

Giới thiệu Không Cần Đậm Sâu Chỉ Mong Là Mãi Mãi

Hiện tại, điều quý giá nhất của các nàng là tình bạn. Sau này có thêm một thứ gọi là: tình yêu.

Cái gì tới cũng tới, không nhìn thấy gì nhưng họ có thể nghe thấy tiếng gầm gừ, ngửi thấy mùi tanh hôi bốc ra từ đàn sói đang tới gần. Không sợ hãi, không hoảng loạn cũng không bỏ chạy họ bình thản chờ những gì đang đến bởi họ biết có chạy cũng không thoát, chạy chỉ làm tăng thêm dã tính trong người bọn sói đó, chạy chỉ làm cho họ chết thảm hơn, tất cả không một chút thay đổi chỉ có những đôi bàn tay ngày càng siết chặt lấy nhau. Đêm nay họ cùng làm mồi cho sói, cùng nhau chết. Không hối hận cũng không vắn vương, những người mà họ yêu quý đều đang ở đây sát cánh bên nhau.

Bạn đang đọc truyện *Không Cần Đậm Sâu Chỉ Mong Là Mãi Mãi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Mặt trời đang xuống núi, cái nắng gay gắt dần nhường chỗ cho ánh hoàng hôn. Trong một khu rừng ở ngoại ô có ba cô gái mồ hôi nhễ nhại ướt hết cả một khoảng lưng đang cố gắng bước thật nhanh về phía trước. Họ ăn mặc khá đơn giản quần jean, áo thun, trên vai mỗi người còn có một chiếc ba lô có lẽ là vừa đi dã ngoại về. Những tia nắng cuối ngày xen qua từng khế lá chiếu tới khuôn mặt xinh đẹp, nơi nào ba người đi qua liền để lại từng đọt cành cây run rẩy, rồi lại trở về với sự tĩnh lặng vốn có của mình. Khung cảnh này làm cho người ta không thể rời mắt và có lẽ nó sẽ hoàn hảo hơn nếu như nơi các cô đang đứng đây không phải là sâu bên trong của khu rừng-nơi mà ít người dân đặt chân đến. Càng tối tệ hơn chính là ánh sáng hoàng hôn đang dần tắt bóng đêm bắt đầu ngự trị.

- Haiz, còn phải đi bao lâu nữa đây? Chúng ta luan quẩn ở nơi này cũng đã vài tiếng đồng hồ rồi. Cô gái đi cuối cùng lên tiếng với chất giọng uể oải.
- Như Ngọc, cậu có thể thôi than vãn đi được không? Cậu này cậu đã nói trên dưới chục lần rồi. Cô gái ở giữa lên tiếng nhắc nhở nhưng có thể thấy rõ sự lo lắng trên khuôn mặt trắng ngần của cô.
- Nếu như không nhanh ra khỏi đây chúng ta sẽ làm mồi cho sói đấy Cô gái đi đầu vừa lấy tay gạt cành cây ra khỏi tầm mắt vừa cất giọng

Hai người kia không lên tiếng, họ biết nếu không nhanh ra khỏi nơi này thì tỉ lệ sống sót là rất thấp, nếu không phải chết vì thú dữ thì cũng là chết vì bẫy thú. Ở đây đa số là bẫy gấu, rất kinh dị họ cũng đã gặp vài cái rồi. Nếu gấu giẫm chúng thì sẽ bị thương, nặng nhẹ tùy theo kích cỡ và vận may của chúng nhưng đó là gấu hoang còn họ giẫm trúng chắc chắn sẽ chết không cần hỏi.

Đi thêm một đoạn sắc trời đã thay đổi hẳn, màn đêm buông xuống. Và việc ra khỏi khu rừng trong đêm nay là không thể bởi họ đã nghe thấy tiếng côn trùng, tiếng rít và cả tiếng sói. Sự lo lắng in hằn lên mặt mỗi người, họ bắt đầu cảnh giác với xung quanh chỉ một tiếng động nhỏ cũng có thể làm cả ba chết đứng.

- Nhà Nguyệt này, hay chúng ta dừng lại nghỉ đi, tối như vậy chúng ta lại không có đèn pin. Thú dữ không nói đến lỡ gặp phải bẫy gấu thì sao? Cô gái ở giữa nói với cô gái đi đầu

- Nguyệt Nguyệt à tớ thấy Văn Du nói đúng đấy, cứ đi như vậy cũng không phải là cách. Bây giờ ai cũng mệt là rồi. Nếu gặp phải sói thì cũng chẳng chạy được chỉ bằng dừng lại nghỉ lấy sức ăn một bữa thật no có chết cũng không trở thành ma đói còn nếu may mắn sống qua đêm nay thì ngày mai vẫn còn sức lực để đi tiếp Cô gái tên Như Ngọc lên tiếng ủng hộ

Nén lại tiếng thở dài người được gọi là Nhà Nguyệt cất giọng lo lắng

- Dù gì cũng không thể ra khỏi đây trong đêm nay, nghỉ ngơi thôi, có chết thì chết chung, chúng ta ở cùng nhau

Dừng chân, các cô tựa lưng vào gốc cây cũng không còn ai quan sát xung quanh nữa. Không phải là họ không sợ chết chỉ là họ đã quá mệt mỏi rồi, một chút sức lực cũng không còn, mà nếu như còn thì màn đêm dày đặc cũng không cho phép họ thấy bất cứ thứ gì, phó mặc cho số phận.

Nhưng bóng đêm ấy lại không thể che đi bàn tay trắng ngần đang nắm chặt lấy nhau

Cái gì tới cũng tới, không nhìn thấy gì nhưng họ có thể nghe thấy tiếng gầm gừ, ngửi thấy mùi tanh hôi bốc ra từ đàn sói đang tới gần. Không sợ hãi, không hoảng loạn cũng không bỏ chạy họ bình thản chờ những gì đang đến bởi họ biết có chạy cũng không thoát, chạy chỉ làm tăng thêm dã tính trong người bọn sói đó, chạy chỉ làm cho họ chết thảm hơn, tất cả không một chút thay đổi chỉ có những đôi bàn tay ngày càng siết chặt lấy nhau. Đêm nay họ cùng làm mồi cho sói, cùng nhau chết. Không hối hận cũng không vắn vương, những người mà họ yêu quý đều đang ở đây sát cánh bên nhau.

Họ có thể cảm nhận rõ hơi thở của những con sói đang kề sát mặt mình, chúng chưa tấn công có lẽ còn đang dò xét con mồi

GRÀOO. Con sói đầu đàn tru lên một tiếng, những con sói khác bắt đầu xông lên. Từng người hít và một ngụm khí như để trấn an chính mình, tay lại siết chặt hơn, nhắm chặt mắt chờ đợi con đầu ập đến

Nhưng nếu có ai trong số họ mở mắt ra nhìn thì sẽ thấy một vòng sáng đang bao phủ lấy họ ngăn cản bọn sói đến gần, vòng sáng đó ngày càng rực rỡ sáng chói đến mức không thể nhìn. Khi vòng sáng mờ dần rồi tắt hẳn chỉ còn lại bảy sói hung dữ. Ba cô gái đã biến mất từ khi nào.

Khi Vân Du tỉnh lại, chỉ thấy xung quanh là một vườn hoa muôn sắc màu, nhìn qua hai bên là hai người bạn của mình. Khẽ thở phào nhẹ nhõm, nàng bắt đầu xem xét xung quanh, mùi hương thanh thoát thoang thoảng bên mũi, những bông hoa đủ loại màu sắc lay động trước gió, cảnh vật này thật khiến người ta đắm chìm. Nếu như không nhớ vừa xảy ra chuyện gì có lẽ nàng đã hòa mình và thiên nhiên nơi đây rồi. Chỉ là khi vừa nhớ lại những chuyện đã xảy ra nàng lại không thể bình tĩnh sắc mặt dần biến đổi, nàng ngạc nhiên tự hỏi Tại sao còn chưa chết? Nghi ngờ nhưng trong ánh mắt nàng không dấu được vẻ vui mừng. Các nàng còn sống, thực sự còn sống, không cần biết đây là đâu chỉ cần các nàng còn sống cùng ở bên nhau, như vậy là tốt rồi.

- Như Ngọc, Nhã Nguyệt hai cậu tỉnh lại đi. Vân Du vươn tay đánh thức hai người bạn của mình.

Ưm Như Ngọc khẽ rên một tiếng rồi mở mắt. Trên khuôn mặt xinh đẹp không dấu nổi vẻ ngạc nhiên.

- Mình vẫn còn sống?

- Đúng vậy, chúng ta còn sống, cả ba chúng ta. Vân Du lên tiếng khẳng định.

- Thật sự? Một giọng nói lạnh lạnh vang lên. Là Nhã Nguyệt, nàng đã tỉnh nhưng không thể tin rằng mình vẫn còn sống. Chỉ khi nhận được cái gật đầu chắc nịch của Vân Du nàng mới gạt đi suy nghĩ quái gở của mình. Âm phủ cũng đẹp như vậy.

- Mà tại sao chúng ta lại không chết nhỉ? Đây là đâu? Đẹp thật đấy Như Ngọc lên tiếng hỏi, đây cũng là thắc mắc của hai người kia từ khi tỉnh dậy đến giờ.

- Không biết.

Như Ngọc cũng không thắc mắc nữa, nàng chỉ quan tâm tới việc các nàng còn sống. Áy náy trong nàng cũng vơi đi không ít, nếu nàng không rủ họ đi đã ngoại thì sẽ không có chuyện gì xảy ra rồi, ngay cả bản đồ và đèn pin là hai thứ quan trọng nhất cũng không mang theo. Hai người kia chắc chắn sẽ không trách nàng nhưng tại nàng họ mới lưu lạc đến đây. Bây giờ các nàng còn không biết nơi này là đâu nữa.

- Này, chúng ta đi xung quanh xem thử có nhà dân nào không? Hỏi xem đây là đâu? Nhã Nguyệt vừa nói vừa đi về một hướng. Hai người kia cũng đi theo, lúc nào cũng vậy Nguyệt Nguyệt luôn là người có những ý tưởng để đưa cả bọn ra khỏi khó khăn. Thực ra cả ba người họ đều rất kém trong việc xác định phương hướng nên chỉ có thể dựa và vận may để tìm kiếm. Nhưng họ đều rất lạc quan, ba cô gái ở trong rừng toàn thú dữ không chết, lại có thể tới một nơi có cảnh đẹp như thế này. Hơn nữa một vườn hoa đủ loại, tươi tốt như vậy thì không thể không có người trông nom được. Mang theo suy nghĩ như vậy ba nàng liền phấn khởi nhìn ngó xung quanh.

- Các người là ai? Làm gì ở đây? Sao lại vào được? Giật mình bởi giọng nói giận dữ ba người quay về hướng phát ra giọng nói liền thấy một lão bà tầm 80 tuổi, mặc đồ cổ trang khuôn mặt đã có nếp nhăn, đầu đã bạc trắng nhưng tuyệt nhiên lưng đứng thẳng, đôi mắt sáng, sức khỏe không hề có dấu hiệu suy yếu. Lão bà thấy ba người quay lại cũng âm thầm đánh giá, chỉ thấy ba cô gái xinh đẹp, không nói đúng hơn thì chính là yêu nghiệt, thật sự quá xinh đẹp. Nhan sắc này bất cứ nam nhân nào cũng thêm muốn, nữ nhân nào cũng hâm mộ, càng lạ hơn chính là bộ đồ mà họ đang mặc trên mình, ở cái tuổi của bà sự đòi cũng đã nhìn thấu, nơi bà từng đặt chân đến cũng không ít nhưng chưa hề thấy quốc gia nào có trang phục như vậy. Tạm gác lại nghi ngờ trong lòng, cất giọng khàn khàn mang theo giận dữ của bà vang lên.

- Nói mau, các người là ai? Làm cách nào để vào đây? Ai sai các người đến?

Thầm nghĩ tại mình vào vườn hoa của bà mà không xin phép nên lão bà mới giận dữ như vậy, cũng không suy nghĩ đến việc tại sao bà lại ăn mặc kì lạ như vậy Như Ngọc lễ phép.

- Thưa bà, tụi con bị lạc đến đây, cũng không biết đây là vườn hoa của bà, tụi con cũng không cố ý vào đây mà không có sự cho phép của bà. Bọn con chỉ muốn tìm người chỉ đường để ra khỏi đây, may mắn gặp được bà, tụi con có thể làm phiền bà đưa bọn con ra khỏi đây không ạ?

Nói xong câu này cô tự cảm thấy mình thật thông minh: lời lẽ rõ ràng vừa lễ phép lại vừa đáng thương còn chỉ rõ ra rằng vì bị lạc nên mới vào đây chứ không hề có ý đồ xấu. Chắc chắn bà cụ sẽ thông cảm cho mình. Vẫn đang mừng thầm trong lòng đang định quay sang ra dấu chiến thắng với 2 người kia thì bị tiếng quát của bà cụ làm cho giật mình:

- Nói láo, các người nghĩ đây là đâu mà dám lên vào? Còn đặt điều, nghĩ ta sẽ tin mấy lời vớ vẩn đó sao?

- Vậy xin hỏi lão bà đây là nơi nào? Tại sao lại không thể vào? Vân Du lạnh nhạt lên tiếng, từ khi nhìn thấy bà cụ cô đã cảm thấy lạ rồi, ai đời thời này vẫn có người mặc đồ cổ trang rườm rà như vậy. Còn có, theo như lời nói của bà ta thì nơi này không phải tầm thường, chắc chắn có lí do bà cụ mới nói như vậy.

Ngược lại bà cụ nhìn thấy biểu cảm của Vân Du có chút sững sờ, câu nói này rõ ràng là hỏi tại sao bà lại nghe giống như là đang chất vấn mình?. Hơn nữa khi nhìn sang vẻ mặt ngờ ngạc của Như Ngọc cùng khuôn mặt lạnh lẽo của cô gái từ nãy đến giờ không lên tiếng kia chỉ có đôi mắt linh động đang đánh giá vườn hoa của bà, phải là đánh giá chứ không phải dò xét bà lại có chút cảm giác tin tưởng.

- Các người thực không biết đây là đâu?

Như Ngọc gật đầu chắc nịch.

- Thật sự không biết
- Vậy tại sao lại có thể vào đây?
- Ở đây có gì đặc biệt? Tại sao không thể vào? Nhã Nguyệt luôn im lặng từ nãy đến giờ lên tiếng, cô gần như nhắc lại câu hỏi của Vân Du.
- Đây là Linh Lung cốc thuộc địa phận núi Linh Hoa, ở đây chỉ có mình ta, bên ngoài cốc là vô số cơ quan, người bình thường khó có thể vào đây mà còn toàn vện

Cả ba người đồng loạt nhú mồm, nếu là như vậy các nàng sao có thể và được đây? Còn nữa bà lão này sử dụng từ ngữ thật lì lợm. Khoan đã Linh Lung cốc cơ quan cộng thêm bộ trang phục này... Không phải chứ, các nàng xuyên không?

Bạn đang đọc truyện *Không Cần Đậm Sâu Chỉ Mong Là Mãi Mãi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Nhã Nguyệt nhìn sang Vân Du và Như Ngọc thấy hai người họ cũng đang nhìn mình thì hiểu ngay họ cũng đang có cùng suy nghĩ với nàng, im lặng một lúc Như Ngọc lên tiếng:

- Vậy xin hỏi lão bà đây là quốc gia nào? Hiện tại là năm bao nhiêu
- Đây là thời đại của Đông Phong quốc năm thứ 61

Nghe bà cụ nói xong ba người nhắm mắt nhưng vẫn không nhận ra đây là thời đại nào trong lịch sử, vậy hẳn là không có đi. Còn về thời gian, các nàng nghe không hiểu, chẳng phải trong sách lịch sử đều nói là năm bao nhiêu TCN sao?

- Các người vẫn chưa trả lời câu hỏi của ta: sao các người có thể vào đây? Là người từ đâu đến? Sao lại ăn mặc như vậy?

Nghe xong câu hỏi của bà bà các nàng mới sực tỉnh, lại nhìn nhau không biết trả lời thế nào, cuối cùng vẫn là Như Ngọc lên tiếng

- Nơi bọn con ở cách đây rất xa, hôm qua vào rừng săn thú thì bị lạc, tưởng rằng đã làm mồi cho sói nhưng may mắn thoát chết, khi tỉnh dậy đã thấy nằm ở vườn hoa này cũng không biết làm cách nào có thể vào đây, bọn con thật sự không nói dối. Như bà nói thì phải là người có võ công cao siêu mới vào được trong này còn bọn con mấy món võ mèo cào cũng không biết thì làm sao có thể? Còn nếu như có người đưa bọn con vào thì cũng không dễ dàng gì phải không ạ? Hơn nữa người đó làm sao có thể thoát ra chứ.

Lão bà khẽ cân nhắc, đúng như cô nương này nói dù có là cao nhân đi chăng nữa cũng khó có thể đem người vào trong này, vừa rồi bà cũng đã nhìn qua họ không có nội lực chắc chắn không thể vào, chỉ là ngất đi sau đó tỉnh dậy liền thấy mình ở đây? Chuyện này có chút khó tin nhưng mà cũng không phải là không thể.

Hai con người này giờ vẫn im lặng thăm quan sát nét mặt của bà lão, nhìn thấy sự tin tưởng trong mắt bà mới yên tâm phần nào, đây là cổ đại a~, một bà lão 80 lại có thể khỏe mạnh như thế chắc chắn biết võ công chỉ cần một cái búng tay cũng có thể giết chết họ. Tuy rằng bọn họ cũng có võ nhưng còn cái gì mà nội lực thì không có, hơn nữa đây là sân nhà người ta phải yên phận một chút. Vừa rồi họ cũng đã nghe về mấy cái cơ quan bên ngoài kia. Cảm thấy bà lão không giống như là đang bịa chuyện.

- Vậy giờ các người tính sao?

Nghe được câu hỏi này của bà lão Như Ngọc cười giả lả:

- Cái này thì phải hỏi lại bà bà rồi, bà là chủ nơi này có thể dẫn bọn cháu ra khỏi đây không ạ? Bọn cháu hứa sẽ không nói với ai về nơi này
- Không thể
- Tại sao? Chẳng lẽ vẫn không tin lời bọn ta? Lần này không phải là Như Ngọc mà là Nhã Nguyệt lên tiếng
- Lời các người nói ta đích thực không tin toàn bộ nhưng vẫn chấp nhận được, còn về chuyện ra ngoài. Cơ quan này chỉ không hoạt động duy nhất một ngày. Thật đáng tiếc, nếu muốn ra ngoài các người phải đợi 1 năm nữa, hôm qua chính là ngày đó
- Vậy bọn ta có thể ở lại đây không? Vân Du hỏi lạnh nhạt hỏi. Như Ngọc bên cạnh thăm bấu môi rõ ràng là nhờ vả người ta, cũng không thể bỏ cái bộ mặt đó xuống

Bà lão suy nghĩ một chút rồi gật đầu, xoay người đi về hướng căn nhà nhỏ cách đó không xa, vừa đi vừa nói:

- Chỗ ta đậm bạc ngoài com rau thì không có gì cả, các người ráng chịu đựng một thời gian, 1 năm nữa ta đưa các người ra ngoài

- Bọn con bây giờ ăn nhờ ở đậu nhà bà đây dám đòi hỏi cao sang, chỉ cần có com ăn áo mặc chỗ ngủ là được rồi Như Ngọc chân chó nịnh nọt

Bà lão khẽ lắc đầu cười, cô nương này đúng là tinh ranh, từ nãy đến giờ nàng nói chuyện với bà nhiều nhất, có thể thấy được sự khôn khéo và linh hoạt trong từng lời nói của nàng ta. Chỉ có hai vị cô nương kia vẫn chưa biết nông sâu thế nào, một người lạnh lùng, một người lạnh nhạt. Mới gặp nhưng bà vẫn nhận ra 3 vị này không đơn giản, khí chất trên người họ không phải ai cũng có

Mấy ngày trôi qua, bà cụ cũng đã biết tên của từng người chỉ là bà vẫn không chịu nói tên cho họ nghe. Tinh thần cảnh giác ban đầu cũng đã không còn nữa. Các nàng dù không biết vì sao có thể vào đây mà không biết võ công, ăn mặc, ngôn ngữ hành động cổ quái nhưng bà chắc chắn rằng họ nói thật là bà quá tin người hay họ thật sự trong sạch. Cũng có thể là do bà cô đơn đã quá lâu rồi, giờ đây có thêm người bầu bạn liền không để ý gì nữa. Bà đang có ý định dạy võ công cho các nàng để các nàng tự bảo vệ mình cũng là để khi nhắm mắt có người nhớ đến bà. Cả ba người đều rất thông minh bà có nên nhận cả 3 làm đồ đệ không nhỉ?

Khi nghe bà nhắc đến việc thu các nàng làm đệ tử thì đến cả Nhã Nguyệt luôn lạnh lùng sắc mặt cũng ánh lên sự vui vẻ, các nàng ở thế giới này muốn bảo vệ mình phải có võ công. Chỉ có Vân Du là không muốn học, lí do nàng đưa ra rất đơn giản: nàng lười. Thực ra đối với một sát thủ mà nói, võ công là điều cực kì cần thiết, nhưng nàng lại không có hứng thú, chỉ bằng dùng thời gian đó chế ra một vài phương thuốc. Trước kia nàng bắt buộc phải học võ là vì luôn sống trong nguy hiểm, nay tới đây, tuy là nói cô đại giết người không cần chịu tội nhưng cũng sẽ không có ai vô cớ mà giết nàng huống hồ còn có Như Ngọc và Nhã Nguyệt.

Những ngày sau đó, Nhã Nguyệt và Như Ngọc tích cực học võ, chỉ có Vân Du nhàn rỗi nhất phải lo việc com nước, nàng rất bất mãn về việc này a~. Rõ ràng nàng không học võ là vì lười, cuối cùng thì không làm việc này lại phải làm việc khác. Hừ. Nhưng mà cũng có cái lợi, com nước xong xuôi mà 2 người kia vẫn chưa về nàng có thời gian đi dạo một chút, ngắm những bông hoa ở đây. Ngày nào cũng vậy, nàng có cảm giác như mình có thể đếm được ở đây có bao nhiêu loại hoa rồi

Nói đến 2 người kia, ngày nào cũng luyện tập chăm chỉ, ừm, thật ra thì chỉ có Nhã Nguyệt là chăm chỉ thôi. Còn Như Ngọc được mấy bữa đầu hăng hái sau đó liền chán nản nhưng không dám nói, nàng sợ bị bà bà cầm chổi rượt a~. Bà bà này cũng thật kì lạ nha chỉ đánh đuổi mỗi mình nàng, hai người kia bà lại chẳng bao giờ động đến. Nàng cũng đã kháng nghị rất nhiều lần rồi nhưng lần nào cũng chỉ nhận được cái liếc mắt của bà bà, sau đó là giọng nói đầy châm biếm của Nhã Nguyệt: Thương cho roi cho vọt, bà bà đánh cậu tức là thương cậu, cái này phải trân trọng, không nên như vậy Tức chết nàng a~. Được rồi, gia đây không chấp tiểu nhân hẹp hòi, nàng không quan tâm đến việc này nữa.

Cũng đã sắp đến ngày mở cơ quan nhưng thời gian 1 năm để tập võ thật không đủ, Nhã Nguyệt bàn bạc với 2 người kia rằng sẽ ở lại thêm 1 năm nữa, chờ đến khi võ công của nàng và Như Ngọc tốt hơn một chút thì cả 3 sẽ cùng xuống núi. Nhưng Vân Du lại muốn xuống núi trước dù gì nàng ở lại cũng không có ích, chỉ bằng xuống núi trước, thứ nhất là để thăm dò tình hình, thứ hai là xem thử có thể làm gì để kiếm tiền không. Ở hiện đại, các nàng là một trong những sát thủ hàng đầu, tuy không thường xuyên ra mặt nhưng chỉ cần nghe tên cũng đủ làm người khác phải kinh sợ. Bây giờ sống ở nơi này cũng chỉ mong muốn một cuộc sống tự do.

Hai người kia suy nghĩ, Vân Du nói đúng để nàng xem xét trước, sau đó các nàng xuống núi liền bắt tay và công việc sẽ đỡ mất thời gian hơn. Nhưng các nàng cũng thực lo lắng a~, Vân Du không biết võ công tuy rằng nàng rất thông minh nhưng đao kiếm vô tình, lỡ có chuyện gì xảy ra với nàng (Vân Du) thì các nàng (Như Ngọc, Nhã Nguyệt) sẽ rất hối hận. Đường như nhận ra sự lo lắng của 2 đứa bạn, Vân Du mỉm cười trấn an

- Các người lo lắng gì chứ? Ta ngoài nhan sắc ra thì chẳng còn gì, còn nữa ta là kinh doanh chính đáng cũng như bao người khác thôi, ai để ý chứ.

Như Ngọc bĩu môi

- Người còn ở đó mà tự tăng bốc mình. Được rồi, người xuống núi trước nhưng nhớ phải cẩn thận, bọn ta sẽ sớm tìm người

Nhận được sự đồng ý của Như Ngọc, Vân Du quay sang nhìn Nhã Nguyệt, chỉ thấy nàng khẽ gật đầu, Vân Du hiểu ý cũng gật đầu lại. Mấy ngày nữa các nàng sẽ nói chuyện này với bà bà

Ánh trăng khẽ đưa theo từng cơn gió rồi dần dần biến mất đằng sau đám mây như đang che mặt xấu hổ với nhan sắc của nữ tử dưới kia. Nàng một thân vải thô lại không làm mất đi vẻ đẹp vốn có, mắt phượng, mày ngài sóng mũi thẳng tắp, làn da trắng ngần, cả khuôn mặt toát lên vẻ lạnh lùng mà quyến rũ. Gió khẽ thổi, tóc đen ba ngàn sợi cũng theo đó mà tung bay, những bông hoa đủ loại sắc màu lay động theo bóng dáng của nữ tử. Khung cảnh này, nơi nào có được? Nhan sắc này, mấy ai bì kịp?

Chỉ là bóng lưng của nữ tử này thật cô độc, giống như chỉ có mình nàng tồn tại trên thế gian này. Nhã Nguyệt thở ra một hơi, ngày mai Vân Du xuống núi rồi, nàng thực lo lắng cho sự an toàn của Vân Du, cũng là lo lắng cho tương lai của bọn họ. Không thể lực, không địa vị, dù các nàng chỉ làm ăn bình thường cũng chưa chắc đã được yên ổn. Vậy nên nàng mới cố gắng tập luyện võ công để tự bảo vệ mình

- Cậu lại suy nghĩ nhiều rồi, Vân Du là người thông minh, cậu ấy biết việc gì nên làm. Chẳng lẽ với thực lực của chúng ta lại không thể tự kiếm sống ở nơi này sao? Đã tới đây thì hãy sống một cuộc sống mới, đơn giản bình dị, vui vẻ mà sống. Không quan tâm đến bất kì điều gì nữa, kể cả... quá khứ trước đây. Chỉ có 3 chúng ta Như Ngọc lặng lẽ đi đến đặt tay lên vai Nhã Nguyệt, giọng nói đầy kiên định nhưng vẫn có thể nhận ra chút run rẩy khi nàng nhắc đến hai từ quá khứ

Nhã Nguyệt quay lưng lại nhìn vào đôi mắt chứa đầy sự tin tưởng của Như Ngọc, nàng cũng đáp trả ánh mắt ấy bằng một cái gật đầu chắc nịch. Như Ngọc nở nụ cười như gió xuân, nắm tay Nhã Nguyệt kéo vào trong nhà

- Đi, đi ngủ sớm một chút ngày mai còn phải tiễn Vân Vân lên đường

Cả hai cùng bước vào nhà, chỉ khi ở bên cạnh 2 người kia các nàng mới không cảm thấy cô đơn

Bạn đang đọc truyện *Không Cần Đậm Sâu Chỉ Mong Là Mãi Mãi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Bà bà, bà có tiền không cho con mượn một ít? Cũng không thể cứ như vậy mà xuống núi. Sau này để 2 người kia trả nợ là được

Nói xong, nàng nhận được ba cái liếc mắt của ba người nào đó. Như ngọc Và Nhã Nguyệt có cùng suy nghĩ: người nghĩ mình là ai mà dám đem bán bọn ta bằng mấy đồng bạc đó. Còn lão bà lại nghĩ: hừ, cho người vay ta liền không đòi lại được, hai đứa kia chỉ bằng một lời nói của người mà chịu làm công trả nợ chắc. Tuy là nói vậy nhưng bà cũng lấy một xấp ngân phiếu từ trong chiếc rương ở cuối giường ra đưa cho Vân Du

- Số tiền này cũng không phải là ít, người lấy mà dùng, ta vẫn còn một ít nhưng là để dành cho lần xuống núi sau này của bằng hữu người. Còn có nhớ sửa lại cách ăn nói, ở đây chỉ có ta và các người thì không sao, nhưng xuống núi rồi ngữ âm phải thay đổi nếu không sẽ gây chú ý. Nhớ phải che mặt vào. Nếu không với nhan sắc của người thì muốn sống yên ổn cũng khó. Bà nói xong lại nhìn vào khuôn mặt xinh đẹp của 2 nữ tử bên cạnh. Khí chất này, nhan sắc này chắc chắn sẽ tạo nên sóng gió lớn trong giang hồ a~

Vân Du không đáp lời chỉ gật đầu, lão bà này là người đầu tiên nàng gặp sau khi xuyên không ở thế giới này, lại ở cùng nhau 1 năm, cũng không phải chỉ là loại tình cảm xã giao bình thường

- Các người ở lại, sớm xuống cùng ta, giúp ta chăm sóc cho lão bà, ta sẽ cẩn thận, không tự đẩy mình vào nguy hiểm, khi chúng ta gặp lại chắc chắn ta đã trở thành phú bà rồi Vân Du thường ngày lạnh nhạt chả quan tâm đến điều gì, nay lại nói những lời đùa giỡn như vậy cốt cũng là để các nàng yên tâm

- Được rồi, người đi đi, những chuyện người nói bọn ta đều biết. Ta chỉ sợ khi bọn ta xuống núi liền bị người bám lấy ăn vạ. Trở thành phú bà thì hãy tìm bọn ta, chứ ăn mày vô dụng như người bọn ta nuôi không nổi Như Ngọc lên tiếng châm chọc nhưng nhận lại cũng chỉ là bộ mặt giống như muốn nói: Người nghĩ chuyện đó có thể xảy ra sao? của Vân Du làm nàng tức chết

-Cẩn thận Nhã nguyệt nhắc nhở

Vân Du gật đầu, đưa mắt nhìn từng người rồi lại nhìn khung cảnh nơi đây. Dứt khoát quay gót chân về phía cửa cốc, chỉ để lại câu nói Ta đi đây rồi khuất dần.

Thật ra việc Vân Du xuống núi một mình cũng không có gì to tát, chỉ là các nàng lo lắng thái quá thôi, bà bà đã nói với các nàng như vậy. Vân Du chỉ cần không dính tới người trong giang hồ hay hoàng thất thì chắc chắn sẽ an toàn. Vậy nên, các nàng cũng an tâm hơn một chút, tập trung cho việc luyện tập, bà bà cũng đã nói các nàng có thiên phú luyện võ tuy rằng thời gian không được dài như những người khác nhưng với tố chất của mình và bí kíp võ công gia truyền của bà bà thì các nàng vẫn có thể đánh bại những người tự cao tự đại, cho mình là nhất ở dưới kia. Dù là vậy nhưng với những cao thủ thật sự thì các nàng vẫn còn quá yếu để trở thành đối thủ của họ, bà bà nói khi các nàng xuống núi sẽ có cách giúp các nàng nâng cao nội lực một cách nhanh nhất, chỉ không biết cách mà bà bà nói đến là gì.

Như Ngọc vội vã chạy tới bìa rừng nơi các nàng luyện tập mỗi sáng, khuôn mặt có chút ửng đỏ vì mệt, mái tóc chỉ kịp tùy tiện buộc lại phía sau, nàng vừa chạy vừa tắm rửa Nhã Nguyệt không chịu gọi nàng dậy, cứ vậy mà một mình luyện tập. Còn có, nàng nhớ mình chỉ ngủ nướng một chút thôi mà, không hiểu sao tới lúc tỉnh dậy thì mặt trời đã lên đến tận đỉnh đầu rồi. Hừ, nếu không phải tại lão bà hôm nay phải đi chăm sóc vườn hoa của bà thì nàng đã không phải hồng hộc mà chạy như thế này rồi. Vẫn đang đắm chìm trong suy nghĩ của bản thân, Như Ngọc bỗng giật mình khi nhìn thấy một bóng lưng cao lớn đang đứng dưới gốc cây cổ thụ đằng kia. Khuôn mặt nàng từ hồng bỗng chuyển sang trắng bệch, người đó là ai? Sao có thể vào đây? Nút mở cơ quan đã đóng lâu rồi cơ mà? Theo nàng được biết thì không có ai biết nơi này, ngọn núi này là do sư tổ của bà bà tìm ra, chỉ truyền lại cho hậu thế, những người khác không ai biết đến, chỉ có trường hợp của các nàng là ngoại lệ. Vậy sao lại có người xuất hiện ở đây lại còn ung dung vất tay ra sau như đang ngắm cảnh vậy, không biết xâm nhập vào nhà người khác là vi phạm pháp luật sao? Nghĩ là vậy chân nàng nhẹ nhàng bước đến nơi nam tử đang đứng sau đó dừng hẳn lại cất giọng

- Anh... à không, người là ai? Tại sao lại xuất hiện ở đây?

Nam tử vẫn đứng bất động ở đó, không quay người lại cũng không lên tiếng, hành động này làm cho Như Ngọc cho rằng tên này đang coi thường nàng nên mới không trả lời, nghĩ vậy nàng liền tức giận, giọng nói cũng lạnh hơn vài phần

- Nói, người là ai? Tại sao lại vào đây? Không nói rõ ràng đừng trách ta không khách khí

Câu nói này dường như tác động được đến nam tử kia, hắn quay người lại, Như Ngọc liền ngăn người ra. Soái ca a~. Đường nét sắc sảo, ngũ quan cân đối, mày kiếm mắt phượng, từng góc cạnh của khuôn mặt đều toát lên phong thái của người đứng đầu, khí chất có chút giống của Nhã Nguyệt nhưng xa cách hơn. Hình như nàng lạc đề rồi, quay lại chuyện chính. Nàng khẽ nhướn mày muốn hắn trả lời câu hỏi của nàng. Nam tử trước mặt cũng nhìn nàng đánh giá, trước mặt hắn là một nữ tử xinh đẹp dù chỉ mặc áo vải cũng không thể che đi vẻ đẹp của nàng, hẳn trước đây cũng gặp qua không ít mỹ nhân chỉ là chưa thấy ai đẹp như nàng, hẳn không phải là người hảo sắc nhưng vẫn phải khen ngợi nữ tử này, thấy người này đang đánh giá mình Như Ngọc

cũng không gấp, kiên nhẫn chờ đợi câu hỏi của hắn, thật lâu sau mới có một giọng nói lạnh lùng cất lên

- Không liên quan đến ngươi

Nàng khẽ cười lạnh, tức giận lên đến đỉnh điểm

- Ngươi thử nói xem, có người tự tiện vào nhà ngươi mà không xin phép, lại còn phách lối, không coi ai ra gì thì phải làm như thế nào?

Nam tử không nói gì chỉ nheo mắt nguy hiểm nhìn nàng, lại nói thêm một câu

- Ngươi muốn làm gì thì làm cái đó

Câu nói này thành công phá bỏ giới hạn của Như Ngọc, nàng liền không nói thêm lời nào trực tiếp xông vào hướng đến nam tử mà đánh. Nam tử chỉ nhẹ lách người liền tránh được chiêu của nàng, hai người cứ như vậy ta đánh ngươi né, được gần chục chiêu Như Ngọc liền mất sức, nàng mỗi lần ra tay đều dùng đến năm phần công lực, chỉ mấy chốc sức lực liền tiêu tan. Nhân cơ hội này nam tử liền luồn ra phía sau nàng, bây giờ mới rút chủy thủ trong tay ra kẻ sát vào cổ Như Ngọc

Như Ngọc bây giờ mới thức tỉnh, tên này không phải người xuyên không giống các nàng, muốn vào đây thì phải vượt qua vô số cơ quan ở ngoài kia. Bà nói nhưng cơ quan đó là do chính tay bà làm, với võ công của bà thì những cơ quan ngoài kia chắc chắn không tầm thường, vượt qua sẽ không dễ dàng gì, vậy mà hắn ta có thể vào, hơn nữa theo như quan sát của nàng thì hắn cũng không có bị thương chỗ nào, nếu có cũng chỉ là vài vết xước ngoài da. Một người như vậy sao nàng có thể đánh thắng chứ? Nghĩ tới đây đầu óc nàng liền vận động xem làm cách nào để thoát thân không, mà hình như hắn cũng không có ý định giết nàng thì phải, sao mãi vẫn chưa ra tay nhỉ? Nhìn thấy biểu cảm phong phú trên mặt nàng, nam tử cũng không nói gì trực tiếp bỏ tay ra khỏi cổ nàng

- Trên đường đến kinh thành thì bị thích khách truy đuổi, ta cắt đuôi bọn chúng liền đến đây, sẽ đi trước khi trời tối

- Ta làm sao có thể tin ngươi? Còn có, tại sao lại là tối mà không phải ngay bây giờ? Vừa cảm nhận được lực tay của người phía sau buông lỏng nàng liền xoay người giữ khoảng cách an toàn với hắn, cũng không quên đưa ra thắc mắc của mình.

Nam tử nhún mày nhưng vẫn trả lời câu hỏi của nàng

- Giờ này bọn thích khách có thể vẫn còn dưới núi

- Ngươi võ công cao cường như vậy chẳng lẽ không đánh lại bọn chúng?

Nam tử liếc mắt nhìn Như Ngọc một cái rồi lên tiếng

- Ta không phải thần tiên ở dưới đó có cả gần trăm tên, tên nào cũng là những sát thủ được huấn luyện bài bản, chưa kể đến có thể còn có chi viện, hắn còn lành lặn mà trốn đến đây đã là may mắn rồi giờ lại tự vác xác xuống, hắn chưa ngóc đến mức đó. Khi nào về đến hắn nhất định phải truy cho ra là ai dám thuê người ám sát hắn, lại còn là cả một đội quân như vậy?

Trong lúc nam tử đối diện suy nghĩ Như Ngọc cũng thầm tính toán, với võ công của mình thì không thể đánh lại hắn nhưng hắn lại bảo rằng tối tối mới rời đi, từ giờ tới lúc đó còn hơn nửa ngày, dù không thể đuổi hắn đi cũng không thể để cho tên này muốn làm gì thì làm. Hay là bảo hắn về nhà rồi giám sát hắn một thể. Thứ nhất, có thể canh chừng tránh cho hắn có ý đồ xấu với nơi này. Thứ hai, chờ bà bà và Nhã Nguyệt về rồi xử lý hắn luôn.

- Ngươi đi theo ta, ta không tin tưởng ngươi vậy nên từ giờ tới lúc ngươi ra khỏi đây ta sẽ canh chừng ngươi. Đừng nghĩ đến chuyện gây rối ở đây, ta võ công dù không giỏi bằng ngươi nhưng ở đây vẫn còn bà ... sư phụ và bằng hữu của ta. Nói xong nàng liền đi về phía ngôi nhà nhỏ, đi một đoạn vẫn không thấy người đằng sau nhấc chân, nàng quay đầu lại có chút mất kiên nhẫn nhìn người nọ. Hắn cũng nhìn nàng một lúc lâu sau mới hướng về phía nàng mà bước. Như Ngọc thấy hắn chịu đi theo mình cũng không nói gì nữa, tiếp tục bước về phía trước.

Nam tử bước chân rất dài chẳng mấy chốc đã đuổi kịp Như Ngọc, nhưng hắn vẫn giữ khoảng cách nhất định với nàng. Hai người không ai nói với người kia câu nào. Mãi lúc sau Như Ngọc mới lên tiếng

- Mấy cơ quan ngoài đó ngươi vượt qua hết sao? Nàng thắc mắc từ nãy đến giờ rồi a~, chỉ là vừa nãy phải làm mặt lạnh, không dám hỏi, bây giờ coi như hắn cũng đang người đang nhờ vả nàng đi

- Ừ

- Ngươi bị người ta đuổi bắt sao?

- Ừ

- Mấy tên đó đông lắm hả? Chứ nếu không với võ công như ngươi thì tại sao lại phải chạy đến đây?

- Ừ

- Ngươi làm gì mà lại bị truy đuổi? Không phải là ngươi động đến nấy người 'tai to mặt lớn chứ'? Đúng rồi, chỉ có vậy mới có nhiều người đuổi bắt ngươi. Nếu là thật thì ta chưa chắc ngươi có bị coi là đồng phạm không nhỉ?

-... Im lặng

- Mà ngươi cũng là người ở nước này sao? Cái gì mà Đông...Đông Phong quốc ấy? Ta nghe nói đó là một trong 3 nước mạnh nhất ở đây, chắc là phát triển lắm, khi nào xuống núi nhất định phải thăm quan một vòng

- Im lặng

- Mà ngươi lợi hại thật đấy, bà...à sư phụ ta nói mấy cơ quan đó không phải ai cũng qua được,vậy mà ngươi có thể đi vào mà không bị thương chỗ nào, ngươi làm cách nào vậy? Cứ thể đi qua hay còn phải suy tính cơ chế hoạt động của nó giống như trong phim cổ trang vẫn hay làm? Aida, ta quên mất ngươi chắc không hiểu ta nói gì nhỉ?

Nam tử âm thầm gật đầu, về trước còn có thể hiểu, về sau nghe liền không biết nàng ta đang đang nói gì. Nhưng mà nữ tử này cũng thật kì lạ, vừa lúc này còn nói là không tin hẳn bây giờ lại nói chuyện với hẳn nhiều như vậy còn có ngữ âm cũng cổ quái.

Bạn đang đọc truyện *Không Cần Đậm Sâu Chỉ Mong Là Mãi Mãi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

Như Ngọc đưa nam tử vào căn nhà nhỏ bảo hắn ngồi xuống ghế rồi đi ra ngoài, lát sau nàng đi vào trên tay cầm theo một bình trà. Rót cho nam tử một chén trà đặt trên bàn rồi nói

- Ngươi ở đây, ta cũng không thể làm hại gì ngươi, chờ sư phụ và bằng hữu của ta trở về sẽ nói chuyện rõ ràng với ngươi sau

Nam tử không nói gì, hẳn không quan tâm khi nào 2 người mà vị cô nương này nói trở về, hẳn chỉ biết khi trời tối hẳn nhất định phải ra khỏi ngọn núi này

- Đây, ngọn núi này cách kinh thành có xa không? Im lặng được một lúc Như Ngọc lại bắt đầu lên tiếng

- Đây, đây, ta đang hỏi ngươi đấy

- Xa

- Ngươi không thể nói rõ hơn một chút được sao?

- Khoảng 400 dặm

Nghe đến đây, mày đẹp liền nhíu lại,400 là bao nhiêu km nhỉ? Hừ, tại sao lại sử dụng mấy cái đơn vị khó hiểu này chứ? Làm người thông minh như nàng cũng phải bó tay

- 400 dặm là bao xa?

Lần này đến lượt nam tử nhíu mày khó hiểu nhìn Như Ngọc, nàng ta lại không biết?

- Khoảng 20 ngày đi đường

- Ồ, 20 ngày,20 ngày... khoan đã nếu là 20 ngày thì ăn uống ngủ nghỉ ở đâu?

Vừa nói xong Như Ngọc lại nhận được cái nhìn khó hiểu của nam tử, người này từ trên trời rơi xuống sao?

- Từ đây đến kinh thành phải qua nhiều thành nhỏ nữa

- Vậy sao? Ta từ nhỏ đã sống ở đây, chưa ra ngoài lần nào nên không biết gì cả. Ngươi chính là người thứ hai sau sư phụ ra khi ta đến thế giới này đấy Như Ngọc nhận ra được sự nghi hoặc trong giọng nói của nam tử , nàng liền giải thích

Nghe vậy nam tử đối diện cũng không nói gì nữa, chuyện này không liên quan đến hắn

- Sao ngươi không uống trà, đây là tự pha a~, coi như là quà gặp mặt

Nam tử nghe vậy quay sang nhìn Như Ngọc rồi lại cúi xuống nhìn chén trà sóng sánh dưới bàn. Như Ngọc ngăn người suy nghĩ một lúc rồi chợt hiểu ra

- Ha ha. Ngươi là sợ ta hạ độc vào trà sao? Nói cho ngươi biết, nếu ta muốn hạ độc thì ngươi có muốn tránh cũng không được Đùa sao, mấy lọ độc của Vân Du chế ra khi còn ở hiện đại nàng vẫn đang giữ.

Nam tử thấy Như Ngọc tự tin về khả năng của mình như vậy thì im lặng, chén trà cũng không động đến

Sắc trời dần tắt, đã có vài tiếng ếch nhái côn trùng kêu lên. Bên trong nhà nhìn ra chỉ thấy bóng đen của cây cối, màu sắc của các loài hoa ngoài vườn cũng chỉ là một màu đen kịt, vậy mà hai người kia vẫn chưa về, sao lại lâu như vậy chứ? Nếu hai người đó không chịu về thì phải để cho người này đi rồi. Hay là tìm cách giữ lại? Không được, như vậy cũng rất nguy hiểm, chỉ bằng để mình tận mắt nhìn thấy hắn ra khỏi đây sẽ yên tâm hơn.

- Đến giờ rồi, ta phải đi

Như Ngọc gật đầu, đứng lên đi ra ngoài, dẫn nam tử đến cửa cơ quan nơi mà trước đây bà bà đưa Vân Du ra ngoài. Dừng lại trước cửa cơ quan Như Ngọc quay đầu lại nhìn nam tử ra hiệu cho hắn. Nam tử gật đầu hiểu ý, không do dự mà bước qua cửa vạch kẻ dưới đất

- Đa tạ lúc bước ra cửa chỉ để lại câu nói ngắn ngủi. như Ngọc nghe thấy khẽ gật đầu, dù sao hắn vẫn còn biết rằng mình vừa cho hắn trốn nhờ mấy tên thích khách kia

Như Ngọc trở về căn nhà nhỏ đã thấy Nhã Nguyệt ngồi thong thả uống trà, quần áo cũng đã thay bộ mới còn bà bà đang loay hoay nấu cơm, từ ngày Vân Du đi thì bà bà chính là nguồn sống của các nàng. Như Ngọc định lúc ăn cơm sẽ nói chuyện hôm nay với hai người, bây giờ nàng phải đi tắm rửa trước đã

Tối giờ cơm, Như Ngọc kể lại toàn bộ câu chuyện cho hai người nghe, nghe xong ai cũng lâm vào trầm ngâm, đợi mãi không thấy ai lên tiếng Như Ngọc mới ừ ừ lên tiếng

- Bà bà, bà thử nói xem có phải mấy cái bẫy của bà đều lỗi thời hết rồi không? Con thấy người ta ra ra vào vào mà một cọng lông chân cũng không hư hại gì

- Người là đang nghi ngờ khả năng của ta sao?

- No, no, con là nghi ngờ mấy cái cơ quan đó có phải là đã mục hết, không còn hoạt động được nữa hay không?

- Hừ, người bốt nói nhảm đi. Ngay từ đầu ta đã nói rồi, muốn vào được đây phải là người có võ công thâm hậu, người mà sáng nay người gặp chắc chắn không phải tầm thường. Hy vọng rằng hắn thực sự chỉ là lạc vào đây mà không có ý đồ gì. Lão bà trực tiếp bỏ qua mấy từ ngữ cổ quái của Như Ngọc

- Trông hắn cũng không đến nỗi nào, rất đẹp trai nha. Con cũng để ý rồi, hắn thực sự không quan tâm đến nơi này. Điều này con có thể khẳng định

Bà lão gật đầu, không hiểu sao bà rất tin tưởng mấy đứa nhỏ này kể cả Như Ngọc lúc nào cũng cầu thả, vội vàng. Sống lâu với chúng mới biết rằng mỗi người đều có cá tính riêng. Như Ngọc bề ngoài vô lo vô nghĩ lúc nào cũng cười cười nói nói nhưng thật ra cũng rất cẩn thận. Chỉ cần là chuyện thực sự quan trọng thì sẽ rất nghiêm túc, trưởng thành. Không biết phải là những người như thế nào mới nuôi dạy được những đứa trẻ như vậy chứ.

-Bà bà, con có thể hỏi bà một câu được không? Nhã Nguyệt bắt ngờ lên tiếng

Lão bà dường như nhận ra sự khó khăn của câu hỏi, bà nhìn Nhã Nguyệt một lúc rồi mới gật đầu đồng ý

-Thực ra bà là ai, tại sao nơi này lại không thể để cho người ngoài biết? Có nguy hại gì sao? Đây là thắc mắc ngay từ khi mới đến đây của nàng, chỉ là thời gian qua nàng quên mất giờ lại thêm sự việc này nàng liền muốn hỏi cho ra lẽ, tuy nhiên nếu bà bà không muốn nói nàng cũng không gắng hỏi nữa

Lão bà cũng không quá ngạc nhiên với câu hỏi của Nhã Nguyệt, bà nhìn nàng một lúc lại quay sang nhìn Như Ngọc, quyết định nói cho các nàng biết sự thật

Vân Du đi cũng đã hơn một ngày đường mà vẫn không thể nào ra khỏi ngọn núi này để tìm một thành trì nghỉ chân, nàng thực sự mệt mỏi lắm rồi, tại sao lại không thể ra ngoài chứ rõ ràng nàng đã nghe theo lời bà bà đi về phía tây, vậy mà ngay cả một sinh vật sống cũng không có. Đêm qua nàng đã phải ngủ dưới gốc cây, may mắn là ở đây không có thú dữ nếu không thì bây giờ rất có thể nàng đang ở trong bụng sói chờ tiêu hóa rồi, hôm nay nàng không muốn tiếp tục phải ăn lương khô dai nhất, lầy đất làm giường nữa nhất định phải ra khỏi ngọn núi này sớm một chút. Nghĩ như vậy chân nàng cũng bước nhanh hơn về hướng đã định hi vọng đây là hướng đi đúng. Nàng là người mù đường, lúc đầu chỉ biết đi theo hướng mà bà bà chỉ chứ nàng cũng không thể xác định được đông tây, giờ đi lạc rồi chỉ có thể nhắm mắt đi bừa thôi. Đang đi Vân Du bỗng dừng lại, nàng nghe thấy âm thanh phát ra ở đâu đó tuy không biết là tiếng gì nhưng nàng vẫn lần theo tiếng phát ra đó mà đi, càng đến gần lại càng rõ ràng nhưng nghe mãi mà nàng vẫn không thể xác định được âm thanh đó là do cái gì tạo thành, chỉ đến khi tận mắt chứng kiến nàng mới hiểu ra, tiếng đao kiếm. Trước mắt Vân Du là một đám khoảng 20 người mặt áo đen, che mặt đang đánh nhau với 2 người khác cũng mặc đồ đen nhưng lại không giống với những người kia. 2 người đầu với 20 người nhưng thế trận hình như nghiêng về số ít. Vì nghĩ rằng ở đây có người nên nàng mới đi xem thử để hỏi đường, đúng là có người thật thế nhưng trong tình cảnh này thì nàng phải lặng lẽ mà rời đi thôi, trấu bó đánh nhau ruồi muỗi chết huống hồ nàng còn không biết võ công. Suy nghĩ như vậy Vân Du quay người định rời khỏi nhưng hành động của nàng bị một tên hắc y phát hiện hắn nghĩ rằng nàng là đồng bọn của 2 kẻ kia đang muốn đi tìm cứu viện liền lao nhanh về phía nàng, mũi kiếm hướng thẳng đến ngực trái. Tuy là không nhìn thấy nhưng Vân Du vẫn có thể nghe thấy tiếng rít của gió đang ở phía sau mình, nàng thầm kêu khổ, dù không quay lại cũng biết phía sau là mũi kiếm đang chờ, chỉ có thể cố gắng né tránh. Nhưng hình như không được, tốc độ của nàng chẳng là gì so với tên điên phía sau, nàng có làm gì hắn đâu cơ chứ. Không thể làm gì ngoài việc chờ chết nàng ghét nhất là điều này, hai người kia cũng thấy cục diện bên này nhưng không tiện cứu vì họ cũng đang bị bao vây, nàng chưa muốn chết vào lúc này. Nói thì chậm nhưng thật ra lại rất nhanh, tiếng rít của gió ngày càng mạnh nàng có thể cảm nhận được luồng gió lạnh phía sau gáy mình rồi

- Keng ... bịch đang nhắm mắt chờ cơn đau phía sau truyền đến, Vân Du có chút bất ngờ, quay lưng lại thì thấy tên áo đen truy đuổi mình nằm trên mặt đất máu từ vết hầu chảy ra. Thanh kiếm của hắn ở phía xa, lại nhìn qua hai người kia vẫn thấy họ đang bị bao vây chắc chắn không có thời gian quan tâm

đến nàng, vậy là ai?

- Sột soạt tiếng động trên cây làm nàng chú ý, ngẩng đầu lên nhìn nơi phát ra tiếng động. Chỉ thấy một bạch y nam tử ngồi trên cành cây, đôi mắt dài hẹp, lông mày vừa sắc bén lại vừa mềm mại, sống mũi cao thẳng tắp, từng đường nét trên khuôn mặt đều như được điêu khắc một cách tỉ mỉ, tay đang mân mê chiếc sáo ngọc, cả người toát lên vẻ lười biếng lại có chút mê hoặc. Vân Du thầm cảm thán: người này đúng là yêu nghiệt làm hại chúng sinh, Như Ngọc mà nhìn thấy chắc chắn sẽ chảy cả nước dãi ra mắt. Nhưng mà cây cao như vậy cũng có thể trèo lên, tên này có phải quá rảnh rồi rồi không? Tuy nghĩ là vậy nhưng ngoài mặt nàng vẫn rất bình tĩnh, vừa mới dạo một vòng âm phủ nhưng nàng vẫn như vậy lạnh nhạt không một chút hoảng sợ hay lo lắng. Đúng lúc này lại có một mũi kiếm khác hướng về phía nàng nhưng chưa kịp chạm tới một cọng tóc đã bị đánh bật văng ra xa, tên hắc y đó cũng tự nhiên ngã xuống, một vết cắt hiện ra, máu từ cổ chảy xuống. Nàng là sát thủ, thấy người chết thực ra cũng không còn cảm xúc gì nữa, theo như cách nói của Như Ngọc thì chính là: nhìn hoài rồi cũng thành quen, con người là một loài động vật có thể thích nghi với hoàn cảnh. Nàng lại nhìn lên chỗ nam tử, hắc y đó vẫn cầm cây sáo, tay còn lại hình như là cầm lá của cành cây gần đó, khóe miệng nhếch lên cười như không cười, chuyện vừa xảy ra dưới này không làm ảnh hưởng đến hắn nhưng nàng có thể chắc chắn một điều rằng hắn vừa cứu nàng

- Cảm ơn nói xong câu này nàng quay lưng rồi đi nhưng đi được vài bước thì dừng lại quay về chỗ gốc cây nơi nam tử bạch y đang ngồi, đứng đó không di chuyển. Mấy tên hắc y không biết là không thấy hay vì nguyên nhân nào khác mà cũng không hướng về phía nàng nữa, chỉ tập trung đánh hai người kia. Nam tử trên cây thấy nàng đi rồi lại quay lại mày khẽ nhíu lên nhìn nàng nhưng rất nhanh sau đó lại coi như chưa có chuyện gì xảy ra, ung dung ngồi đó chờ thuộc hạ giải quyết những tên kia. Vân Du ở dưới này cũng rất kiên nhẫn chờ, chờ người này xuống, mãi mới gặp được một người nàng phải tranh thủ cơ hội nếu không thì tối nay nàng sẽ lại tiếp tục ngủ ngoài trời.

Tiếng đao kiếm tắt hẳn, đúng như nàng dự đoán phần thắng thuộc về hai người áo đen. Trên mặt đất la liệt những xác chết, mùi máu tanh bốc lên nồng nặc nhưng dường như tất cả những người ở đây đều không quan tâm

Vân Du chờ hai người áo đen đi đến chỗ mình đang định hỏi đường thì một trong hai người kia đã lên tiếng trước

- Cô nương, nếu không có việc gì thì mời rời khỏi đây, bọn người vừa nãy có thể sẽ đến bất cứ lúc nào, đến lúc đó tình hình hỗn loạn chỉ sợ là bọn ta cũng không thể giúp gì.

Nàng khi thì nào nhò và hắc?

- Vừa nãy ngươi có giúp ta sao?

Bị hỏi ngược lại như vậy nam tử có chút xấu hổ cúi đầu, thực ra khi thấy vị cô nương này bị tấn công hắn cũng muốn giúp chỉ là chính hắn cũng đang chật vật, nói những lời này là muốn nhắc nhở một chút

- Ta chỉ muốn hỏi đường ra ngọn núi này đến trấn gần nhất

Nghe Vân Du nói xong hai người áo đen có chút bất ngờ nhìn nhau, chờ bọn hắn đánh nhau xong chỉ để hỏi đường? Vị cô nương này... Hai người đồng loạt ngược lên nhìn người từ nãy đến giờ vẫn vắt vẻo trên cây kia, chờ ý kiến của hắn. Nam tử bạch y ngược lại rất bình tĩnh mà nhún vai với thuộc hạ rồi phi thân xuống gốc cây, chấp tay ra sau đi về phía trước

Hai người áo đen lại nhìn nhau, cuối cùng người vừa nãy lại lên tiếng

- Bọn ta cũng đang định ra khỏi ngọn núi này, cô nương có thể đi cùng với bọn ta

Vân Du gật đầu hiểu ý, hai nam tử cũng gật đầu rồi đi theo nam tử bạch y nàng cũng theo sát nhưng chốc chốc lại quay lại phía sau nhìn cây cổ thụ mình vừa đứng, cao như vậy mà người này có thể nhảy xuống một cách nhẹ nhàng như không, nàng biết ở đây có cái gọi là khinh công nhưng cũng không thể lợi hại như vậy chứ? Biết thế lúc đó nàng đã theo bà bà học võ công rồi. Còn có, vừa nãy hắn dùng gì để giết hai tên hắc y tiến về phía nàng kia? Trong tay hắn làm gì có kiếm? Vết cắt sắc bén, độ sâu vừa đủ để động mạch đứt, gọn gàng sạch sẽ như vậy phải là vật gì mới tạo ra được?... Không phải là chiếc lá hắn cầm trên tay chứ? Dùng lá cây để giết người, làm sao nàng có thể tin đây?

Bạn đang đọc truyện *Không Cần Đậm Sâu Chỉ Mong Là Mãi Mãi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

Vân Du cố gắng bước chân nhanh theo những người này để không bị bỏ lại. Từ khi đồng ý cho nàng đi cùng đến giờ không ai nói với nàng câu nào cả mà nàng cũng không có hứng thú nói chuyện với người không quen biết, mục đích của nàng hiện giờ là ra khỏi ngọn núi này tìm một nhà trọ nào đó nghỉ chân. Những tia nắng cuối ngày sắp tàn hẳn nhưng vẫn không thấy một ngôi nhà hay người nào ngoài bọn họ, không lẽ nàng lại phải qua đêm trong rừng sao?.

- Với tình hình này xem ra không thể ra khỏi đây không hôm nay rồi, chúng ta nghỉ chân ở đây đêm nay rồi đi tiếp vậy

Đây là điều mà Vân Du không muốn nghe nhất nhưng cũng không thể làm khác được nàng ngồi xuống gốc cây gần đó lấy lương khô ra ăn, vừa mới cắn

được một miếng nằng lai muốn nhả ra, nhai thứ này có khi còn tốn sức hơn đi một ngày đường, thôi không ăn nữa vậy đói một chút cũng không sao, ngày mai là có thể ra trấn rồi.

Lúc này ba nam tử cũng ngồi xuống mấy gốc cây gần chỗ nằng, ở giữa đã có một đồng củi mà nam tử áo đen vừa nầy nói chuyện với nằng mang về, hấn lấy trong áo ra một vật gì đó hình trụ nhỏ rồi mở nắp ra một ngọn lửa trắng xanh lóe sáng, nam tử đưa ngọn lửa lại gần đồng củi đợi đến khi lửa ở đồng củi cháy mới đập nắp vật đó lại, vật này có chút giống với diêm ở hiện đại. xong xuôi, nam tử về chỗ của mình, bắt chuyện với Vân Du

- Ngọn núi này không có nhiều người lui tới, tại sao cô nương lại đến đây?

- Lạc đường

- Vậy cô nương định đi đâu?

- Tùy tiện

Nam tử có chút bất đắc dĩ nhìn nằng, rõ ràng là một cô nương lại có thể nhìn cảnh chết chóc mà mặt không biến sắc, lại còn lưu lạc bên ngoài

- Cô nương dù gì cũng là nữ tử, không biết võ công. Chẳng lẽ lúc xuất môn không có ai đi theo sao?

Vân Du im lặng, nằng trước nay không thích ồn ào, người này lại nói quá nhiều

Nam tử thấy Vân Du im lặng tưởng nằng đã ngủ nên cũng không hỏi nữa quay sang nói chuyện với người áo đen kia. Từ nầy đến giờ nam tử bạch y vẫn không nói lời nào, nằng cũng không để tâm, hấn cứu nằng nằng cũng đã cảm ơn đợi đến khi ổn định một chút nếu có gặp lại nhất định sẽ báo đáp còn bây giờ thân nằng lo còn chưa xong đến ơn cái gì chứ. Chỉ là hình như người này cũng không hề có ý định bắt nằng cảm tạ, vậy càng tốt sẽ đỡ phiền hà

Đêm ngày càng đen, tiếng côn trùng rả rít bên tai cũng với tiếng lửa lép bép, ở đây có tận 4 con người mà không gian lại im lặng đến kì lạ, không ai nói với nhau tiếng nào, thật là nhàm chán. Vân Du đứng dậy phui sạch bụi đất trên người, bước tới nơi không có cành cây che chắn, ngồi xuống ngắm trăng, không biết hôm nay có phải rằm hay không mà trăng rất tròn, ánh sáng vàng tỏa xuống nhân gian chiếu đến khuôn mặt trắng ngần, trong mắt nằng toát lên một xúc cảm hiếm có: cô đơn. Nằng vẫn luôn như vậy, đối với tất cả mọi vật xung quanh đều thờ ơ, lạnh nhạt dường như tất cả đều không thể ảnh hưởng đến nằng, nằng thật ra cũng giống Nhã Nguyệt rất ít cười chỉ khác một điều là Nhã Nguyệt rất lạnh lùng, nằng không như vậy, nằng chỉ là không quan tâm đến những việc xảy ra xung quanh mình thôi. Đột nhiên, rất nhớ cuộc sống trước kia, dù áp lực, khó khăn nguy hiểm, ở đó chứa đầy kí ức đau thương nhưng vẫn là quê hương của mình cũng đã sống ở đó 16 năm, không luyến tiếc là nói dối. Tuy rằng không còn người thân nhưng vẫn còn những người mà mình quan tâm cũng chính là những người đã giúp đỡ các nằng trong giai đoạn khó khăn nhất, giờ chưa làm được gì để cảm ơn đã lưu lạc tới nơi này. Chắc là họ sẽ lo lắng lắm, các nằng mất tích lại không tìm thấy xác, nghĩ tới đây lòng nằng bất giác ảm áp ít ra ở đó vẫn còn có người quan tâm các nằng, tìm kiếm các nằng, như vậy thật hạnh phúc, khỏe mỗi nằng tạo thành một đường cong rất nhỏ rồi rất nhanh chóng lại trở về như cũ

Đột nhiên bên cạnh nằng có tiếng va chạm của lá cây, nằng cảm giác được có người ngồi bên cạnh mình, quay đầu sang nhìn khuôn mặt yêu nghiệt của nam tử bạch y ở trước mặt nằng, vẫn là cái thái độ nửa vời, biếng nhác đó. Vân Du khẽ chau mày, tại sao lại đẹp đến mức đó chứ làm cho nằng cũng phải ghen tị. Nam tử không quan tâm đến cái nhử mày của Vân Du, lấy từ trong tay nải ra một chiếc màn thầu đưa sang cho nằng

Vân Du có chút ngỡ ngàng, hết nhìn nam tử lại nhìn sang cái bánh trên tay hấn, mãi lúc sau mới đưa tay nhận lấy. đưa bánh vào miệng cắn một cái, tuy rằng không ngon lắm nhưng vẫn chấp nhận được, ít ra còn hơn miếng lương khô vừa nầy. Ăn hết chiếc bánh Vân Du mới lên tiếng

- Cảm ơn

- Không có gì, người đi cùng bọn ta cũng không thể để người chịu đói. Tới lúc đó ta liền trở thành kẻ keo kiệt

- Cũng không phải chưa từng chịu đói qua Vân Du nói một câu không đầu không đuôi như vậy bạch y nam tử cũng không hỏi nhiều

- Được rồi, người nghỉ sớm một chút ngày mai chúng ta xuất phát sớm nam tử đứng dậy nói với Vân Du. Nằng gật đầu tỏ vẻ đã hiểu. Nam tử cũng không nói gì nữa, chấp tay ra sau đi về phía gốc cây. Một lát sau Vân Du cũng về chỗ của mình, sau ngày mai chắc sẽ vất vả, nằng phải nghỉ ngơi thôi

*****

Từ sau vụ có người đột nhập kia đã qua mấy ngày nhưng vẫn không thấy động tĩnh gì, 3 người cũng yên tâm hơn, xem ra nam tử mặc trường bào đó thật sự chỉ là qua đây để lánh nạn không có ý khác. Buông lỏng cảnh giác Nhã Nguyệt cùng Như Ngọc tập trung vào việc luyện võ cố gắng đạt được chút thành tựu cho đến khi xuống núi. Thời gian dần trôi qua, chẳng mấy chốc 1 năm nữa lại đến, chỉ còn vài ngày nữa là cửa cơ quan sẽ mở các nằng đang chuẩn bị đồ đạc để xuống núi. Sống ở đây 2 năm cũng coi như có chút tình cảm, sau này nếu có cơ hội chắc chắn sẽ về thăm. Sắp xếp mọi thứ xong xuôi các nằng đi tới chỗ của bà bà, bà bảo rằng có truyện muốn nói trước khi các nằng đi, Nhã Nguyệt mơ hồ đoán được việc mà bà bà muốn nói là gì rồi

Đi tới gian phòng khách thấy bà bà đã ngồi sẵn ở đó uống trà, các nằng đi lại

- Bà bà gọi bọn con đến đây có chuyện gì muốn nói sao? tuy đã học võ công của bà bà nhưng Như Ngọc vẫn không thể đổi cách gọi thành sư phụ

- Tất nhiên là có chuyện mới gọi các người tới đây

Như Ngọc bĩu môi, các nằng cũng sắp đi rồi vậy mà lão bà này vẫn còn tâm trạng để bắt bẻ nằng.

Lão bà đứng dậy, đi lại trước mặt 2 người rồi lại vòng ra sau. Như Ngọc cùng Nhã Nguyệt chưa kịp quay lưng lại đã cảm thấy một nguồn lực mạnh mẽ từ sau ập tới xâm nhập khắp cơ thể, tuy rằng khó chịu nhưng cảm giác sáng khoái lại nổi trội hơn cả. Bây giờ thì hiểu rồi, đây là cách tăng nội lực mà trước kia bà đã nói với các nàng. Ban đầu Nhã Nguyệt cũng đoán được bà gọi các nàng đến đây là để nói về chuyện này nhưng nàng thật sự không ngờ bà lại dùng cách này để giúp các nàng: truyền hết nội lực cả đời sang cho 2 người, như vậy làm sao các nàng dám nhận đây. Lão bà này thực quá ưu ái các nàng rồi. Một lúc sau bà mới thu tay lại, Như Ngọc và Nhã Nguyệt như con điều đứt dây, suýt nữa thì té xuống mặt đất may mà các nàng phản ứng không tồi, ổn định lại thân thể 2 người đồng loạt quỳ xuống

- Lâm Nhã Nguyệt cùng Tống Như Ngọc trước đây chỉ quỳ gối trước cha mẹ, nay gặp phải khó khăn được bà bà giúp đỡ lại còn tận tình chỉ dạy không hề tính truyền hết công lực cả đời cho Nhã Nguyệt cùng Như Ngọc ân tình này không biết lấy gì để báo đáp nói xong cả hai liền dập đầu ba cái với bà, trước đây chưa bái sư, bây giờ bái vẫn chưa muộn đi

- Được rồi đứng lên đi, ta cũng không có nhân từ như vậy các ngươi xuống núi rồi giúp ta làm một vài chuyện là được. Với lại ta ở trong này cả đời, vô công để đó cũng không cần dùng đến, các ngươi còn trẻ có chí lớn lại thông minh hơn người chắc chắn sẽ biết phải làm thế nào. Ta trước đây chỉ sống một mình, 2 năm này có các ngươi bầu bạn cũng đỡ buồn hơn rất nhiều, cũng đã coi các ngươi là con cháu trong nhà muốn truyền từ lâu nhưng đến tận hôm nay mới làm được coi như cũng chưa muộn, nếu như con bé Vân Du kia cũng bái ta làm sư thì phần công lực này sẽ chia 3 nhưng chỉ có 2 người các ngươi nên phân ra làm đôi mỗi người một nửa công lực cũng sẽ mạnh hơn khi chia 3 vậy nên Vân Du không học coi như lợi cho các ngươi. Xuống núi rồi nương tựa nhau mà sống. Nếu có cơ hội thì bày cho Vân Du vài món võ phòng thân. Ta thấy tình cảm của các ngươi rất tốt, nên trân trọng nó. Sau này rảnh thì về thăm ta, còn có nếu như ta chết rồi thì rải tro của ta với đất nơi đây... Hừ, ta nói nhiều rồi, đúng là ở chung với ngươi lâu liền bị nhiễm cái thói này. Lão bà vừa nói vừa liếc Như Ngọc

2 người kia không nói gì, nhưng lại lắng nghe ghi nhớ những lời này

Nghe bà bà dặn dò một lúc 2 người trở về phòng của mình nghỉ ngơi. Mấy ngày sau đó tất cả đều diễn ra bình thường như trước kia, không có không khí ảm đạm, lưu luyến của cuộc chia tay sắp tới. 3 ngày sau Nhã nguyệt và Như Ngọc khăn gói lên đường, lần chia tay này không biết tới bao giờ mới gặp lại, 2 người dặn dò bà bà chân sức khỏe rồi quay lưng bước đi. Trước kia Vân Du đi có ba bóng lưng ở lại nay chỉ còn là bóng dáng già nua của lão bà

Bạn đang đọc truyện *Không Cần Đậm Sâu Chỉ Mong Là Mãi Mãi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6

Trước đây Vân Du có nói sau này 2 nàng xuống núi thì tới kinh thành tìm nàng, Vân Du sẽ tìm cách kiếm tiền ở đó, mở một quán trà nhỏ hay một quán ăn nào đó, dùng kiến thức của nàng coi như cũng có thể miễn cưỡng giúp cái quán nhỏ này có chút tiếng tăm. Vậy nên, Nhã Nguyệt và Như Ngọc quyết định tới kinh thành tìm Vân Du trước sau đó nói cho nàng biết nhiệm vụ mà bà bà giao cho 3 người, làm xong cả ba sẽ cùng vui chơi khám phá thế giới này. May mắn cho các nàng là trước khi xuống núi đã được bà bà chữa khỏi cái bệnh không xác định được phương hướng rồi, nếu không thì các nàng phải mất mấy ngày mới có thể ra khỏi ngọn núi này mất, không biết lúc Vân Du xuống núi có gặp khó khăn gì không? Hi vọng là có thể thuận lợi gặp nàng ở kinh thành.

Ra khỏi núi 2 người gặp được một vài vị tiểu phu tốt bụng đồng ý dẫn các nàng đến trấn nhỏ gần đây, đường đi cũng không xa lắm chỉ mất khoảng nửa tiếng, đến nơi các nàng cảm ơn rồi từ biệt những người nông dân này, ai đi đường này, Như Ngọc cũng không dám nói nhiều với họ nàng sợ mình nói từ nào họ cũng không hiểu. Trước đây chỉ có mỗi bà bà các nàng nói chuyện với nhau đều như lúc ở hiện đại bà bà nghe không hiểu thì hỏi các nàng hoặc trực tiếp bỏ qua còn bây giờ phải sửa lại cách ăn nói thôi nếu không sẽ bị coi là kẻ điên mất.

Đi lâu như vậy Như Ngọc nàng cũng cảm thấy đói rồi, bụng nàng đang đánh trống bều bều. Nàng cũng thật mong chờ được thưởng thức món ăn ở cổ đại này không biết có được ngon như trong phim vẫn nhìn thấy không? Chứ 2 năm qua ngày nào cũng chỉ có rau với cơm nàng sắp suy dinh dưỡng luôn rồi.

- Ngươi không thấy đói sao? Bụng ta sắp dính vào với lưng luôn rồi

Nhã Nguyệt nghe Như Ngọc nói vậy bụng cũng có chút sôi lên. Chỉ là nàng thật sự không biết cách dùng tiền ở nơi này, bà bà đưa cho 2 người một sấp tiền bảo là các nàng làm lộ phí đến kinh thành nhưng các nàng không biết mệnh giá của từng tờ thì làm sao mà sử dụng được, chỉ sợ chưa kịp tới kinh thành đã bị lừa hết tiền trong người rồi. Nàng cũng quên mất chuyện này, nếu không đã hỏi bà bà rồi đem từng tờ tiền một nhó trong đầu rồi. Đúng là sơ suất, 2 năm không vận dụng đầu óc nào liền phẳng ra.

- Này, ngươi đang phốt lò ta sao? Ta thực sự đói lắm rồi không đi nổi nữa đâu, cũng không còn sớm nữa, kiếm một nhà trọ nào đó nghỉ ngơi, mai đi tiếp cũng được mà

- Ngươi biết giá của một đêm trọ là bao nhiêu không?

- Không biết, mà có liên quan gì sao? chúng ta có tiền mà, bao nhiêu vậy?

- Ta không biết nên mới hỏi ngươi

-...

- Cần gì hỏi chứ, cứ tới đó bảo cho một phòng trọ người ta lấy bao nhiêu thì trả bấy nhiêu

Nhã Nguyệt liếc Như Ngọc một cái rồi nói

- Sắp ngân phiếu đó có 10 tờ, hẳn mệnh giá không nhỏ, trọ một bữa đưa ra một tờ chắc chắn dư ra không ít. Bây giờ chỉ có thể biết như vậy thôi, sau này đi đường chú ý một chút... Nhã Nguyệt chưa kịp nói xong đã bị Như Ngọc kéo đi tìm nhà trọ, cái người này bảo đói mà còn có sức lực như vậy

- Ông chủ, cho một phòng lớn

- Vâng, mời hai vị theo tiểu nhân

Được ông chủ dẫn lên một gian phòng ở phía trên, thực ra cũng không lớn lắm chỉ vừa đủ cho hai người ở nhưng được cái gọn gàng sạch sẽ, đồ đạc không đến nỗi ghê mắt chân giường thủng một lỗ như mấy nhà trọ trước các nàng tới, đi cả ngày mệt nhọc tìm được một chỗ như vậy ở trong trấn nhỏ là đã tốt lắm rồi. Dặn dò ông chủ chuẩn bị nước nóng cho các nàng rồi nhờ làm một ít thức ăn lót dạ mang lên phòng cho 2 người xong, Như Ngọc trực tiếp lao như bay đến một trong hai cái giường trong phòng rồi nằm lì ở đó không nhúc nhích nữa, Nhã Nguyệt thấy vậy cũng không nói gì nàng ngồi xuống bàn vờn tay lấy ấm trà mà vừa nãy ông chủ mang lên để uống, cô hòng nàng bây giờ khô khát rồi. Ngồi đó nghỉ ngơi một chút thì tiểu nhị lên báo đã có nước nàng nhìn sang chỗ Như Ngọc thấy nàng vẫn ngủ say thì quyết định đi tắm trước. Lấy đồ trong tay nải ra, đi theo tiểu nhị tới nhà tắm

Nhã Nguyệt đang định cởi đồ ra để tắm liền nghe thấy tiếng người chạy trên mái nhà, tiếng bước chân rất khẽ nhưng 2 năm học võ cộng với nửa phần công lực cả đời của bà bà cũng không phải là vô ích, nàng có thể nghe thấy: là tiếng rượt đuổi, chỉ có 2 người. Người đi trước có vẻ rất thông minh, trên mái nhà nhỏ như vậy lại có thể lườn lách đánh lạc hướng kẻ theo sau, bước chân ổn định không hề gấp gáp, giống như hai người chỉ đang đùa giỡn, nhưng hình như người đi sau không nghĩ vậy, người này hẳn đang rất nóng lòng muốn đuổi kịp người kia, gấp gáp, hỗn loạn còn có tức giận vì bị đùa giỡn. Nàng lắng tai nghe, trong lòng thực ngạc nhiên nàng không ngờ mình lại có thể nghe thấy tiếng bước chân nhẹ nhàng như vậy lại càng không nghĩ tới việc chỉ nhờ mấy bước chân đó liền nhìn ra năng lực của người khác, điều này thật sự mới mẻ với nàng. Đột nhiên chỉ còn lại tiếng bước chân của 1 người, hẳn là người đi sau, chắc là đã bị cắt đuôi rồi nhưng sao hắn vẫn không chịu đi chỗ khác nhỉ? Nàng còn phải tắm. Không đúng, mái nhà nhỏ như vậy nếu chạy sang chỗ khác chắc chắn sẽ bị phát hiện trừ khi... Tiếng mở cửa rất khẽ, ngay sau nàng, chính là cửa phòng tắm của nàng, sóng lưng Nhã Nguyệt thẳng tắp, căng thẳng, người này không thể coi thường nhưng nàng vẫn bình tĩnh quay lại đối diện với người phía sau bằng gương mặt lạnh lùng xinh đẹp của mình. Nàng vừa mới tẩy đi lớp trang điểm che dấu vẻ ngoài vừa nãy, giờ nàng là bông hồng lạnh lùng nhưng đầy gai, xinh đẹp động lòng người. Người mở cửa phòng tắm của nàng là một nam tử mặc hoàng y, tóc dài như gấm chỉ dùng một cây trâm cài lại, mày đẹp như vẽ mắt sáng như sao, mũi cao thẳng tắp, khỏe mẽ cùng với cặp mắt phượng tràn ngập ý cười, khi nhìn thấy Nhã Nguyệt có chút sững sốt nhưng rất nhanh chỉ còn lại là sự tán thưởng vẻ đẹp của nàng. Nhã Nguyệt nhìn ra được sự tán thưởng trong mắt nam nhân này nàng không bài xích vì ngoài tán thưởng ra nàng không còn nhìn thấy gì nữa. đánh giá người này xong Nhã Nguyệt mới cất giọng lạnh lùng vốn có

- Không biết công tử đây là ai? Giờ này chạy vào phòng tắm của một nữ tử như ta là có chuyện muốn nói sao?

Nam tử nghe nàng nói vậy liền hiểu ra là mình đã mạo phạm vị cô nương này rồi, may mà hắn vào sớm nếu không muộn thêm chút nữa liền không có mặt mũi nào ra đường Lãng Chấn Thiên nhìn trộm nữ tử tắm rửa thế nào cũng có một tin tức như vậy truyền ra đến lúc đó một đời trong sạch của hắn liền bị vấy bẩn a~. Mà cũng thật lạ đám người đó rằng rồi liêm khiết việc mà làm, lúc nào cũng chỉ biết sàm soi chuyện của người khác, không sợ bị người ta tìm tới cửa trả thù.

- Vị cô nương này, tại hạ thất... chưa kịp nói hết câu nam tử đã lao tới chỗ mà Nhã Nguyệt đang đứng, kéo nàng trốn sau thùng gỗ, xem ra là người kia đã đuổi tới rồi. Nhã Nguyệt có chút bất ngờ với hành động của nam tử này nhưng nàng cũng không dặt tay ra tiếng bước chân đó nàng cũng nghe thấy là đang tiến về phía này. Hai người ép sát vào nhau gần như không có khe hở, hô hấp cũng trình trệ, nàng thấy năng lực của người này hẳn không kém kẻ đang truy đuổi kia đi, vì sao phải trốn như vậy nàng cũng không muốn hỏi, bây giờ nàng chỉ muốn 2 tên này nhanh một chút ra khỏi đây, nàng thực sự rất mệt mỏi rồi cả ngày đi đường đến tối muốn thư giãn một chút liền bị quấy rối. Nghĩ tới đây hơi thở của nàng lại càng lạnh lẽo, nam tử bên cạnh âm thầm kêu khổ, hẳn chộc không đúng người rồi.

Tiếng kéo kẹt vang lên, cửa phòng tắm bị ai đó mở ra, không cần đoán cũng biết là người trên mái nhà vừa nãy. Kì lạ, kẻ địch đuổi đến nơi tên này vẫn không một chút căng thẳng, thậm chí còn ung dung nghịch tóc của nàng. Thấy hắn như vậy nàng lại càng tức giận, là tại hắn nàng mới không thể nghỉ sớm một chút, hẳn khi lại một lần nữa tỏ ra, người bên cạnh liền biết điều mà bỏ tóc nàng xuống bày ra vẻ mặt cực kì vô tội mà nhìn nàng. Nàng liền ngăn người, cái vẻ mặt này thật giống với đứa trẻ bị bắt quả tang làm chuyện không chính đáng, tên này... lại có thể trưng ra bộ mặt này trước mặt một người không quen biết như nàng, ít ra cũng nên giữ hình tượng mỹ nam lạnh lùng trầm ổn cẩn trọng chứ?

Người ở ngoài dò xét một lượt không thấy có gì mới đi ra, cũng không quên đóng cửa lại, lúc này nam tử đi ra, hai mắt đảo một lượt, chắc chắn không còn ai ở đây nữa mới quay sang nói với nàng

- Là ta mạo phạm cô nương rồi, nhưng vừa nãy cô nương cũng thấy đấy ta là bị truy đuổi nên mới mạo muội xông vào đây. Mong cô nương lượng thứ. Người này nói chuyện sao lại không có chút thành ý thế này? Nhưng nàng cũng không tính toán với hắn, hắn và nàng không quen biết, chuyện hôm nay coi như là trùng hợp nàng biết hắn không có ý, khẽ gật đầu với nam tử, tưởng hắn sẽ rời đi nhưng hình như người này hình như không có ý định đó, cứ mãi đứng ở đây, một phần cũng không di chuyển. Chờ mãi không có động tĩnh gì, mày đẹp khẽ nhướng lên ý muốn đe dọa

- Người kia đi rồi, giải thích cũng đã giải thích xong. Công tử còn ở lại đây phải chăng thật sự là có lời muốn nói với ta?

Bạn đang đọc truyện *Không Cần Đậm Sâu Chỉ Mong Là Mãi Mãi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 7

Nam tử thấy Nhã Nguyệt tỏ vẻ không kiên nhẫn liền vội vàng giải thích

- Tên kia coi như cũng là người cẩn thận giờ này chắc hẳn vẫn đang tìm ta ngoài kia, ta mà ra đó liền phải đấu với hắn một trận, phiền chết đi được. May mà ta sớm nhận ra điều này, nếu không ra sớm một chút nữa... haizz

Nhã Nguyệt thực bội phục tên này rồi, khen người ta cẩn thận cuối cùng cũng quay về là tự tăng bốc mình. Lại còn làm ra cái vẻ mặt đó, miệng thì nói phiền nhưng nhìn mặt hắn đi ai cũng sẽ tưởng hắn vừa mới bắt được vàng. Được rồi, vừa nhìn là biết tên này lưu manh, biến thái, nàng tránh xa hắn một chút sẽ tốt hơn.

- Vậy được, công tử cứ ở đây, ta ra ngoài nói xong Nhã Nguyệt thật sự cầm quần áo của mình lên định bước đi nhưng bị nam tử giữ lại

Nhã Nguyệt nhũn mày nhìn xuống cánh tay đang bị giữ chặt của mình rồi lại ngược lên nhìn người kia. Nam nhân này... lại tiếp tục bày ra cái vẻ mặt vô tội đó.

- Cô nương, vừa nãy tên kia vào làm gì thấy ai, bây giờ lại có người đi ra không phải là chúng ta tự mình vạch áo cho người xem lưng sao? Còn có ngoài kia có biết bao tai mắt, một nam tử anh tuấn đỉnh đặc phong độ ngồi ngời ngời như ta đi ra cũng một phòng tắm với một nữ tử xinh đẹp, sự trong sạch của ta chẳng phải liền bị hủy hoại? Nếu là như vậy cô nương phải chịu trách nhiệm với ta. Ta đây tuy không phải là giàu nhất thiên hạ nhưng cũng được coi là người có tiền, tướng tá không cần phải bàn nữa, phóng khoáng mạnh mẽ không phải anh hùng nhưng gặp chuyện bất bình ra tay tương trợ, không bắt nạt kẻ yếu, hiếu thảo với cha mẹ... Điều kiện của ta cũng không cao chỉ cần đầy đủ tay chân, miệng mồm không thiếu là được rồi. Thế nào, cơ hội ngàn năm có một, tìm khắp thiên hạ này chưa chắc đã có người thứ hai như ta.

Nhã Nguyệt nghe xong lấy tay còn lại bóp trán, tên này đúng là hết thuốc chữa rồi, nàng thật không muốn ở cùng hắn thêm nữa, thật là đau đầu.

- Thứ nhất, chỉ có nguoi mới đang vạch áo cho người xem lưng, không phải chúng ta. Thứ hai, người chịu thiệt là ta chứ không phải nguoi. Thứ ba, ta không hề có ý định gặp lại nguoi vậy nên cũng sẽ không có chuyện gì giữa ta và nguoi cả. Buông tay

Nam tử vẫn không chịu nói lỏng lẻo, nàng biết dù nàng có phản kháng cỡ nào cũng không thể thắng hắn nên chỉ đành đứng im chờ tên này thả nàng ra

- Cô nương thật là vô tình. Sao lại có thể nói ra những lời tổn thương như vậy chứ, ta có điểm gì không tốt... chưa nói hết câu hắn đã thấy khí lạnh lòn vờn quanh mình nên im bật không nói nữa nhưng vẫn dùng cái ánh mắt chứa đầy đau thương đó nhìn Nhã Nguyệt. Thấy Nhã Nguyệt không quan tâm đến mình, nam tử đưa tay ôm lấy ngực

- Ôi, tim ta thật là đau

- Nguoi thôi ngay, ta không có thời gian đùa giỡn với nguoi. Một là nguoi đi, hai là ta đi

-Không có lựa chọn khác sao?

- Có, ba là bây giờ ta ra ngoài kia nói với tất cả mọi người, nguoi nhân lúc ta tắm rửa lên vào phòng tắm của ta giờ trò lưu manh. Nguoi chọn đi

- Được rồi, được rồi, cô nương bớt giận, ta đi ta đi. Ta họ Lăng tự là Chấn Thiên, sau này cô nương đổi ý có thể đến tìm ta

-CÚT

Nam tử biết mình không ở lại được nữa nhanh chóng rời đi, Nhã Nguyệt lúc này mới bình tĩnh lại, hiếm khi nàng mất bình tĩnh mà không kiểm soát được bản thân như vậy, hầu hết tình huống dù là nguy hiểm hay quan trọng cũng không làm nàng thay đổi sắc mặt, tới nay nàng lại tức giận chỉ vì mấy lời nói vớ vẩn của một tên mới gặp lần đầu. Nàng thừa nhận mình cũng lú lẫn rồi

Coi như chuyện vừa rồi chưa hề xảy ra Nhã Nguyệt ngâm mình trong thùng nước đã nguội đi phần nửa, nhanh chóng mặc quần áo vào, ra khỏi phòng tắm dọn tiểu nhị chuẩn bị thêm một thùng nước ấm cho Như Ngọc rồi đi lên phòng của mình.

Lúc này Như Ngọc vẫn đang đánh cờ cũng ngu công thì bị ai đó lấy mất tấm chắn, hai tay mò mẫm khua khoắng khắp nơi vẫn không thể tìm thấy chắn của mình Như Ngọc mắt nhắm mắt mở tình dẫy chỉ thấy khuôn mặt có chút khó chịu của Nhã Nguyệt mà trên tay Nhã Nguyệt lại là chắn của nàng, vươn tay định lấy lại chắn từ Nhã Nguyệt nhưng không thành, Như Ngọc ngẩn mặt khó hiểu nhìn Nhã Nguyệt

- Dậy, nước nóng đã chuẩn bị rồi, tắm xong ăn cơm rồi hẳn ngủ nói xong ném trả lại chiếc chắn cho Như Ngọc rồi ngồi xuống chiếc bàn gỗ uống trà

Như Ngọc tỉnh dậy lấy một bộ đồ từ trong tay nải, uể oải ra khỏi phòng. Nhân lúc Như ngọc tắm rửa Nhã Nguyệt dọn tiểu nhị chuẩn bị đồ ăn mang lên phòng cho các nàng, chờ Như Ngọc tắm xong, hai người cùng ăn cơm. Nhã Nguyệt không nhắc đến chuyện ở phòng tắm vừa nãy. Hai người cùng tính toán xem khi nào có thể đến kinh thành, đến rồi phải tìm Văn Du như thế nào. Xong xuôi, cả 2 cùng tắt đèn đi ngủ, kết thúc một ngày dài.

Chẳng mấy chốc mà đã hơn một tháng trôi qua cuối cùng hai người cuối cùng cũng có thể tới kinh thành rồi, nhìn tầm biển lớn trước cổng thành mà Như Ngọc thầm rơi nước mắt, tới rồi, hơn một tháng nay đúng là làm cho người ta chết đi sống lại mà, đến khi tìm được Vân Du nhất định phải nghỉ ngơi thật kỹ mới được.

Đi vào bên trong, không khí ở nơi này thực làm cho người ta phải choáng ngợp a~. Những sập hàng được bày bán đều rất phong phú, các nàng dường như cảm thấy rất cả những gì gặp được ở những trấn khác đều hội tụ hết ở đây rồi, người qua lại trên đường cũng đông hơn những nơi khác rất nhiều. Tiểu thư cảnh vàng lá ngọc, công tử hào hoa phong nhã hay những người dân bình thường... nhìn sơ qua là có thể thấy được sự trù phú của nơi này rồi. Đúng là kinh thành có khác, làm cho người ta phải mở rộng tầm mắt. Đến lúc nào đó nhất định sẽ lôi Vân Du đi thăm quan.

Khoan nghĩ đến chuyện này, điều quan trọng bây giờ là phải tìm ra Vân Du trước đã, không biết nàng ta trốn ở nơi nào, kinh thành rộng lớn như vậy biết đâu mà tìm đây. Trước đây nàng ta có nói sẽ mở một quán trà hay quán ăn nào đó, được rồi tìm những nơi như vậy trước đã.

Vậy nên, trong kinh thành, tại mấy quán ăn có cảnh tượng như thế này, hai nữ ăn mặc bình thường, nhan sắc bình thường nhưng hành động lại chẳng bình thường chút nào. Cả hai cứ đi vào một quán trà hay quán ăn nào đó ngó nghiêng một hồi không gọi gì cả rồi đi ra, cứ như vậy hầu như quán nào cũng có cảnh tượng như thế.

Hai người đã mệt đến mức không đứng nổi nữa rồi, thế nào vẫn chưa tìm ra được một quán trà nào đó giống với phong cách của Vân Du? Thực ra ở cổ đại này chỉ có vài hình thức buôn bán, Vân Du là người hiện đại lại có không ít kiến thức về trà, khẳng định nàng sẽ biến hóa, làm cho quán trà của mình trở thành độc nhất vô nhị, không quá xa lạ nhưng vẫn đủ làm người ta tò mò mà đến xem. Thế nhưng đi từ nãy đến giờ vẫn không thấy được quán nào như vậy, hai người thật sự rất mệt mỏi rồi, giờ chỉ muốn tìm ra Vân Du nhanh một chút để đánh một giấc no say.

Đi thêm vài quán nữa nhưng vẫn không tìm được gì, cứ tìm trong vô vọng như vậy không biết tới bao giờ. Như Ngọc kéo tay một người đàn ông trung niên gần đó hỏi

- Bác trai... à không... đại bá, người có biết gần đây có quán nước nào đặc biệt một chút không ạ? Bọn con... bọn ta từ xa tới đây, muốn tìm một nơi nào đó để nghỉ ngơi.

- Không biết, ta chỉ là nông dân làm gì biết tới mấy chỗ đó chứ, bất quá ta có nghe nói hình như có một quán trà mới mở cách đây gần một năm, cũng có rất nhiều người tới đó đa phần là mấy tiểu thư, công tử nhà quyền quý biết thưởng trà. Rất nhiều người khen trà ở đó a~'

- Vậy người có biết quán đó tên gì không ạ?

- Không biết, ta chỉ là nghe nói, không để ý tới tên của nó

- Cảm ơn đại bá, làm phiền người rồi, bọn ta sẽ tự tìm tiếp

- Hai vị cô nương có thể hỏi mấy vị đằng kia, ta thấy họ cũng là người có tiền, hẳn là biết nhiều hơn ta

Vâng, cảm ơn đại bá, đại bá đi thông thả

Như Ngọc vừa nói xong thì bóng dáng của vị đại bá đã lẩn vào trong hàng người dày đặc rồi. Nàng cũng không để ý nữa, chỉ đang chú tâm nghĩ xem vừa nãy mình có nói gì không phù hợp không, nàng không muốn vừa đến đã bị người ta coi là kẻ thần kinh nha.

Nhã Nguyệt thấy Như Ngọc ngăn người ở đó cũng không nói gì trực tiếp đến chỗ của mấy vị tiểu thư mà lão bá chỉ

- Xin hỏi, quán trà đặc biệt ở đâu vậy?

Ba vị nữ tử đang cười nói vui vẻ, nghe thấy giọng nói lạnh lùng của Nhã Nguyệt thì ngẩng đầu lên, có chút mơ hồ nhìn nàng. Nhã nguyệt cũng rất kiên nhẫn chờ đợi

-A, cô nương là muốn nói đến Như Nguyệt lâu sao?

- Xin hỏi, đó là đâu?

- Là quán trà a~, trà ở đó rất đặc biệt, ta cảm thấy trà ở đó là ngon nhất, còn có thể thưởng nhạc, chơi cờ

- Vậy đến đó bằng cách nào?

- Vừa hay bọn ta cũng có ý định đến đó, ta dẫn cô nương đi

- Cảm ơn

Nhã Nguyệt kéo tay Như Ngọc đi theo mấy vị cô nương kia. Các nàng nhìn là biết con nhà quyền quý, đồ mặc trên người cũng là thượng hạng vậy mà không cau có khó chịu với các nàng, đối với mấy vị này cũng sinh ra một chút hảo cảm.

- Hai người hình như là người nơi khác đến? Cũng không giống với đi thăm quan? Là có công việc sao?

Nhã Nguyệt gật đầu

- Là tìm người

Vị cô nương kia gật đầu cũng không hỏi thêm nữa. Đi được 15p thì dừng lại, các nàng đang đứng trước một quán trà, không lớn không nhỏ, có 3 tầng, bên ngoài nhìn vào có vẻ đơn giản nên tạo cảm giác rất dễ chịu, còn có thể ngửi thấy mùi thoang thoang của trà nữa

- Đây là Như Nguyệt lâu sao?

-Đúng vậy, tên của nó ở trên kia lúc này Như Ngọc và Nhã Nguyệt mới để ý, cái bảng trước cửa quán, nhưng mà xem không hiểu, chữ viết ở đây vốn không giống với hiện đại, không biết Vân Du làm sao để viết ra được cái bảng này. Sở dĩ chắc chắn đây là quán trà của Vân Du là vì tên của quán này không phải là từ tên của 2 người mà tạo thành sao?

Bạn đang đọc truyện *Không Cần Đậm Sâu Chỉ Mong Là Mãi Mãi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

- Không biết đây có phải là quán trà mà hai người cần tìm không nhưng cứ thử vào một chút xem sao, không chừng là đúng.

Nhã Nguyệt và Như Ngọc gật đầu, nhìn ngó thêm một chút rồi lại cùng 3 vị cô nương kia bước vào quán

Xem xét một hồi, các nàng có thể khẳng định đây là chỗ của Vân Du rồi. Tầng 1 của quán không buôn bán gì cả chỉ có vài người pha trà, còn có vài người khách, hẳn là Vân Du muốn tất cả mọi người đều nhìn thấy quy trình pha trà của quán nên mới đưa ra ý tưởng này, đi lên tầng tiếp theo có thể nghe thấy tiếng đàn, không lớn lắm chắc là ở tầng 3, tầng 2 được bố trí 5 bàn cờ, không gian rất thoải mái, ở đây chỉ có 1 bàn trống, còn lại đều có người chơi, bên cạnh còn có một ít điểm tâm và một ấm trà nóng, ngoài cửa luôn có người túc trực chỉ cần trà nguội hay có khách gọi đều có thể phục vụ ngay. Tầng 3 mới chính là tầng rộng nhất cũng náo nhiệt nhất, có rất nhiều người đến đây uống trà, vì ở trên cao nên còn có thể ngắm cảnh, đặc biệt ở một góc nhỏ bên trong tấm màn che mông có một thiếu nữ mặc lục y, hai tay trắng ngần mặt đeo nạ sa đang uyển chuyển đàn từng khúc nhạc, tiếng đàn du dương làm cho người ta cũng vui vẻ. Xem ra công việc làm ăn ở đây rất được

Vì mãi xem xét bên trong 2 người không để ý đến 3 vị nữ tử kia, mãi một lúc sau mới lên tiếng hỏi

- Chủ quán này, các vị có biết không?

- Hình như là một cô nương, thỉnh thoảng ta vẫn thấy nàng ấy đi xem xét tình hình, còn hỏi bọn ta có ý kiến gì với quán không?

- A, bên kia chẳng phải là biểu ca của tỷ sao?

Vốn đang định hỏi thêm vài câu nữa nhưng mắt thấy vị công tử bên kia mỉm cười với mấy vị cô nương bên này nên đành thôi

- Ngại quá, ta có người quen ở bên kia, phải qua đó chào hỏi một chút, nếu 2 vị cô nương không phiền có thể cùng bọn ta qua đó nói chuyện

Nghe người ta khách sáo như vậy 2 người cũng tiện hỏi thêm gì nữa, chỉ đành gật đầu mỉm cười với người ta

- Cảm ơn 3 vị đã giúp đỡ, nếu 3 vị bận thì cứ đi làm việc của mình, không phải để ý đến bọn ta. Bọn ta không làm phiền nữa, người bọn ta sẽ tự tìm tiếp

- Vậy bọn ta đi trước

3 người đi đến bàn của vị công tử kia ngồi xuống nói chuyện vui vẻ, Nhã Nguyệt và Như Ngọc cũng đi xuống tầng dưới tìm người

- Xin hỏi, chủ quán có đây không ạ?

Vị trưởng quầy nghi hoặc nhìn 2 nàng một chút rồi trả lời

- Tiểu thư nhà chúng ta vừa mới ra ngoài, chắc tí nữa sẽ quay về, hai vị cô nương ngồi chờ một chút, khi nào tiểu thư về tại hạ sẽ thông báo

2 người gật đầu với vị bá bá rồi ngồi đợi, nhân tiện gọi luôn 1 ấm trà ngon thêm một đĩa điểm tâm ,dù đi cũng không phải trả tiền.

Chờ được một lúc thì có người thông báo bà chủ đã về, 2 nàng rất thông thả đứng dậy, phủi vụn bánh trên người rồi đi theo tiểu nhị

Đi sâu vào một chút mới thấy đằng sau là một gian nhà cũng khá rộng, ở giữa sân có một cô gái tay đeo một chiếc giỏ mây, ngũ quan thanh tú, đôi mắt sáng linh động, nhưng mà không phải Vân Du a~, không lẽ là nhầm rồi?

- Không biết hai vị cô nương có chuyện gì muốn hỏi ta sao?

- Cô là chủ quán trà này?

Nhã Nguyệt lạnh lùng lên tiếng

Vị cô nương trước mặt cô vẻ ngạc nhiên nhìn 2 nàng. Thực ra quán này không phải của nàng, nàng chỉ thay mặt chủ tử của mình quản lý thôi, nàng cũng không muốn như vậy, đây vốn không phải quán nàng mở lại đứng ra nhận làm chủ quán thực có chút ngượng ngùng. Nhưng chủ tử nói, nàng không muốn làm gì cả, cái quán này cũng có thể cho nàng chỉ cần mỗi tháng có tiền là được. Nói ra thì chủ tử của nàng cũng thật khác người, ngoài việc bỏ tiền, đặt tên, đưa ra ý tưởng, dạy nô tài cách pha trà ra thì không những tay vào việc gì nữa. Mọi việc trong quán đều để cho nàng xử lý, một chút cũng không nhúng tay vào, chỉ có những việc nàng không thể giải quyết thì chủ tử mới ra mặt. Vậy nên, từ khi mở quán đến giờ ai cũng sẽ nghĩ nàng là chủ quán, nàng biết chủ tử của mình không muốn để người khác biết nên cũng im lặng không giải thích. Hôm nay lại có người đến dùng ánh mắt nghi hoặc hỏi nàng có phải chủ quán hay không. Có khi nào đây là người quen của chủ tử. Mà hình như hôm trước chủ tử có nói với nàng nếu trong khoảng thời gian này có ai đó hỏi nàng thì dẫn người ta đến, a đúng rồi chủ tử còn nói là 2 người. Tuy không nói là nam hay nữ nhưng chắc là 2 vị cô nương này rồi

Mãi không thấy người này đáp trả Như Ngọc mới lên tiếng hỏi lại

- Cô nương là chủ quán này thật sao? Không còn ai khác à?

- Thực ra không phải, chủ tử của tiểu nhân mới là chủ của nơi này, tiểu nhân chỉ đứng ra quản lý thay nàng mà thôi

Hai người nghe vậy thì thở phào một hơi, cuối cùng cũng tìm thấy rồi, không cần phải đi nữa

- Vậy mau mau dẫn bọn ta tới gặp nàng

- Mời hai người đi lối này

2 người được dẫn ra sân sau của ngôi nhà, ở đó có một nữ tử mặc lam y, tay áo xắn lên cao, chiếc váy cũng được bó lại, cả thân người cúi sát xuống mặt đất, một tay cầm xẻng không ngừng đào bới

- Tiểu thư, có 2 vị cô nương muốn gặp người

Vân Du nghe thấy có người gọi mình liền bỏ đồ trên tay xuống, phúi hết đất trên người xuống rồi mới quay người lại. Trước mặt chỉ thấy 2 nữ tử xa lạ, cả 2 đang nhìn chăm chăm vào nàng, khẽ nhíu mày, Vân Du lên tiếng

- Đến rồi? Muốn gì tự làm lấy, ta không quản

- Vân Du chết tiệt, sao ngươi có thể đối xử với bọn ta như vậy? 2 người bọn ta vượt qua bao gian khổ mới tới được đây để gặp ngươi, hai chân rã rồi, không có bữa cơm nào được no, tối ngủ cũng không yên giấc. Ngươi một chút vui mừng cũng không thể hiện ra là thế nào? Ta hận, ta hận

Vân Du đưa tay ngoáy lỗ tai

- Nhìn Nhã Nguyệt kia, lúc ngươi đang ở đây oán hận ta thì cậu ấy đã ngủ được một giấc rồi

Như Ngọc trừng mắt nhìn Vân Du sau đó quay sang nhìn người bên cạnh nhưng chẳng thấy đâu cả, thở dài một hơi, được rồi nàng công nhận suy nghĩ của mình không theo kịp 2 con người này.

Sau khi đã tắm rửa, ngủ một giấc ngon lành đến chiều, Như Ngọc thấy bụng mình đang sôi ùng ục liền rời giường đi kiếm đồ ăn. Vừa bước chân ra khỏi phòng đã nghe thấy mùi thức ăn xộc vào mũi, lần theo mùi hương đến phòng của Nhã nguyệt, Như Ngọc thầm tức giận: Ăn mà không gọi ta dậy là muốn ta chết đói sao?

Như Ngọc rất oai phong bước vào phòng, giật lấy chén của Vân Du gấp đồ ăn, không để ý đến cái nhăn mặt của nàng mà chỉ chăm chăm đến thức ăn trên bàn. Vân Du hết cách đành nhờ Vũ Giai lấy hộ nàng cái chén khác, Nhã Nguyệt ở bên cạnh cũng không nói gì

Như Ngọc nằm dài ra bàn miệng không ngừng lầm bầm mình đã phải đi bao lâu mới tới được đây, trên đường đi mệt mỏi cỡ nào sau đó lại chuyển sang thức ăn ở cô đại thật dở, chữ viết cũng loằng ngoằng khó hiểu, không có phương tiện giải trí, nhà vệ sinh không sạch sẽ. Mọi thứ đều bị Như Ngọc lờ ra không chừa một chút nào.

- Ngày mai ngươi nhất định phải dẫn bọn ta đi thăm quan một chút, vớt vát lại những thất vọng của ta về nơi này đi

- Đợi 2 ngày nữa có lễ hội hoa đăng rồi cùng đi, lúc ta đến đây lễ hội đó đã qua rồi nên không có dịp xem, giờ cả 3 người chúng ta cùng đi

- Hay quá, đó là gì vậy?

- Không biết, đã bảo chưa đi mà

- Vũ Giai muội, muội biết đúng không

- Nô tỳ...

- Cái gì mà nô tỳ chứ, muội nhỏ tuổi hơn bọn ta, cứ gọi một tiếng tỷ tỷ là được rồi. Gọi như muội ta liền tôn thọ Nhã Nguyệt và Vân Du cũng gật đầu đồng tình

Vũ Giai có chút ngây ngốc nhìn 3 người, nàng sinh ra đã mang thân phận thấp hèn, mẹ là gia nhân cho một gia đình giàu có, ngay khi nàng sinh ra đã được định sẵn sẽ làm nô tỳ, từ nhỏ đến lớn hầu hạ người khác, chủ tử của nàng coi như cũng là người hòa nhã, không đánh đập nô tỳ, có được một chủ tử như vậy đã là may mắn rồi chứ đừng nói đến việc chủ tử không phân biệt như vậy. 3 người không coi nàng là nô tỳ để sai bảo, mỗi lần đều là nhò vạ, sau đó sẽ là cảm ơn, trước đây nàng làm việc có bao giờ nhận được tiếng cảm ơn nào đâu. Nàng cảm thấy mình thật may mắn khi gặp được Vân Du tỷ, 1 năm trước nàng bị đuổi, không nơi nương tựa cuối cùng gặp được Vân Du, nàng hào phóng mua đồ ăn cho ta lại còn thu nhận ta. Cũng may ta trước kia ở phủ cũ làm khá nhiều việc nên cũng có chút hiểu biết, giúp nàng mở quán trà thuận lợi,

- Vậy được, xin nghe theo 3 vị tỷ tỷ

Như Ngọc hài lòng gật đầu, kéo tay Vũ Giai lại chỗ mình, bắt nàng ngồi xuống ghế

- Ta nghe nói muội ở đây từ nhỏ, nào đến kể cho ta nghe lễ hội hoa đăng là cái thứ gì? Rất vui về sao? Náo nhiệt đúng không? Có phải hôm đó rất nhiều mỹ nam, mỹ nữ sẽ đến? Nói nhanh một chút, ta muốn tham gia a~

Cuối cùng dưới sự áp bức của Như Ngọc, Vũ Giai đáng thương phải phun hết tất cả những gì mình biết về hội hoa đăng trong suốt 17 năm qua cho nàng ta

- Hội hoa đăng mỗi năm tổ chức một lần vào ngày 15 tháng riêng. Hôm đó mọi người sẽ thả đèn lồng có ghi điều ước của mình lên trời, đèn lồng có thể mua cũng có thể tự làm, nhưng vì tự làm không đẹp nên rất nhiều người chọn mua. Đặc biệt, hôm đó sẽ có một cuộc thi chọn ra 'tài nữ kinh thành'. Tuy nói là tài nữ kinh thành nhưng rất nhiều cô nương từ nơi khác cũng đến, quy mô rất lớn. Đây coi như cũng là phần náo nhiệt nhất... ừm, tạm thời thì chính là vậy

- Tài nữ, cái đó là thi những gì? Ta cũng muốn tham gia? Muội xem thử ta có thể đi không?

- Cái này... tài nữ là chỉ những nữ tử tinh thông 'cầm, kỳ, thi, họa'. Ở đó mọi người sẽ thi nhau làm thơ, vẽ tranh, đánh đàn... ai được đánh giá cao nhất sẽ trở thành tài nữ

- Người tốt nhất nên dừng cái suy nghĩ ngốc nghếch đó lại đi. Một chữ bẽ đôi cũng không biết mà còn đòi làm thơ

- Hừ, ta không biết, người biết sao?

- Ta cũng không biết, vì vậy mới không hề có cái ý tưởng tranh giành vị trí tài nữ

- Vậy cái bảng hiệu ngoài kia là thế nào? Nhã Nguyệt lên tiếng, nàng vẫn đang thắc mắc, Vân Du rõ ràng không hiểu ngôn ngữ ở đây, vậy chữ trên bảng đó là ai viết?

- Cái đó là thành quả của Vũ Giai, nàng ấy biết chữ

Nhã Nguyệt gật đầu không nói gì thêm

- Ngày mai ta đưa các người đi may mấy bộ đồ

- Ta cần cả trang sức, mỹ phẩm nữa

Vân Du liếc Như Ngọc một cái

- Trang sức thì có thể nhưng ta cam đoan người sẽ không dám đụng vào đồ trang điểm ở đây đâu

Nói như vậy là có ý gì? Vân Du này chắc chắn là không muốn bỏ tiền ra nên mới như vậy, ngày mai ta cứ mua xem thử người có chịu trả tiền không

Bạn đang đọc truyện *Không Cần Đậm Sâu Chỉ Mong Là Mãi Mãi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 9

Trên con đường lớn xuất hiện 3 nữ tử khí chất hơn người, dung nhan tuyệt mỹ được ẩn dấu đằng sau chiếc khăn sa khiến ai đi qua cũng phải ngoái lại nhìn các nàng thêm một lần nữa. Nữ tử bạch y cả người toát ra hơi thở lạnh lùng làm người khác không dám đến gần, nữ tử lam y ánh mắt hờ hững không quan tâm đến xung quanh, duy chỉ có nữ tử mặc hồng y khoe mặt ánh lên ý cười linh động, không ngừng ngo ngoảnh, đôi lúc còn có thể nghe thấy tiếng

cười lảnh lảnh như chuông bạc của nàng. Ba người Nhã Nguyệt đi trên đường hấp dẫn không biết bao nhiêu ánh mắt, cũng may các nàng đã đeo mặt nạ nếu không còn náo nhiệt đến cỡ nào?

- Ta khát rồi, đổi nữa Như Ngọc nói xong cũng không đợi 2 người kia kịp phản ứng liền chạy nhanh như bay vào một tiểu lâu gần đó. Nhã Nguyệt và Vân Du bất đắc dĩ đi theo sau nàng.

- Tiểu nhị, một ấm trà nóng, một đĩa thịt bò, một con cá, 3 cái bánh bao, 1 con gà, nhanh một chút Tiểu nhị của quán nghe Như Ngọc gọi xong hai mắt sáng rực nhìn các nàng rồi dùng tốc độ nhanh nhất đi lấy thức ăn như sợ các nàng đổi ý vậy

- Người gọi nhiều như vậy, ăn không hết liền nhồi nhét không sót một chút cho ta

- Ta mang về cho Vũ Giai a~, người giao nhiều việc cho nàng như vậy nàng hẳn là không có thời gian ăn uống đầy đủ

Coi như người cũng biết nghỉ

- Người nói vậy là có ý gì, ta từ trước đến giờ vẫn rất tốt bụng, gặp hoa hoa nờ, gặp người người quý

Vân Du không nói nữa, nàng quay mặt nhìn đường phố phía dưới, ở đây 1 năm, số lần nàng ra đường chỉ đếm trên đầu ngón tay, không có 2 người bọn họ, cuộc sống của nàng cũng trở nên vô nghĩa.

- Ăn đi, ăn đi Các nàng vốn ngồi ở chỗ khuất, không để ý sẽ chẳng ai nhìn thấy nên liền coi mặt nạ ra ăn cơm

- 2 người các người thử nói xem, lễ hội ngày mai có phải sẽ có rất nhiều mỹ nam không? Hắc Hắc, ta đây hứng thú nhất là được ngắm trai đẹp

- Không có hứng thú

- Người tự đi mà xem một mình, tới lúc đó đừng nhận là quen biết bọn ta

Như Ngọc bĩu môi

- Đây, cái tài nữ gì đó, hẳn là rất xinh đẹp đi, ta thật muốn nhìn thấy nàng một lần

- Tôi mai không phải sẽ thấy sao

- Ta cũng thật muốn xem, có thật là tinh thông 'cầm, kì, thi, họa' như lời đồn không.

- Nguyệt, người lại nghĩ ra trò mới sao? Nhanh nói, ta 2 năm nay không có việc gì làm thật nhàm chán

- Ta không có hứng thú với việc quấy rối người khác như người, chỉ là muốn xem thử cái gọi là tinh thông 'cầm, kì, thi, họa' ở đây cao siêu đến mức nào?

Như Ngọc lại bĩu môi

- Được rồi, ăn đi, đồ ăn nguội hết bây giờ. Người không phải kêu đói sao? Giờ lại nói nhiều như vậy

Đang định đưa thìa gấp miếng cá trong đĩa, một tiếng kêu thất thanh cắt đứt mọi hoạt động của các nàng

- Tiểu thư, tiểu thư, người đừng làm nô tỳ sợ, tiểu thư mau tỉnh dậy đi, huhu

Bàn bên cạnh, có một nữ tử khuôn mặt trắng bệch không chút huyết sắc, hai mắt nhắm nghiền, cả người vô lực dựa vào tiểu cô nương đằng sau, những người xung quanh cũng có chút hoảng sợ nhìn vào nữ tử nhưng cũng không có ai dám đứng ra giúp đỡ, nàng ta bị như vậy không biết là bệnh gì, nặng nhẹ ra sao, đụng vào lỗ xảy ra chuyện không may chẳng ai gánh tội giùm bọn họ, vừa nhìn là biết con nhà quyền quý, người nhà nữ tử mà truy cứu, bọn họ có vô tội cũng thành có tội

3 người vốn định coi như không có chuyện gì nhưng tiểu cô nương bên cạnh nàng ta cứ khóc mãi, lại còn là âm lượng khiến người ta đau đầu nữa chứ. Mà cô nương này cũng thật lạ, chủ tử bệnh thì để nàng ta ở nhà đi lại còn dắt tới tận đây, còn có giờ này không chịu đi mời đại phu, tính khóc đến khi chủ tử của nàng trôi trôi luôn sao?

Không chịu được tiếng khóc kinh thiên động địa của tiểu cô nương nữa, Vân Du day lỗ tai rồi đứng dậy, đi tới bàn của nữ tử

- Đưa nàng cho ta

Tiểu cô nương nước mắt ngắn nước mắt dài nhìn nàng, mãi mới hiểu nàng định làm gì, vội vã để Vân Du xem chủ tử của mình

Vân Du đưa tay bắt mạch của nữ tử rồi lại sờ trán nàng. Là sốt cao dẫn đến hạ đường huyết, đang định nói với tiểu cô nương lấy cho chủ tử của nàng ít nước đường thì nữ tử kia lại lên cơn co giật. Vân Du phải giữ chặt lấy nàng ta, thấy vậy tiểu cô nương kia lại rống lên, Vân Du hai mày nhíu chặt nhưng giọng nói vẫn rất bình tĩnh

- Im miệng cho ta, nếu muốn chủ tử của ngươi cắn lưỡi mà chết thì cứ việc khóc, ta không quan tâm nữa

Câu nói này thành công làm cho vị tiểu cô nương ngưng khóc nhưng nàng ta cũng chỉ biết đứng đó lặng lẽ rơi nước mắt

- Lấy một chiếc đĩa tới đây Vừa nói Vân Du vừa nâng vị nữ tử ngồi thẳng dậy rồi đưa tay chờ chiếc đĩa nhưng chờ mãi mà không thấy động tĩnh gì

- Vị cô nương này... ta... ta không thấy chiếc đĩa nào cả

Ngẩng đầu lên mới thấy, mọi người giờ này đã dùng cơm xong bát đĩa đã được dọn hết chỉ còn lại ly và ấm trà. Tiểu nhị thấy vậy cũng nhanh chóng chạy đi lấy đĩa nhưng vị nữ tử này dường như không chịu được nữa, bắt đầu cắn lưỡi rồi, hai má nhú chát, không còn cách nào khác Vân Du đành để nàng cắn ngón tay của mình. Vừa đưa tay vô đã bị hai hàm răng cắn chặt, Vân Du chau mày nhưng tuyệt nhiên không kêu đau, cứ như vậy mà chịu đựng cho đến khi tiểu nhị mang đĩa lên. Nàng liền đặt chiếc đĩa ngang qua miệng của nữ tử, cứ giữ như vật rồi quay sang nói tiểu nhị pha một cốc nước đường mang lên, tiểu nhị của quán này rất được việc mọi việc được giao đều rất nhanh nhẹn chỉ là vừa này không biết phải xử lý làm sao thôi, theo như nàng nghĩ hẳn cũng đã báo đại phu rồi

Cho nữ tử uống nước đường xong, Vân Du quay qua nói với tiểu cô nương

- Qua, chăm sóc cho tiểu thư nhà ngươi, cứ giữ như vậy cho đến khi nàng tỉnh Khi tiểu cô nương kia đã cầm lấy chiếc đĩa Vân Du không chút do dự mà buông tay. Lúc này mọi người mới thấy ngón tay của nàng in hằn dấu răng, còn có chút máu rỉ ra nữa, hẳn là rất đau đi, vậy mà nữ tử này cũng chỉ nhún mày một cái ngoài ra chẳng biểu thị chút đau đớn nào trên mặt nữa

3 người ra khỏi tiểu lâu, tâm trạng ăn uống cũng không còn, chỉ muốn mau chóng về nhà, ở đây bị người khác bàn tán, ngoài Như Ngọc không cảm thấy gì ra thì Nhã Nguyệt và Vân Du đều không thích.

Về đến nhà, nhìn thấy Vũ Giai đang phân phó công việc cho gia nhân, Như Ngọc mới sực nhớ ra, thức ăn mà nàng định mang về cho Vũ Giai đều để lại tiểu lâu vừa này rồi.

- Tiểu Giai, muội ăn gì chưa? Thật xin lỗi, ta vốn định mang đồ ăn về cho muội nhưng gặp chút rắc rối nên quên rồi, hay là ta nấu cho muội ăn? Thế nào? Nói cho muội biết tay nghề của ta là số 1. Sao? Sao? Muốn thử không? Không được, phải cho muội thưởng thức trước rồi mới có thể kết luận chứ. Ở đây đợi một chút, sẽ có ngay thôi, ta đi nấu

Vũ Giai nhăn mặt nhìn bóng dáng của Như Ngọc chạy về phía nhà bếp, thực ra nàng muốn nói là mình ăn rồi nhưng thấy Như Ngọc hăng hái như vậy cũng không nỡ làm nàng mất hứng. Nhưng mà sao vẻ mặt của Vân Du cùng Nguyệt ti lại thế kia? Cái này giống như là đồng cảm còn có cả hoảng sợ? Di? Sao lại hoảng sợ? Một người lúc nào cũng lạnh như băng, một người chẳng bao giờ thể hiện cảm xúc ra bên ngoài như thế nào lại có biểu cảm này?

Vân Du đi tới vỗ vai động viên Vũ Giai, đưa cho nàng một lọ thuốc

- Muội ăn xong đồ ăn của nó nhớ uống cái này vào, ta chỉ giúp được đến đây thôi Vũ Giai mơ màng cầm lấy lọ thuốc, Vân Du đi lúc nào cũng không biết

- Tí nữa Như Ngọc có hỏi bọn ta thì nhớ nói bọn ta nghỉ ngơi hết rồi, đừng làm phiền Vũ Giai lại ngu ngơ gặt đầu để Nhã Nguyệt đi mất

Hai người về phòng của mình rất ăn ý mà cùng đóng cửa lại, thở ra một hơi nhẹ nhõm. Các nàng trời không sợ đất không sợ, chỉ sợ mấy món ăn của Như Ngọc. Có lần Như Ngọc hứng trí lên mạng tìm công thức rồi nấu cho 2 người ăn, vốn dĩ tưởng có một bữa cơm ngon lành ai ngờ Như Ngọc sinh ra không có duyên với việc bếp núc. 2 người nhìn mấy món ăn trên bàn mà muốn rơi lệ, đã vậy còn bị Như Ngọc bắt ép ăn, cuối cùng vẫn là nôn ra hết thế mà vẫn bị đau bụng hơn 3 ngày, không làm được gì ngoài việc trầu trực trước cửa nhà vệ sinh. Từ đó trở đi không ai dám ăn đồ mà nàng nấu nữa, mà Như Ngọc cũng không đòi nấu cho các nàng nữa. Hai người không biết rằng Như Ngọc ngoài mặt không nói gì nhưng trong lòng nàng không phục. Vẫn luôn có suy nghĩ 2 người không biết thưởng thức đồ ăn của nàng, luôn nung nấu ý nghĩ muốn tìm một người khác có thể nhận ra hương vị tuyệt vời của nó, hôm nay vừa đúng lúc nàng rảnh lại gặp được Vũ Giai hiền lành dễ thương liền muốn trở tài để 2 người Nhã Nguyệt sáng mắt.

*****

Hôm sau, Như Ngọc một thân hồng nhạt, đuôi váy điểm thêm một vài cách sen, tóc xõa ngang eo chỉ buộc lên một nửa dùng trâm ngọc cố định, bên hông là đai lưng màu trắng, cả người toát lên vẻ tươi vui linh động. Vân Du váy lam nhạt mềm mại, cổ tay thêu hoa mẫu đơn, làn váy tỏa rộng ra theo từng bước đi của nàng như tiên tử phiêu dật. Nhã Nguyệt y phục lụa trắng, sắc mặt như bạch ngọc, dung nhan yêu kiều như hoa buổi sớm, đơn giản mà thanh cao thoát tục. Cả 3 cùng đeo khăn che mặt tham gia lễ hội. Vốn dĩ sẽ có Vũ Giai đi nữa nhưng vì hôm qua bị Như Ngọc làm cho sống dở chết dở, đang nằm liệt giường ở nhà nếu không nhờ có lọ thuốc của Vân Du giờ này Vũ Giai nàng hẳn đang ở trong nhà xí chứ không phải chỉ là đau bụng đơn thuần nữa. Khẽ liếc nhìn Như Ngọc, người này vừa mới gây họa lại làm như không có gì, vẻ mặt vui vẻ mà ngấm đường phở, cứ như người làm Vũ Giai ra nông nỗi này không phải là nàng vậy, một chút áy náy cũng không có.

Chứng kiến tận mắt mới thấy, thật là đồng vui, náo nhiệt a~, đèn lồng, hoa đăng được bày bán khắp nơi, người mua cũng rất nhiều. Còn có cả mấy vị cô nương, công tử muốn tìm ý trung nhân, những người còn lại đa phần là thăm quan, chờ tới giờ diễn ra cuộc thi tài nữ, ngắm mỹ nhân là chính quang cảnh chi là phụ.

3 người đi dạo một chút đã đến giờ tuất liền tới tiểu lâu lớn nhất kinh thành, nơi đó được chọn là nơi tổ chức cuộc thi, nghe nói danh vị tài nữ này rất cao quý, người được chọn làm tài nữ không những một bước lên mây mà còn có thể được hoàng thượng chi hôn với hoàng tộc. Đối với các vị cô nương thì đây là cơ hội vinh hạnh nên ai ai cũng cố gắng thể hiện tài năng, những người không phải con nhà quyền quý chỉ nhờ vào đêm nay để đổi đời thôi. Hình như kinh phí tổ chức cũng là hoàng thất chi trả, chỉ như vậy thôi cũng đủ làm người ta háo hức rồi.

3 người vừa bước vào cửa, mọi ánh mắt đều hướng về phía các nàng, trầm trồ khen ngợi có, đố kỵ có, ganh ghét cũng có. Các nàng không lộ mặt nhưng khí chất trên người thì ít nữ tử nào có được. Những nữ tử chuẩn bị tham gia thì đều dùng ánh mắt lo ngại nhìn các nàng, coi các nàng là kẻ địch mà đối đầu. Chỉ có điều cả 3 đều không mấy quan tâm, tìm một chỗ trống rồi ngồi xuống. Không hổ danh là hoàng thượng đứng ra tổ chức, rất chu đáo nha mỗi bàn còn có cả điểm tâm và trà.

Cũng không phải chờ quá lâu, trên khán đài một vị đại thúc đi ra, khẽ ho một tiếng để thu hút sự chú ý, mọi người quay lên khán đài cũng không còn ai nhìn 3 người nữa

- Các vị tới đây hẳn cũng biết hôm nay là ngày gì. Theo thông lệ cũ, hàng năm kinh thành sẽ tổ chức một cuộc thi chọn ra nữ tử tinh thông 'cầm kỳ thi họa' làm tài nữ. Chỉ cần là nữ tử chưa xuất giá đều có thể tham gia không quan trọng gia thế, xuất thân. Ai muốn tham gia thì bước lên khán đài, 2 người cùng tỉ thí, người nào thua sẽ phải đi xuống để người khác lên, cứ như vậy người nào trụ lại cuối cùng sẽ tỉ thí với tài nữ của năm trước nếu thắng sẽ trở thành tài nữ. Có ai muốn hỏi gì nữa không? vị bá bá nhìn quanh một lượt thấy không có động tĩnh gì lại tiếp tục lên tiếng

- Được rồi, nếu không ai hỏi gì nữa thì cuộc thi bắt đầu. Ai muốn lên đầu tiên? Tiếng nói vừa dứt một thanh âm mềm mại nhu thuận vang lên

- Ta lên

Mọi người hướng mắt về vị nữ tử vừa lên tiếng, nàng mặc trang phục xanh lục bằng lụa, mềm mại như nước, tóc ngang eo được vấn lên cầu kì, khuôn mặt thanh tú, nước da trắng trẻo, mỗi bước đi đều nhẹ nhàng thanh thoát. Vừa nhìn là biết nữ tử được giáo dục kĩ càng.

- Hào. Đã có một người, thêm một người nữa

Cuộc thi cứ như vậy mà diễn ra, người này thua thì người khác lên thay, người thắng tiếp tục ở lại. Như Ngọc ngồi ở phía dưới rất không kiên nhẫn mà ngáp một cái thật to, may mà tầm nhìn của mọi người đều hướng về khán đài nếu không hình tượng của nàng đều bị phá hỏng.

- Thật là nhàm chán, ta còn tưởng sẽ tranh giành kịch liệt chứ? Từ nãy đến giờ đã thay bao nhiêu người rồi mà chả có gì đặc sắc cả. Mấy người đó gọi đây là múa sao? Còn có rõ ràng là bảo 'cầm kì thi họa' cuối cùng chỉ thi mỗi múa?

- Vị cô nương này có thể không biết, đề thi mỗi năm đều do tài nữ đương nhiệm đưa ra. Đề thi năm nay là 'vũ' cho nên các cô nương tỉ thí đều là một khúc vũ

- Hóa ra là vậy, vị tỷ tỷ này cảm ơn người

Vị nữ tử bên cạnh chỉ mỉm cười không nói, rồi lại quay lên khán đài. Như Ngọc quay sang bàn mình thì thầm với 2 người kia

- Có nghe thấy không? Chỉ cần múa thôi, ta thật muốn lên chơi một chút

- Người ngoãn ngồi đây đi, đừng có gây sự chú ý, ta còn muốn sống ở đây dài dài

- Cũng 2 năm rồi, Vân Du cho cậu ấy hoạt động một chút đi, cùng lắm là không nhận cái vị trí tài nữ kia

- Hừ, còn không phải là người cũng muốn xem náo nhiệt? Nhã Nguyệt này... không ngăn cản thì thôi lại còn đổ thêm dầu vào lửa. Nàng vốn biết Như Ngọc múa rất đẹp nhưng ở đây đông người như vậy... rất phiền phức

- Không phải là đang che mặt sao? Có ai nhìn thấy chứ? Đi mà Vân Du xinh đẹp Hừ nếu không phải cần tiếng đàn của Vân Du thì Như Ngọc đã tự lên đó tỉ thí từ lâu rồi.

- Được rồi, chờ một chút nữa rồi hãy lên

Bạn đang đọc truyện *Không Cần Đậm Sắc Chỉ Mong Là Mãi Mãi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10

- Còn vị cô nương nào muốn lên tỉ thí nữa không? Nếu như không còn ai khác tại hạ xin được mời Ngân Khiết cô nương, tài nữ đương nhiệm của chúng ta ra để so tài

Chờ chút, còn ta, ta cũng muốn thử Như Ngọc rất không để ý đến hình tượng mà chạy lên, hai tay xách lấy váy, miệng không ngừng hô hoán. Mọi người từ nãy đến giờ không thấy 3 nữ tử này có động tĩnh gì liền yên tâm mà nghĩ rằng các nàng chỉ đến đây để vui chơi thôi, hóa ra là cuối cùng mới xuất hiện nhưng sao lại mang theo cái bộ dạng như sợ người ta cướp mất miếng cơm như vậy. A, phía sau nàng ta còn có một nữ tử khác, chẳng lẽ cũng là lên tỉ thí sao?

Như Ngọc chạy lên khán đài mặt đối mặt với nữ tử đang chiến thắng, nàng ta mặc một bộ tử y sang trọng, mắt phượng mày ngài, làn da trắng nõn, mái

tóc đen dài ngay cả thân hình cũng rất đẹp, lại có chút khí chất vương giả, xem ra đây là người có nhan sắc nổi bật nhất ở đây. Vừa này nàng có nghe mấy người ở dưới bàn tán, hình như là nữ nhi của cái gì đó Thương Thư, là con nhà quyền quý.

- Vị cô nương này muốn tỉ thí sao? Vậy mời cô nương hiển vũ

Như Ngọc nhìn quanh khán đài một lượt, lại nhìn sang nữ tử bên cạnh thấy nàng cũng đang nhìn mình thì nở một nụ cười thật tươi, tuy có khăn che nhưng phía dưới vẫn nổi lên một trận xôn xao, tất cả đều là tò mò về nhan sắc của Như Ngọc.

Lúc này Như Ngọc đưa mắt tìm Vân Du, nhìn thấy nàng đứng ở phía dưới gật đầu với mình liền đáp lại bằng một cái nháy mắt. Vân Du cầm cây đàn cổ mới mượn được ngồi xuống, ngón tay thon dài đặt lên dây đàn chuẩn bị

- Hôm nay là một ngày vui, một người vui không bằng tất cả đều vui, ta thực ra cũng không có tài năng gì nhưng cũng lên đây thử một chút, mong mọi người không chê cười

Nhã Nguyệt ở dưới nhấp một ngụm trà, mắt hướng lên khán đài xem Như Ngọc diễn trò

Đưa mắt ra hiệu cho Vân Du, Như Ngọc đứng giữa khán đài, một chân đưa lên không trung, nửa người ngả về phía sau, hai tay trên đỉnh đầu, tạo thành hình dáng của một con thiên nga xinh đẹp. Vân Du thu lại ánh mắt của mình bàn tay trắng nõn nhẹ gảy đàn, một chuỗi âm thanh vang lên, tựa như nước chảy mây trôi. Như Ngọc khẽ động thân mình bắt đầu xoay eo nhỏ duyên dáng, tóc đen theo đó mà tung bay, làn váy như hoa nở rộ dưới chân nữ tử xinh đẹp. Từng động tác uyển chuyển kết hợp với tiếng đàn du dương, Như Ngọc nhún mình xoay một vòng rồi nhẹ nhàng đáp xuống, điệu vũ này làm người ta liên tưởng đến tiên nữ hạ phàm, phong tình quyến rũ lại tinh tế dịu dàng. Lại tung mình lên cao Như Ngọc dang 2 chân làn váy nhẹ nhàng xòe ra như cánh bướm xinh đẹp, mũi chân chạm vào mặt đất, đưa một chân cùng hai tay lên không Như Ngọc trở về là con thiên nga an tĩnh. Điệu vũ kết thúc, tiếng đàn cũng theo đó mà tắt, những người ở đây ngơ ngác nhìn thân ảnh xinh đẹp của Như Ngọc không rời mắt, cũng không biết nàng đã múa xong. Mãi lúc sau mới có tiếng vỗ tay vang lên, mọi người bùng tình, trầm trồ khen ngợi. Từ trước đến nay họ chưa từng được thưởng thức một điệu vũ đẹp như vậy. Sợ rằng tài nữ đương nhiệm cũng chỉ bằng một nửa của nữ tử này mà thôi. Còn đối với người đang tạm đánh chiến thắng kia, căn bản là không thể so sánh.

Không còn nghi ngờ gì nữa, Như Ngọc chắc chắn là tài nữ tiếp theo rồi. chính nàng cũng không ngờ tới chỉ tùy tiện múa một chút lại đạt được hiệu ứng tốt như vậy. Nhưng mà nàng không muốn làm tài nữ gì đó, chỉ muốn vui đùa một chút thôi. Vốn dĩ Như Ngọc sẽ phải tỉ thí thêm một lần nữa với Ngân Khiết tài nữ mới có thể đưa ra kết quả cuối cùng nhưng những người có mặt ở đây đều đã khẳng định Như Ngọc sẽ chiến thắng. Tuy nhiên vẫn phải làm theo thông lệ, đúng lúc vị bá bá mời vị tài nữ lên khán đài thì có một tiếng hét phấn nộ vang lên

- Tên nào? Là tên nào dám đánh lên ta? Muốn chết sao? Ở phía dưới, một nam tử đứng dậy miệng không ngừng la hét, sự chú ý của mọi người đều dồn hết vào người này. Nam tử tức đến nổi lật bàn, hắn đang ngồi ngắm nữ tử đột nhiên gậy bị vật nào đó đụng vào, đau đến mức muốn la lên nhưng vì giữ thể diện nên hấn cố nhịn. Vậy mà vẫn có người ném mấy vật kì lạ vào người hấn. Không thể chịu đựng được nữa, đường đường là con trai của thương gia giàu nhất Đô thành lại bị người ta đánh lên, cục tức này hấn nuốt không trôi.

Thấy sự việc có vẻ căng thẳng, một vị đại thúc đi tới nói chuyện với nam tử. Bản tính của con người vốn là tò mò, ai cũng muốn xem xem đã xảy ra chuyện gì, là ai đã đánh lên vị công tử đây. Sau một hồi nói chuyện, sắc mặt của vị công tử kia đã hòa hoãn hơn một chút, chuyện này hình như đã được giải quyết. Lúc này Ngân Khiết tài nữ cũng đã được mời đến nhưng mà vị cô nương vừa này đã không thấy đâu nữa rồi. Cả 2 người đi cùng nàng vừa này nữa, biến mất khi chưa nhận giải, là từ bỏ vị trí cao quý này sao?

Trong khi mọi người đang xôn xao vì sự mất tích của Như Ngọc thì 3 người lại rất vui vẻ ở một góc khuất nào đó trong kinh thành viết nguyện vọng của mình lên hoa đăng.

- Như Ngọc, người viết kín cả hoa đăng đến nỗi ánh sáng của đèn cũng bị chữ của người che kín rồi. Người còn định viết nữa?

- Sao? Người ghen tị vì không có gì để viết như ta chứ gì?

- Ta chỉ là đã chờ cây viết trong tay người cả nửa ngày rồi

Như Ngọc nghe vậy thì nhìn vào cây bút chì trong tay, các nàng không biết dùng bút lông, may mà Vân Du ở đây làm ra được một cây bút tuy không phải là bút chì nhưng cũng tương tự vậy, ít ra vẫn dễ cầm hơn bút lông. Chì là đã làm thì làm luôn một lần vài chục cái đi, làm có một cái để ai xài chứ. Thấy chưa bây giờ muốn viết cũng phải chờ. Như Ngọc bĩu môi đưa bút cho Vân Du

- Người keo kiệt cái gì không biết. Chì làm có một cái thì sử dụng kiểu gì?

Vân Du không nói gì, nàng cũng chỉ tiện tay mà làm để dùng một chút, lúc đó cũng không nghĩ đến trường hợp này. Vân Du viết vài dòng lên hoa đăng rất nhanh đã xong rồi. Các nàng không tin vào thần linh, mà nếu thần linh là có thật cũng không biết có hiệu chữ viết của các nàng không nhưng cũng theo mọi người ở đây mà viết lên nguyện vọng của mình, coi như là động lực để phấn đấu đi.

- Nhã Nguyệt đã viết chưa? Viết cái gì đó? Như Ngọc ghé đầu sang nhìn xem Nhã Nguyệt viết những gì, chỉ thấy có một dòng chữ ngắn ngủi Bình an, vui vẻ. Thấy không còn gì nữa Như Ngọc lại nhìn sang hoa đăng của Vân Du

- Mỗi sớm bình minh lên

Chỉ mong hoa vẫn nở

Mỗi tối nguyệt buong rèm

Chỉ mong gió vãn thổi

Không cần phú quý, cao sang

Chỉ cần yên ổn, bình an

- Người không phải nên ghi bằng chữ hán sao?

- Không ghi, như vậy dễ hiểu hơn

- Các người thật không có tiền đồ, đã ước còn không ước lớn một chút, phải như ta đây này Như Ngọc dơ hoa đăng lên cho 2 người xem

"Tiền, nhiều tiền, rất nhiều tiền, rất rất nhiều tiền. Không cần gì chỉ cần tiền, tiền ít không lấy chỉ lấy tiền nhiều. Bạc, nhiều bạc, rất nhiều bạc, có thể cầm bạc trong tay tuyệt đối không để mất. Vàng, nhiều vàng, rất nhiều vàng, có vàng trong tay, ăn chơi tiêu xài, không lo chết đói". Thấy chưa, phải như vậy, ở đây chỉ cần có tiền là có tất cả

...

- Được rồi, đếm đi

- 1...2....3

Ba chiếc đèn từ từ bay lên không trung, ba người cũng ngược nhìn theo cho đến khi không còn nhìn thấy được nữa mới trở về.

Sáng hôm sau, cả kinh thành truyền tai nhau về nữ tử có điệu vũ tuyệt sắc kia, ai cũng tò mò về thân thế của nàng. Có người nói nàng là nữ nhi của một hào môn thế gia nào đó, cũng có người nói nàng chỉ là một nữ tử có thân phận thấp hèn nên mới bỏ về giữa chừng vì sợ bại lộ thân phận. Rất nhiều lời đồn, nhưng những người có mặt ở tiểu lâu vào tối qua đều phong cho nàng danh hiệu đệ nhất vũ.

Như Ngọc lười biếng nằm phơi nắng, bên cạnh còn có một bàn điểm tâm, nàng thảnh thơi sẽ lấy một miếng bỏ vào miệng, hai chân vắt thành hình chữ ngũ, miệng không ngừng phát ra tiếng động. Ai có thể tưởng tượng được đây là người sở hữu điệu vũ đẹp nhất kinh thành kia? Vũ Giai nhìn Như Ngọc như vậy cực kỳ bất đắc dĩ mà thờ dài, tỷ ấy rõ ràng là nữ tử, lại còn là nữ tử xinh đẹp, sao lại có hành động khiếm nhã như vậy chứ? Để người khác nhìn thấy thì còn ai dám lấy tỷ ấy đây?

- Vũ Giai muội không phải dùng ánh mắt ấy nhìn ta. Ta biết ta có nhan sắc hơn người. Muội cứ nhìn như vậy ta sẽ hiểu lầm rằng muội có tình ý với ta. À mà 2 người kia đâu rồi, lúc nào cũng bảo ta lười, không phải là ngu chưa dậy chứ? Từ sáng đến giờ chẳng thấy bóng dáng của ai cả

- Vân tỷ đang chăm sóc hoa ngoài vườn, còn Nguyệt tỷ đang chơi cờ ở quán trà

- Thật là nhàm chán, thôi, ta cũng tới quán một chút

Như Ngọc vốn định sẽ lên làm vài ván cờ với Nhã Nguyệt nhưng hình như có người nhanh chân hơn rồi. Lúc nàng đến nơi đã thấy Nhã Nguyệt mặc nam trang đang đánh cờ rất hăng say với soái ca a~. Người này phong thái trác tuyệt, ung dung tự tại quan trọng là khuôn mặt như tượng tạc cực kỳ đẹp trai. Hình như là đang đối đầu rất căng thẳng, đối với các nàng Nhã Nguyệt là vua cờ, người thắng được nàng không nhiều. Nhìn vẻ mặt chăm chú của Nhã Nguyệt Như Ngọc liền biết, nàng gặp đối thủ rồi. Người này có thể làm Nguyệt nhà ta chăm chú như vậy chắc cũng không phải tầm thường. Như Ngọc không nhìn được quan sát nam tử này thêm lần nữa. Nhưng ngoài cái mặt tiền không thể chê được kia thì nàng chẳng còn thấy gì nữa. Quyết định không làm phiền, Như Ngọc đi tìm Vân Du.

Nhã Nguyệt dậy từ rất sớm, nàng đến tiểu lâu để xem xét một chút về tình hình buôn bán ở đây nhưng nhìn thấy mấy bàn cờ lại không nhìn được mà tiến tới. Hai năm rồi nàng cũng không có chơi, ngồi xuống sắp xếp lại bàn cờ. Vừa xếp xong, đang định một mình chơi cờ thì có ai đó ngồi ở phía đối diện. Nhã nguyệt ngẩng mặt lên nhìn nam tử trước mặt, có chút bất ngờ nhưng rất nhanh đã biến mất.

- Haha, vị huynh đài này chơi cờ một mình sao? Ta cũng đang không có ai làm bạn cờ, chỉ bằng chúng ta chơi với nhau một ván?

Nhã Nguyệt không nói gì, chỉ lẳng lặng đưa quân cờ sang cho nam tử. Người này là người nàng gặp ở cái trấn nhỏ kia, không ngờ hán cũng đến kinh thành. Vốn dĩ nghĩ rằng sẽ không gặp lại, tên này vừa điêu ngoa lại vừa gian xảo, theo như cách nói của Như Ngọc chính là: lưu manh có văn hóa, vừa nhìn thấy hán nàng liền không có cảm tình. Nhưng mà tên này chơi cờ rất được, năng ít ra sẽ không phải chơi một mình. Có còn hơn không, tạm chấp nhận vậy, dù gì hán cũng không nhận ra nàng.

Bạn đang đọc truyện *Không Cần Đậm Sâu Chỉ Mong Là Mãi Mãi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11

Như Ngọc vui vẻ dạo phố, hai tay nàng một bên là chiếc màn thầu một bên là xiên kẹo hồ lô. Nàng thỉnh thoảng sẽ cắn một miếng màn thầu thật to, nhai hết lại chuyển sang ăn kẹo hồ lô, miệng hoạt động không ngừng. Tuy là vậy nàng cũng không quên ghé vào một vài gian hàng, chỉ cần nhìn thấy thứ gì đặc sắc liền vung tiền như nước, mua hết về. Quán trà của Vân Du mặc dù hoạt động rất tốt nhưng đó cũng chỉ là một quán trà nhỏ, hàng tháng còn phải trả tiền công cho gia nhân, mua nguyên liệu, tính ra cũng chỉ đủ để các nàng không phải lo chuyện ăn mặc chứ không dư giả nhiều. Sở dĩ Như Ngọc dám vung tay như vậy là vì số ngân phiếu bà bà cho các nàng trước khi xuống núi vẫn còn rất nhiều, bây giờ vẫn chưa dùng vào việc gì nên nàng lấy ra một chút, có tiền mà không xài chẳng khác nào tự ngược đãi chính mình.

Vũ Giai đi bên cạnh âm thầm rơi nước mắt, nhìn chủ tử tiểu tiên mà mặt không biến sắc như vậy nàng không biết nên vui hay buồn đây. Nàng là người trực tiếp quản lý quán trà tất nhiên biết tình hình của quán như thế nào. Như Ngọc tỷ tỷ à, tỷ mà cứ như vậy chúng ta sẽ sớm ra đường ở thôi. Nghĩ là vậy nhưng Vũ Giai cũng không dám nói ra. Nếu có Nguyệt tỷ hay Vân tỷ ở đây thì tốt rồi, ít ra 2 tỷ ấy sẽ ngăn Như Ngọc tỷ lại. Haizz, nhắc đến hai người này nàng cũng đau đầu không kém, Nguyệt tỷ từ sáng sớm đã đến quán trà nàng còn tưởng sẽ có người giúp nàng xử lý những việc quan trọng ở đó, ai ngờ tỷ ấy chỉ tới để chơi cò, một câu chỉ bảo cũng không nói với nàng. Còn Vân tỷ, người này... nàng chưa từng gặp ai lười như vậy, bước chân ra cửa cũng không muốn. Sáng nay lúc Ngọc tỷ tới rủ nàng ra ngoài nàng cũng chỉ liếc một cái rồi thôi, làm Ngọc tỷ tức muốn chết. Cuối cùng vẫn là nàng cùng tỷ ấy ra ngoài.

Lúc này tâm tư Như Ngọc đang dừng ở chiếc trầm cài nhỏ của sạp một hàng trang sức, là một chiếc trầm ngọc, họa tiết cũng không có gì đặc biệt, chỉ là nàng thích màu sắc của chiếc trầm này, đồ rực lại không chói mắt. Vươn tay cầm lấy cây trầm, Như Ngọc có chút sừng sốt, cây trầm này là được khắc nổi, bề ngoài nhìn có vẻ như là nhẵn bóng nhưng khi nhìn kĩ mới cảm nhận được, có họa tiết được khắc trên đó, Như Ngọc lấy tay sờ thử, sờ đến lần thứ ba mới nhận ra họa tiết này là gì. Tuy không rõ ràng lắm nhưng nàng có thể cảm nhận được, là hình ảnh của một điệu múa. Ừm, có lẽ là vậy, ngoài điều này thì nàng không nghĩ ra được gì nữa. Trả tiền cho bà cụ xong xuôi Như Ngọc yêu thích không buông cây trầm, hứng khởi quay người khoe với Vũ Giai

- Em xem, cây trầm này rất đặc biệt nha nói xong liền đưa cây trầm cho nàng xem, Vũ Giai đang định cầm lấy cây trầm xem thử có gì mà làm tiểu thư nhà nàng thích thú như vậy thì đã có một bàn tay khác giật lấy cây trầm từ tay Như Ngọc. Cả Như Ngọc và Vũ Giai cơ hồ đều sừng sốt. Quay người lại thì nhìn thấy một nữ tử, rất tự nhiên cầm trầm của nàng mà xem xét, nữ tử này vừa nhìn là biết nhà có tiền, tại sao nàng lại nói là nhà có tiền mà không phải là nhà quyền quý. Khắp người nàng ta toàn là mùi son phấn, quần áo tuy là loại lụa thượng đẳng nhưng lại diêm dúa, lòe loẹt. Trang sức không chỗ nào là không có, cứ như sợ rằng không mang những thứ này ra đường thì người ta không biết nàng có tiền vậy. Quan trọng hơn là thái độ của nàng ta, mắt để trên tận đỉnh đầu, rõ ràng là cây trầm nàng đã trả tiền, cũng không phải cả hai người cùng giành mà dám ngang nhiên như vậy, đúng là không sợ trộm lén lút chỉ sợ trộm trước mặt.

Vị nữ tử kia cũng không quan tâm đến ánh mắt tức giận của Như Ngọc, nhìn qua cây trầm một chút thấy không có gì hay liền làm vẻ mặt chán ghét như gặp phải dịch bệnh, rất không khách sáo mà vứt cây trầm của Như Ngọc xuống đất rồi bỏ đi. Còn không quên giờ giọng khinh thường

- Hừ, chỉ là một cây trầm xấu xí, còn tưởng là bảo vật. Một đám dân đen không biết thưởng thức

Lần này Như Ngọc thực sự ngây ngốc rồi. Nàng ta vừa làm gì ấy nhỉ?

- Xấu xí như vậy mà vẫn có người vô liêm sỉ cướp từ tay ta đấy

Nữ tử kia đi chưa xa nghe Như Ngọc nói vậy thì quay lại

- Tiện nhân, ngươi vừa nói cái gì?

- Ô, hóa ra không những vô liêm sỉ mà còn độc mồm. Vừa mở miệng ra đã mắng người khác là tiện nhân. Cha mẹ cô dạy cô như vậy sao?

Nữ tử tức đến phát điên không nói được câu nào, từ trước đến giờ chưa có ai dám nói nàng như vậy. Nha hoàn đi bên cạnh thấy chủ tử mình không nói được gì liền nói thay

- Tiểu thư nhà ta đề ý tới cây trầm của ngươi đã là phúc ba đời của ngươi rồi. Còn không mau quỳ xuống cảm tạ, lại dám ăn nói hàm hồ. Biết người đứng trước mặt ngươi là ai không?

Như Ngọc làm bộ ngạc nhiên

- Thì ra có người định cướp mất đồ của ta mà ta còn phải vui vẻ. Nói như ngươi có phải sau này công chúa hoặc vị thiên kim quyền quý nào đó để mất tới phu quân của ngươi ngươi cũng vui vẻ mà đồng ý sao? Ày da, đúng là một nữ tử hiểu chuyện nha, ta thật khâm phục ngươi đấy Muốn đầu võ mồn với nàng? Nàng rất sẵn lòng, nếu muốn động tay chân nàng cũng không ngại. Đó chỉ là suy nghĩ của nàng, không ngờ nữ tử lại làm thật. Rất hùng hổ mà đến chỗ nàng đang đứng, nhanh nhẹn dơ tay lên chuẩn bị đánh người, động tác thuần thục, xem ra là đánh người đến quen rồi. Nhưng mà Như Ngọc thân thủ không tồi, nàng bây giờ cũng được coi là người học võ, không thể thua được. Nhanh chóng bắt lấy bàn tay đang dơ lên kia, hất nhẹ ra. Nói là hất nhẹ nhưng cũng đủ làm nữ tử ngã nhào. Nha hoàn của nàng ta chạy lại đỡ nàng ta dậy tức giận chỉ vào mặt Như Ngọc

- Ngươi thật to gan, dám đẩy ngã Bích Tuyết tiểu thư, con gái độc nhất của Bích gia. Nàng chỉ cần trầy xước một chút cũng đủ làm ngươi mất mạng. Muốn chết sao?

Động tĩnh của các nàng bên này đã thu hút không ít người, hôm nay Như Ngọc không mang khăn che, nhan sắc khuynh thành của nàng cứ vậy mà hấp dẫn ánh mắt của mọi người. Nàng đi đến đâu liền có người nhìn đến đó, nữ tử này gây chuyện với nàng cũng là vì lý do này. Thấy Như Ngọc xinh

đẹp như vậy nàng ta không cam tâm

Như Ngọc không thèm để ý đến đám đông quanh mình. Rất hồ báo đáp trả

- Như thế nào? Có giỏi thì đến đây, con gái độc nhất thì sao? Bích gia thì sao? Cũng không phải là con gái của hoàng thượng, các người kiêu ngạo gì chứ?

Vũ Giai ở phái sau giặt ống tay áo của Như Ngọc nhỏ giọng nói

- Như Ngọc tỷ tỷ, hay là thôi đi. Tỷ vừa mới tới nên không biết, Bích gia là một trong 5 gia tộc lớn nhất kinh thành. Bích gia tuy chỉ là gia tộc đứng thứ 5 nhưng chúng ta trong mắt họ chả là gì đâu

Như Ngọc nghe Vũ Giai nói vậy, biết người này cũng có chút thế lực nhưng mà nàng vốn không sợ. Như Ngọc cao giọng nói lại, muốn để cho tất cả mọi người cùng nghe

- Hóa ra chỉ cần là người có tiền thì có thể tự nhiên phá hoại đồ của người khác, tự nhiên mắng chửi người khác, coi tính mạng người ta là cỏ rác. Tưởng nơi đây ở dưới chân thiên tử sẽ có công đạo không ngờ cũng chẳng khác nơi biên cương là mấy. Ta trước đây còn nghe nói hoàng thượng là người thương dân như con, anh minh uy vũ, giờ mới biết lời đồn không thể tin tưởng

Đám đông xì xào bàn tán rôm rả, tất cả đều kinh ngạc, nữ tử này vậy mà dám bôi nhọ uy danh của hoàng thượng, nàng ta đúng là to gan, không biết rằng buông lời nhục mạ thiên tử là tội chết sao. Đúng lúc mọi người còn chưa hoàn hồn thì lại nghe Như Ngọc nói tiếp

- Tiểu nữ trước nay luôn sùng bái hoàng thượng, chúng ta có được cuộc sống ấm no như vậy không phải là nhờ công trị vì của ngài hay sao? Nhưng mà... hôm nay gặp phải chuyện như vậy thì thật sự thất vọng. Lòng tin của ta liền bị dập tắt bởi vì cô nương đây. Là ta đã tin lầm hoàng thượng hay là do vị cô nương này không để kỉ cương vào mắt, ý vào tài lực của gia đình mà không coi hoàng thượng ra gì đây?

Tuy rằng đến đây chưa lâu nhưng Như Ngọc vẫn có thể nhận ra một điều, người dân ở đây rất sùng bái hoàng thượng của họ, nghe nói sau khi tiên đế qua đời thái tử lên nắm quyền, chỉ trong 3 ngày đã thanh lọc toàn bộ phần tử chống đối, đưa ra một loạt chính sách mới giúp cho nhân dân an cư lạc nghiệp, ổn định cuộc sống. Tình hình chiến sự ở biên ải cũng được giải quyết triệt để, không hòa được thì đánh, đã đánh phải cho ra đánh. Từ khi hoàng thượng lên ngôi đến nay đã được 4 năm, 4 năm này không một cuộc bạo loạn, mọi việc đều được xử lí ổn thỏa. Trong lòng dân chúng Đông Phong quốc hoàng thượng của bọn họ chính là thần thánh.

Haha, Như Ngọc quan sát nét mặt của mấy người xung quanh đặc biệt là khuôn mặt hết xanh rồi lại tím của 2 chủ tử nhà Bích gia đó, liền tự khen chính mình, cái gì Bích gia ... đó tưởng rằng nàng dễ bắt nạt sao?

- Người... người đừng ăn nói hàm hồ... ta... ta khi nào thì không để hoàng thượng vào mắt chứ? Bích Tuyết khó khăn lắm mới nói được một câu hoàn chỉnh, nàng ta vừa tức lại vừa lo sợ. Tức vì không nói lại nữ nhân trước mặt này, lo sợ là vì chỉ một câu nói của nàng ta đã khiến nàng mang danh không để hoàng thượng vào mắt, tội này nàng thực sự không gánh nổi.

- Còn không phải sao? Mọi người ở đây đều thấy như vậy nha

- Người... cảm ơn cho ta

- Muốn ta không nói nữa? Được thôi, làm phiền vị tiểu thư đây nhất trả lại cây trâm cho ta

- Người đừng ép người quá đáng

- Ta khi nào thì ép người, chẳng phải chỉ là nhờ tiểu thư nhà người nhặt giùm cây trâm vừa mới bị nàng ta ném đi sao?

- Người...

- Được rồi, ta nhặt, nhặt xong rồi chuyện ngày hôm nay coi như chưa từng xảy ra Người này coi như vẫn còn biết suy nghĩ

- Được, chỉ cần cô nhặt trả ta, tiếng xin lỗi ta cũng không cần nghe, chuyện này coi như xí xóa

Vị tiểu thư Bích gia này từ nhỏ đến lớn đều sống trong nhung lụa, muốn gì được nấy, trước nay vẫn quen đứng trên người khác hôm nay Như Ngọc nàng phải cho nàng ta biết cúi đầu là như thế nào.

*****

-Này, người nghe tin gì chưa?

- Nghe rồi, nghe rồi, đặc sắc như vậy làm gì còn ai không biết nữa chứ

- Các người không nhìn thấy, haha, vẻ mặt của 2 chủ tử nhà Bích gia lúc đó, haha thật là buồn cười chết ta rồi. Từ trước đến giờ chỉ thấy người nhà Bích gia ức hiếp người khác, hôm nay cuối cùng cũng được nhìn thấy cảnh tiểu thư Bích gia cúi đầu trước người khác rồi

Quán trà của Vân Du hôm nay náo nhiệt hơn hẳn, lúc sáng vẫn còn thưa thớt không hiểu sao vừa tới chiều liền có rất nhiều người tới. Còn có những

người này đa phần đều nói về 2 chuyện: một là Bích Tuyết tiểu thư của Bích gia phải cúi đầu trước một nữ tử xinh đẹp, hai là nói về nữ tử đã khiến cho Bích tiểu thư phải cúi đầu kia. Nàng ta nghe nói có hơi kì quái nhưng là một nữ tử cực kì xinh đẹp, dung nhan điểm lệ đến kinh người.

Vân Du ngồi trên lầu 3 của quán trà nghe mọi người nói chuyện, vốn định đưa chén trà lên miệng liền sững lại, xinh đẹp lại kì quái. Không phải là Như Ngọc chứ? Nàng ta đi chơi từ sáng đến giờ vẫn chưa chịu mở mắt về. Đưa tay bóp trán, Vân Du thở dài một hơi, chỉ vừa mới tới được vài ngày, cũng quá nổi tiếng rồi. Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, nàng cũng phải khen Như Ngọc một câu xử đẹp lắm.

Nhã Nguyệt vẫn đang cùng với nam tử đánh cờ, hai người dùng cả buổi sáng vẫn không phân thắng bại, Nhã Nguyệt từ sau khi luyện võ công tai liên thính hơn rất nhiều, những gì mọi người nói nàng đều có thể nghe thấy. Cũng đã đoán được nữ tử xinh đẹp kia là ai. Tay vừa đặt xuống một quân cờ, khoe môi khẽ nâng lên: Như ngọc lần này ra tay quá nhẹ rồi, chỉ ít cũng phải cho nàng ta ném chút nhục nhã, chỉ là cúi đầu nhặt một cây trâm có gì mà ghê gớm.

Nam tử trước mặt thấy Nhã Nguyệt cười có phần đắc ý như vậy, ván cờ này cũng chưa có thắng a~, xem ra là vì câu chuyện vừa nãy hấn

- Hình như công tử không có thiện cảm với Bích gia?
- Cũng không thể xem là không có thiện cảm. Từ trước đến giờ chưa từng tiếp xúc
- Vậy sao? Ta lại thấy công tử rất vui khi nghe chuyện xấu của Bích gia

Nhã Nguyệt không tiếp lời nam tử, dứt khoát đứng dậy

- Hôm nay đến đây thôi, ta có việc phải đi. Bàn cờ hôm nay cứ để đó vậy, nếu có duyên gặp mặt lần nữa chúng ta lại tiếp tục
- Công tử cứ như vậy mà đi sao? Chúng ta vẫn còn nhiều chuyện để nói mà. Ta còn muốn kết nghĩa huynh đệ, cắt máu ăn thề, cùng tri kỉ như huynh chu du tứ hải

Đầu Nhã Nguyệt chảy xuống 3 vạch đen, người này lúc chơi cờ cũng rất ra dáng mỹ nam, sao vừa mới đây đã biến thành tên nhiều chuyện rồi?

- Không rảnh nói xong Nhã Nguyệt liền đi, trước khi ra ngoài vẫn còn nghe thấy giọng của nam tử
- Huynh đệ người nữ lòng nào bỏ ta lại một mình. Người không rảnh cũng không sao, ta rất rảnh, ta có thể chờ đến khi nào người rảnh. Này, đừng đi như vậy, ta còn chưa biết tên người, ta họ Lăng tên Chấn Thiên, nhớ lấy

Mỗi lần đối mặt với người này Nhã Nguyệt lại đau đầu, hấn thích nói tên mình với người khác vậy sao. Lần trước chỉ mới quen biết nửa canh giờ đã khai hết họ tên, lần này khá hơn một chút, nửa ngày mới nói ra. Nhã Nguyệt nàng cũng thật khâm phục hấn.

Bạn đang đọc truyện *Không Cần Đậm Sâu Chỉ Mong Là Mãi Mãi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12

Đại hội võ lâm 5 năm tổ chức một lần, là nơi để các anh hùng hảo hán trong giang hồ tụ tập kết giao bằng hữu, tỉ thí võ công. Nói là tỉ thí nhưng thật ra lại chính là tranh giành chức minh chủ võ lâm. Muốn nắm được chức minh chủ phải đánh bại những người tham gia khác, người đứng lại cuối cùng trên võ đài liền trở thành minh chủ được mọi người tôn trọng. Năm nay, Mộ Dung son trang ở Vân Châu đứng ra tổ chức lễ hội, trang chủ Mộ Dung son trang Mộ Dung Mặc cũng chính là minh chủ võ lâm đương nhiệm. Người này nghe nói năm nay đã ngoài 40 nhưng vẫn anh tuấn tiêu sái, phi phách ngút trời. Mộ Dung Mặc là người giữ chữ tín, trọng nghĩa khí, võ công lại lợi hại nên trong giang hồ được mọi người sùng bái, 5 năm trước tiếp nhận chức minh chủ không ai không phục.

3 người Nhã Nguyệt trên đường đến Vân Châu nghe ngóng được chút tin tức về đại hội võ lâm năm nay, các nàng vốn không có hứng thú với chức minh chủ chỉ là trước khi Nhã Nguyệt và Như ngọc xuống núi, lão bà đã nhờ các nàng một việc. Lão bà thực ra là người đứng đầu của Minh Dạ, một trong những tổ chức sát thủ trong giang hồ. Minh Dạ coi như cũng có chút tiếng tăm, tồn tại hơn một trăm năm trải qua 13 đời chủ vuron lên làm một trong 5 tổ chức lớn nhất. Tuy nhiên, hơn mười năm nay vì chủ mai danh ẩn tích, Minh Dạ như rắn mất đầu, cố gắng lắm mới cầm cự được đến giờ, người của Minh Dạ cũng vì thế mà bị người khác khi dễ, coi thường. Lão bà muốn các nàng khôi phục lại Minh Dạ như trước. Vậy nên, điều đầu tiên 3 người phải làm là tham gia đại hội võ lâm, cho toàn thể người trong giang hồ biết, Minh Dạ cung này đã có chủ.

Trên con đường nhỏ, xung quanh chỉ toàn cây cối, ánh mặt trời khó khăn lắm mới xen qua kẽ lá chiếu tới một vài tia sáng. Ba người trên tay cầm tay nải bước nhanh về phía trước. Khu rừng này làm các nàng liên tưởng đến khu rừng ở ngoại ô thành phố kia, cũng may giờ các nàng đã có khả năng xác định phương hướng, sẽ không bị lạc nữa. Dự định sẽ ra khỏi đây trước khi trời tối nhưng hình như có vài người không sợ chết mà tới đây ngăn cản các nàng

- Đường này do ta mở, cây này do ta trồng... Một đám người mặt mày dữ tợn, tay cầm gươm từ hai bên đường nhảy ra trước mặt 3 người nhưng chưa nói hết câu đã bị Như Ngọc chặn họng

- Được rồi, được rồi, thổ phi thì nói đại ra là thổ phi. Có mỗi cái kịch bản cũ rích cũng không chịu thay đổi. Như thế nào? Muốn cướp tiền? Nói cho các người biết bản cô nương một đồng cũng không đưa cho các người

Đám thổ phi nghe Như Ngọc nói vậy có chút bất ngờ nhìn nhau, trước nay bọn chúng cướp bóc đều lựa người mà cướp, thấy 3 nữ tử yếu đuối đi qua đây lại không có người đi theo nên mới xông ra như thế nào 3 người lại không có chút sợ hãi nào. Còn nữ tử vừa mới lên tiếng kia, không phải người khác gặp cướp đều nói ta không có tiền nàng ta lại nói ta không đưa tiền?. Nhưng mà cũng chỉ là ba nữ tử yếu ớt, bọn hắn có cả mấy chục người chả lẽ đánh không lại?

- Khôn hồn thì giao hết vàng bạc ra đây, lão gia ta còn cho các người một con đường sống. Nếu không... Tên cầm đầu vừa nói vừa nhìn 3 người liếm mép, bộ dạng cực kì bỉ ổi Nếu không để các người về son trại ngoan ngoãn phục vụ ta cũng không tội

Trước khi đi cả 3 nàng đã dịch dung, biến khuôn mặt xinh đẹp trở nên bình thường nhất có thể, nhưng thân hình mê hoặc kia vẫn không thay đổi. Bọn thổ phi nhìn các nàng như vậy cũng là vì nguyên do này

Như Ngọc nghe tên đó nói vậy liền tức giận đáp trả

Im cái miệng thối của người lại. Lão nương kính, trước khi ra đường cũng không tự mình soi gương xem, cái bản mặt của người vừa nhìn là muốn nôn, tốt nhất là nên ở nhà đừng có ra ngoài làm ô nhiễm không khí

Nghe Như Ngọc mắng mình như vậy, mặt tên cầm đầu co rúm lại vì tức giận

- Chết tiệt, rượu mời không uống muốn uống rượu phạt. Xông lên bắt ả lại cho ta

Mất thấy bọn chúng định hướng về phía mình, Vân Du không lạnh không nhạt nói ra một câu làm mấy tên này lạnh sống lưng, cả người cứng đờ

- Nói nhiều với mấy tên này làm gì, trực tiếp thiến hết đi

- Nói hay lắm, Nhã Nguyệt ở đây với Vân Du, ta lên chơi với chúng một chút Như Ngọc vừa nói vừa rút bên hông ra một cây kiếm, cái này là kiếm mà lão bà đưa cho nàng, Nhã Nguyệt cũng có một cây. Kiếm của lão bà khẳng định không tầm thường đi, lấy ra đối phó mấy tên này có chút bản kiếm của nàng nhưng không sao, nàng xử lí chúng sạch sẽ chút là được.

Như Ngọc miệng nở một nụ cười cực kì xinh đẹp phi thân đến chỗ bọn cướp. Mấy tên này bị Vân Du dọa cho sợ rồi, mãi tới khi nàng tiến sát mới bừng tỉnh mà vung đao, nhưng tốc độ của Như Ngọc bọn chúng làm sao có thể bì kịp, một đường kiếm hạ xuống, tên đầu xò hét lên một tiếng thất thanh, máu từ hạ thân không ngừng chảy ra, tên đó không biết vì đau hay vì quá nhục nhã mà ngã ngay tại chỗ. Những tên khác cũng không biết sợ mà điên cuồng lao đến, Như Ngọc ngược lại rất bình tĩnh, vài chiêu đã đánh bay bọn chúng ra xa. Chân đạp lên bụng của một tên, hai tay chống nạch

- Lần sau có gặp bọn ta thì biết điều mà tránh xa ra một chút, hôm nay coi như tha cho các người một mạng. Cút

- Đa tạ nữ hiệp ta mạng, lần sau không dám nữa, không dám nữa Mấy tên còn tỉnh táo liền quỳ xuống rồi rít cảm ơn rồi vội vàng kéo những tên bất động dưới đất chạy thật nhanh như sợ các nàng đổi ý

- Được rồi, đi thôi, trời sắp tối rồi

*****

Gần mười ngày đi đường các nàng cũng tới được Vân Châu, ở đây vì có rất nhiều người đến xem đại hội võ lâm mà cũng náo nhiệt hơn hẳn. Nhà trọ chật ních người, các nàng phải khó khăn lắm mới tìm được một chỗ còn trống. Sau khi đã tắm rửa sạch sẽ, tẩy hết những bụi bặm bám trên người mấy ngày qua, ba người ngồi vào bàn ăn cơm, cùng bàn bạc về đại hội sắp tới

- Chỉ còn hai ngày nữa thôi, các người thử nói xem có phải ở đó sẽ có rất nhiều soái ca không? Hắc Hắc

- Người ngoài thứ đó ra thì còn nghĩ được điều gì khác không hả?

- Tất nhiên là có rồi. Tiền cũng rất quan trọng nha

Vân Du hết nói nổi với con người này.

- Vân Du người thử nghĩ xem ngày hôm đó làm cách nào để tìm được người của Minh Dạ cung? Nhã Nguyệt vốn là hỏi Vân Du nhưng Như Ngọc lại trả lời

- Cái này cũng phải hỏi sao? Cứ tới đó nói chúng ta là cung chủ của Minh Dạ cung không phải là được rồi sao

Nhã Nguyệt với Vân Du rất ấn ý mà liếc Như Ngọc một cái

- Người cuối cùng là đang tính làm gì? Bán hàng rong sao? Đứng giữa cả đám người như vậy mà hét lên như vậy?

Như Ngọc còn đang tính nói gì đó nhưng bị hai người kia ngó lơ nên uất ức mà nuốt lời định nói xuống

- Tới lúc đó lên tí thí đi, công khai danh phận, nếu người của chúng ta có ở đó chắc chắn sẽ tự động tới tìm
- Được, cứ như vậy đi. Ta về phòng đây, ngày mai ta với Như ngọc đi xem xét tình hình một chút
- Này, này, người còn chưa hỏi ý kiến của ta, ta không muốn đi, không muốn đi, ta muốn ngủ, muốn đi dạo phố, người thích thì tự đi một mình Như Ngọc đang nằm dài trên bàn nghe Nhã Nguyệt nói vậy liền bật dậy phản kháng
- Không đi? Vậy được, ta liền cắt tiền tiêu vặt của người
- Không được, ta đi, ta đi, ta tất nhiên là muốn đi rồi. Nguyệt Nguyệt xinh đẹp đừng động vào tiền của ta có được không?

Vân Du lắc đầu nhìn hai người này, đúng là chỉ có Nhã Nguyệt mới trị được Như Ngọc.

Bạn đang đọc truyện *Không Cần Đậm Sâu Chỉ Mong Là Mãi Mãi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Vân Du tay khẽ mân mê tách trà, tầm mắt hướng xuống đường phố đông đúc, nàng một thân lam y nhẹ nhàng phiêu dật như tiên tử, không biết đã thu hút bao nhiêu ánh nhìn trong tiểu lâu này. Chỉ là cặp mắt phượng kia lại không có chút sức sống trầm mặc như u lan. Nàng thực ra muốn xuống phố mua một số đồ dùng cần thiết nhưng ngay từ nhỏ đã không thể phân biệt được phương hướng nên chỉ đành ngồi đây ngắm cảnh chờ hai người kia về. Lúc này, bên cạnh vang lên một giọng nói có chút quen thuộc, hình như nàng đã nghe ở đâu rồi thì phải

- Công tử, chúng ta đến đây làm gì? Chẳng phải nên nhanh chóng trở về sao?
- Không gấp, chúng ta ở đây chơi một chút. Nam tử bạch y nở một nụ cười gian tà lại càng tôn lên vẻ đẹp tuyệt sắc của hắn, mấy cô nương bên cạnh cũng vì vậy mà đỏ mặt thẹn thùng. Vân Du nhìn thấy cảnh này khóe môi nâng lên kinh thường cũng không phải là cười với các người, ngại ngần cái gì chứ. Vân Du nhớ ra rồi, là người đã giúp nàng ở ra khỏi khu rừng dưới núi Linh Hoa. Tên này đến đây chẳng lẽ cũng muốn tranh giành chức mệnh chủ? Nhìn thế nào cũng không giống. Trước nay Vân Du không thích xen vào chuyện của người khác nên cũng không nghĩ nữa, tiếp tục chờ hai người kia trở về. Nhưng mà, cái tên kia nhớ cũng thật giỏi, hắn nhận ra khuôn mặt này của nàng
- A, kia chẳng phải là vị cô nương ở dưới núi Linh Hoa sao? Cô nương có nhớ ta không, ta chính là người... Chưa kịp nói xong Vân Du đã ngắt lời hắn
- Ta nhớ, không cần phải nhắc lại nữa. Vân Du nói xong với người này thì quay sang nhìn bạch y nam tử, thấy hắn cũng đang nhìn mình thì khẽ gật đầu một cái coi như chào hỏi. Bạch y nam tử cũng gật đầu lại với nàng
- Cô nương đến đây... lời nói còn chưa dứt đã bị một chuỗi âm thanh làm gián đoạn
- Mau, đến đây bắt a lại cho ta. Rõ ràng là nữ tử đã có chồng lại dám đến đây liếc mắt đưa tình với nam nhân khác. Người là không để phu quân này vào mắt phải không? Người vừa lên tiếng là một nam nhân mặc trường bào xám, hắn hướng nhìn về phía Vân Du mà quát. Những người xung quanh đã bắt đầu xôn xao, liên tục chỉ trỏ về phía nàng. Vân Du mơ hồ nhìn về phía sau xem thử còn người nào khác ngoài nàng không nhưng ngoài bức tường trắng xóa thì chẳng còn thấy gì nữa. Quay mặt lại với nam tử mặc trường bào xám kia, Vân Du đưa ngón trỏ tự chỉ vào mình rồi nói

- Người là đang nói ta sao?

Nam tử kia nghe thấy câu hỏi của nàng khuôn mặt tức giận nay càng thêm xanh mét

- Tốt lắm, còn dám ở đây giả ngu. Không nói người thì nói ai. Người thử nhìn xem ở đây có ai như người, công khai gạ gẫm nam nhân không? Bắt nàng ta về, cũng không thể ở đây làm xấu mặt Phụng gia ta hơn chục tên gia nhân như chỉ chờ câu nói này của hắn mà xông lên, trước đây dù gì cũng là sát thủ chuyên nghiệp Vân Du lách mình tránh né cũng thuận tiện lấy chân đá một tên ra xa. Giờ thì nàng hiểu rồi, tên này là muốn bắt nàng về một cách đường hoàng nên mới diễn ra cái trò bắt gian tại trận này. Diễn cũng thật tốt. Mắt thấy nàng biết võ công, mặt khề biến sắc nhưng cũng rất nhanh bị che đi bằng sự giận dữ

- Lên hết đi, thường ngày dạy cho người vào môn võ, hôm nay lại muốn dùng nó đối phó ta, được lắm

Vân Du thật muốn khen ngợi người này, ứng biến rất nhanh. Nàng một mình đấu với hơn mười người không có gì là khó khăn, mấy tên này cũng chỉ là mấy môn võ mèo cào, nàng dư sức chơi đùa với chúng. Mà lúc này bạch y nam tử đang dựa lưng vào tường hai tay khoanh lại, rất thản nhiên mà cười. Vân Du cũng không rảnh quan tâm đến hắn, chẳng mấy chốc trên mặt đất đã có một đám người rên rĩ. Vân Du mặt không đổi sắc nói

- Mấy trò vặt này cũng dám đưa ra dùng với ta, là cảm thấy mình sống đủ lâu sao? Vân Du nàng không giải thích, chuyện này trong mắt những người ở đây đã rõ như ban ngày: nàng đã có chồng lại còn ra ngoài tìm kiếm nam nhân. Có giải thích cũng không có ai tin
- Hừ, tiện nhân, ta đối xử với người không bạc, đã phản bội ta còn dám ra oai. Hôm nay không cho người ném chút khổ cực thì không tỉnh ra phải

không? Hắn vừa nói xong cũng không chán chờ thêm một chút nào mà lao đến chỗ Vân Du đang đứng. Nàng có chút bất ngờ và lại tốc độ của tên này cực nhanh, xem ra là người học võ, nếu vậy thì nàng đánh không lại rồi. Cố gắng tránh được một chiêu của hắn, nhưng ngay lập tức lại rơi vào thế bị, nàng bị dồn vào tường, không có chỗ để tránh nữa. Đúng lúc bàn tay hắn hướng sát vào cổ nàng liền có một thứ gì đó rất nhanh lao tới, đập thẳng vào cổ tay của hắn, kêu lên một tiếng đau đớn, động tác cũng dừng lại, Vân Du được một bàn tay to lớn nắm lấy kéo qua một bên. Không kịp phản ứng nàng mất đà mà lao thẳng vào ngực người nọ, bên mũi nàng là một mùi hương thanh mát. Nàng trước giờ vẫn rất nhạy cảm với hương thơm, nhưng lại không hề bài xích, ngược lại còn có chút hưởng thụ mùi hương này. Vân Du tự thanh tỉnh chính mình, cố gắng kéo dần khoảng cách với người nọ nhưng tên này rất ngang nhiên mà ôn chặt lấy eo nàng không buông. Không còn cách nào khác nàng đành mặc hắn càn rỡ

- Người là ai? Sao lại giúp nàng ta? Nói cho người biết nàng ta đã có phu quân, người đừng có mù quáng mà tin lời nàng người sắp tới tay lại bị giành lấy, hẳn thật tức chết

Nam tử bạch y nghe người này nói vậy bày ra vẻ mặt ngạc nhiên cúi đầu xuống hỏi người trong ngực

- Nàng có phu quân rồi? Tại sao ta lại không biết câu nói này rõ ràng không phải là hỏi nàng, nhưng Vân Du cũng rất phối hợp mà nhu thuận trả lời

- Cái gì mà phu quân. Hắn là ai ta còn không biết

- Nói láo, ta và người đã kết bái phu thê, hai nhà đều có thể làm chứng. Đứng ở đây bôi tro trát trấu lên mặt Phương gia chúng ta nữa. Giữa thanh thiên bạch nhật lại ôm ấp nam nhân. Không biết xấu hổ

Vân Du nghe hắn nói vậy cuối cùng cũng tức giận rồi, có thể làm nàng tức giận tên này cũng thật có bản lĩnh. Vốn định cho hắn một bài học thì trên đỉnh đầu lại có tiếng nói vang lên

- Nàng là hôn thê của ta, như thế nào chỉ mới qua một canh giờ liền trở thành vợ người rồi? Nam tử bạch y nói ra câu này rất tự nhiên, không một chút ngại ngùng. Vân Du cả người cứng ngắc nằm trong ngực hắn, còn hai nam tử đi cùng hắn cũng há hốc miệng mà nhìn chủ tử của mình.

Nam tử mặc trường bào xám thắm than một tiếng không ổn. Hắn vốn nghĩ sẽ không ai dám đứng ra bênh vực nữ tử hồng hạnh xuất tường nên mới đưa ra kế sách này không ngờ lại gặp trường hợp như vậy. Tốt nhất là nên nhanh chóng ra khỏi đây

- Cô nương đây là hôn thê của công tử sao? Tại hạ mắt không tốt nên nhìn lầm, mong hai người lượng thứ. Xin cáo lui trước

- Khoan đã, nàng vừa nãy đã nói là không quen biết người, người lại rất hùng hổ mà nói đã cùng nàng kết nghĩa phu thê nay lại nói là nhìn lầm. Người là có ý đồ gì với nàng?

Biết rồi còn hỏi

- Tại hạ thật sự chỉ là nhầm lẫn thôi

- Người nhầm lẫn mà suýt chút nữa làm bị thương nàng. Có phải hay không ta cũng nên nhầm lẫn mà đánh người tàn phế? nói xong lại cúi xuống rất ôn nhu mà hỏi Vân Du

- Nàng muốn như thế nào? Chỉ cần hắn không tàn phế thì như thế nào cũng được lời này vừa nói ra tất cả mọi người ở đây như hít phải ngum khí lạnh, đủ tàn nhẫn. Vân Du cũng thoáng rung mình, không phải vì câu nói kia mà là vì ánh mắt của hắn khi nhìn nàng, tên này diễn xuất còn xuất sắc hơn cả tên vừa nãy

- Không phải hắn nói mắt hắn không tốt sao. Trực tiếp cho hắn không còn nhìn thấy nữa, tránh sau này lại nhầm lẫn Vân Du cũng chỉ nói vậy, nàng không nghĩ nam nhân này sẽ làm thật nhưng không ngờ hắn lại rất nghiêm túc mà gật đầu. Sau đó liếc mắt qua hai người bên cạnh, hai người hiểu ý cũng gật đầu. Nam tử khẽ cười, nụ cười này nói là khuyên đảo chúng sinh cũng không ngoa rồi ôm lấy nàng phi thân ra ngoài cửa sổ, rất nhanh đã mất dạng. Vân Du chỉ thoáng nghe thấy tiếng hét như heo chọc tiết của tên kia, rồi không còn động tĩnh gì nữa

Bạn đang đọc truyện *Không Cần Đậm Sâu Chi Mong Là Mãi Mãi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Người này là muốn đưa nàng đi đâu? Vân Du trong lòng có chút bức bối nhưng dù gì người ta cũng vừa giúp mình nên không nói ra. Nam tử dường như cảm nhận được sự khó chịu của Vân Du nên rất nhanh sau đó đã đáp xuống một con phố nhỏ, không có người qua lại. Vân Du thở ra một hơi, cuối cùng cũng chịu cho nàng xuống rồi.

- Đa tạ công tử đã giúp đỡ. Bây giờ đã có thể buông tay được chưa? Nam tử cười cười buông tay, Vân Du nhanh chóng kéo dần khoảng cách với người này

Thấy Vân Du như vậy nam tử cười khò

- Ta cũng không có ăn thịt nàg

Vân Du cũng cười đáp lại

- Công tử nghĩ nhiều rồi. Nam nữ thụ thụ bất thân, người ngoài nhìn vào sẽ không hay thấy Vân Du lạnh nhạt như vậy người này cũng không có tức giận

- Tại hạ Diệp Y Vũ, xin hỏi nên xưng hô như thế nào với cô nương?

- Vân Du gặp mặt hai lần, hai lần đều là hấn giúp đỡ cũng nên để chừa cho hấn chút mặt mũi

- Vân Du, cái tên này ta sẽ nhớ rõ

Vân Du khó hiểu nhìn người trước mặt, nàng không cần hấn nhớ tên mình. Tốt nhất là nên quên luôn đi.

- Đa tạ Diệp công tử đã giúp đỡ, nếu sau này công tử gặp khó khăn có thể đến tìm ta. Nàng không thích mang nợ người khác, hấn giúp nàng nàng chắc chắn sẽ ghi nhớ

Diệp Y Vũ cười cười nhìn nàng nhưng không nói gì. Vân Du thấy hấn im lặng thì coi như đã đồng ý

- Vậy ta đi trước Vân Du nói xong liền quay gót đi, Diệp Y Vũ cũng không ngăn cản.

Diệp Y Vũ vẫn đứng ở con phố nhỏ mà không có ý định rời đi, y dựa lưng vào tường, ánh mắt hướng đến một nơi vô định như đang tập trung suy nghĩ gì đó. Rất lâu sau đó, y mới khôi phục dáng vẻ ban đầu, đang định rời khỏi thì một vạt váy xanh lam khuất sau bức tường làm y chú ý, màu sắc này có chút quen thuộc.

Vân Du cố gắng dựa theo trí nhớ cùng khả năng kém cỏi của mình để tìm đường trở về quán trọ nhưng nàng đi mãi cũng không thể ra được đường lớn, đã trưa thế này rồi... nàng có chút quần bách mà nhìn mặt trời lên cao.

Diệp Y Vũ đứng đằng sau bức tường nhìn thấy vẻ mặt này của Vân Du đột nhiên rất muốn trêu đùa nàng một chút

- Vân cô nương là không muốn rời xa tại hạ nên mới không rời đi sao?

Vân Du giật mình quay đầu, người này sao đi mà không phát ra chút tiếng động nào vậy. Nàng nhìn Diệp Y Vũ, hồi lâu sau mới chịu lên tiếng

- Có thể phiền công tử đưa ta trở lại quán trọ vừa nãy được không? Ta không biết đường đi một vòng không ngờ lại quay lại chỗ này

- Tại hạ rất sẵn lòng, đi lối này

Diệp Y Vũ đi trước Vân Du theo sau, không phải nàng ngượng ngùng hay sợ hãi mà đi sau hấn chỉ là nàng theo không kịp, người này chân đã dài lại còn bước nhanh như vậy. Thấy Vân Du ở phía sau Diệp Y Vũ chủ động dừng bước chờ nàng đuổi kịp mới đi tiếp, bước đi cũng chậm hơn trước rất nhiều. Đi một lúc đã ra được đường lớn, thêm vài bước nữa là tới quán trọ, hai nam tử đi cùng với Diệp Y Vũ vẫn còn ở đây, nàng gật đầu với họ rồi quay sang nói với Diệp Y Vũ

- Làm phiền công tử rồi

Diệp Y Vũ gật đầu không nói, mãi đến khi Vân Du đi khuất mới mấp máy môi Khuôn mặt thật của nàng, ta rất muốn nhìn thấy lời này của y rất nhỏ, ngoài y ra thì không còn ai nghe thấy nữa.

Vân Du vừa vào phòng đã nghe thấy giọng của Như Ngọc

- Nhã Nguyệt, người nhìn xem hai chúng ta bốn ba cả buổi, chạy hết nơi này đến nơi khác vậy mà có người ở nhà lén lút hẹn hò với trai, lại còn là trai đẹp. Nhìn người ta thông thả dạo phố đúng là tình ý mặn nồng a~ lời này vừa nói xong một cây trâm bay thẳng về phía Như Ngọc, Như Ngọc khó khăn tránh sang một bên, cây trâm đâm vào vách tường. Như Ngọc phẫn nộ hét lên với Vân Du

- Người...người cư nhiên dám hạ thụ với ta

- Ăn nói lung tung, coi chừng ta khâu miệng người lại Vân Du thân nhiên ngồi xuống rót cho mình một ly trà

- Ai vậy? Nhã Nguyệt cũng có chút tò mò về người này

- Một người quen, hấn giúp ta mấy lần

Nhã Nguyệt gật đầu xem như đã biết

- Hai người nghe ngóng được gì không?

- Cũng không có gì quan trọng lắm nhưng mà nghe nói lần này tam thần cũng tới, không biết là có ý định gì?

- Tam thần?

- Người ta nói Đông Phong quốc có một vị chiến thần, hần là Vương gia đương triều, 15 tuổi đã ra ngoài chiến trường, 17 tuổi một mình lên vào quân doanh của địch giết chết tướng lĩnh, 18 tuổi thống lĩnh ngàn vạn binh lính, 20 tuổi được người người ca tụng, trăm trận trăm thắng, quân địch vừa nghe danh đã sợ mất mật. Đông Phong quốc có được yên ổn như ngày hôm nay cũng là nhờ hần. Đây là người thứ nhất tên hần là Đông Phong Minh Hoàng. Người thứ hai là thương nhân giàu nhất thiên hạ, trong tay hần nắm giữ không biết bao nhiêu phi vụ làm ăn, từ lương thực, gấm vóc cho đến trang sức... đều là do hần làm chủ. Có người còn nói chính hần cũng không đếm được mình có bao nhiêu tiền. Người này tam quốc còn phải nể mặt vài phần, chỉ là danh tính vẫn không xác định được. Người cuối cùng không nằm trong phạm vi tam quốc, tam quốc trấn thủ ba phía Đông, Nam, Bắc còn phía Tây là Tây Vực người dân ở đây cách biệt với bên ngoài. Ở đây có nhiều trân bảo lại trù phú nên là miếng mồi ngon mà ai cũng muốn giành lấy. Người này sống ở Tây Vực, thần thần bí bí, bọn họ nói người này thần thông quảng đại, mọi việc đều nằm trong tầm kiểm soát của y. Không ai biết được thực lực thật sự của y, chỉ biết võ công của người này thuộc hàng thượng thừa. Trong ba người ngoài vị vương gia ai cũng biết mặt kia thì hai người còn lại cũng chỉ có vài người được diện kiến. Ba người này có thể nói là có một không hai nên được mọi người gọi là 'tam thần'

Như Ngọc một hơi nói hết những gì mình nghe được cho Vân Du, xong liền với tay lấy ấm trà uống hết

- Ba người cùng tụ tập ở một chỗ, đại hội võ lâm năm nay náo nhiệt hơn hần, đến đây có lẽ không phải để tranh chức minh chủ Vân Du nói ra suy nghĩ của mình, Nhã Nguyệt gật đầu tán thành

- Người như bọn hần cần gì chức minh chủ còn con này chứ

Ba người đang nói chuyện thì tiểu nhị gõ cửa mang cơm vào. Không bàn chuyện này nữa, các nàng tập trung khôi phục Minh Dạ rồi tính sau.

Bạn đang đọc truyện *Không Cần Đậm Sâu Chỉ Mong Là Mãi Mãi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Mộ Dung Mặc đứng trên khán đài nhìn xuống hàng người đông nghịt phía dưới. Ở đây tập trung rất nhiều môn phái lớn nhỏ trên giang hồ, còn có một vài tổ chức sát thủ cũng lộ diện, hần là nhờ sức hút của ba vị kia đi. Hần tuy là minh chủ võ lâm nhưng chưa lần nào được tận mắt nhìn thấy một trong ba người họ, cũng có chút tò mò lại càng khâm phục tuổi trẻ tài cao. Đào mắt nhìn xuống đám đông phía dưới, cũng đã đến giờ vẫn là không nên để họ chờ lâu.

- Các vị hảo hán, Mộ Dung Mặc ta hôm nay rất vinh dự được đứng ra tổ chức đại hội võ lâm năm nay, Mộ dung son trang nhỏ bé mong các vị không chê cười, nếu tiếp đón có gì sai sót cũng mong các vị lượng thứ

- Đều là người trong giang hồ với nhau Mộ Dung minh chủ không cần phải khách sáo

- Đúng vậy

- Hào, nghe được những lời này cầu các vị ta cũng yên tâm hơn. Để không làm tốn thêm thời gian ta xin được nói qua một chút về quy định tỉ thí. Người tham gia tỉ thí phải tuyệt đối tuân theo. Thứ nhất, không được giết người gây bất hòa giữa các môn phái. Thứ hai, không được nhận sự trợ giúp từ người khác. Thứ ba, không được sử dụng ám khí. Nếu ta phát hiện có người không tuân thủ đúng quy định sẽ tước bỏ quyền thi đấu của người đó. Các vị ở đây nếu có nhìn thấy người gian lận cũng có thể thông báo với ta.

- Được âm thanh vang dội từ dưới vọng lên làm Mộ dung Mặc hài lòng gật đầu

- Vậy chúng ta bắt đầu, ai muốn lên trước?

Hơn một canh giờ trôi qua không biết đã có bao nhiêu lượt người lên rồi lại xuống. Tiếc nuôi, cảm hận, khâm phục... mỗi người đi xuống lại có một biểu cảm riêng. Hiện giờ, trên khán đài là người trụ lại lâu nhất từ đầu đến giờ - Hà Dịch Văn và một nam tử áo đen. Xem ra là ngang tài ngang sức, Hà Dịch Văn kiêu căng tự phụ có chút yếu thế hơn, hai bên giằng co nam tử áo đen đường kiếm bén nhọn linh hoạt chẳng mấy chốc đã đẩy đối thủ vào thế bí. Đúng lúc mọi người tưởng rằng nam tử sắp thắng thì hần lại trượt chân ngã xuống sân, Hà Dịch Văn chỉ chờ có vậy mà lao đến kề kiếm vào cổ nam tử, ai cũng có tiếc cho người này, chỉ một chút nữa thôi. Không ai biết, chân người này bị một cây kim độc đâm trúng, chính hần cũng không phát giác được chuyện đang xảy ra, hần chỉ cảm thấy đau nhói một chút rồi thôi nên cũng chỉ nghĩ mình giẫm trúng gì đó, vốn dĩ là ở chỗ đông người cũng không tiện xem là cái gì. Đang định bước xuống khán đài thì một giọng nói đầy ý mỉa mai vang lên bên tai

- Hóa ra là người của Minh Dạ cung, tại hạ thất lễ rồi, nếu biết trước các hạ là người của Minh Dạ tại hạ sẽ nhẹ tay hơn một chút. Haha Nam tử nghe thấy như vậy liền quay đầu trừng mắt tức giận với Hà Dịch Văn, nếu hần không xui xẻo thì đã làm gì phải chịu nhục nhã như vậy, nếu hần thắng đã có thể kéo về một chút danh dự cho Minh Dạ, nhưng hần không thể. Thở dài một hơi, thôi vậy, ở lại chỉ càng thêm mất mặt. Lê cái chân đau xuống khán đài nhưng lại có một giọng nói trong trẻo thanh lạnh kéo hần lại

- Chờ chút

Nhã Nguyệt một thân bạch y phiêu dật từ dưới khán đài bay lên, cùng lúc đó Như Ngọc cũng kéo theo Vân Du lên khán đài. Ba người thành công thu hút mọi sự chú ý ở đây, Nhã Nguyệt lại không thèm quan tâm mà đi tới chỗ nam tử kia đang đứng, lạnh giọng hỏi

- Ngươi là người của Minh Dạ?

Nam tử khó hiểu nhìn Nhã Nguyệt nhưng vẫn gật đầu. Nhã Nguyệt quay sang nhìn Vân Du rồi đến trước mặt Hà Dịch Văn nói

- Người của Minh Dạ thì như thế nào? Ngươi coi thường? Hà Dịch Văn rung mình, thật lạnh

- Tại hạ đương nhiên không dám. Ai chẳng biết Minh Dạ lớn mạnh, dù không có chủ nhân vẫn tồn tại như thường lời này không biết là khen ngợi hay châm chọc

- Ngươi bị ối vô liêm sỉ, mặt dày không biết xấu hổ. Tưởng mình là rồng vàng hay sao mà ở đây vênh váo, nói cho ngươi biết cỡ như ngươi chỉ là giun đất thôi Như Ngọc khinh bỉ nhìn Hà Dịch Văn

Mặt Hà Dịch Văn đỏ bừng vì tức giận, từ trước tới nay chưa có ai dám mắng hắn như vậy, ngay cả cha nương hắn cũng chưa từng giờ lại bị một nữ nhân sỉ vả

- Ngươi ăn nói cho cẩn thận, đừng có ngậm máu phun người, không phục có thể đến đây cùng ta tỉ thí

- Còn không phải, sợ không đánh lại người ta nên mới dùng châm độc, lại còn mặt dày cho mình là tài giỏi Như Ngọc vừa nói xong mọi người đều sùng xốt, xì xào bàn tán. Hà Dịch Văn hoảng hốt, chính tên kia còn không cảm nhận được sao nữ nhân này lại nhìn thấy? Lừa người, nhất định là lừa người

- Ta nói rồi, ngươi đừng có ở đây ngậm máu phun người, có bằng chứng hãy mang ra nói. Mộ Dung minh chủ, xin người đòi lại công đạo cho văn bối

Nhã Nguyệt thầm khen ngợi, thật thông minh biết mang cả mình chủ ra làm lá chắn chỉ tiếc quá xảo quyệt.

Bị gọi đích danh Mộ Dung Mặc đành phải ra mặt, vừa này hắn không chú ý nên cũng không nhìn ra được gì

- Nếu vị cô nương đây đã khẳng định Hà công tử sử dụng ám khí xin đưa ra bằng chứng

- Đúng vậy, bằng chứng đâu những người ở dưới phụ họa

Nhã Nguyệt hừ lạnh quét mắt nhìn những người này. Lúc này Vân Du lạnh nhạt lên tiếng

- Chờ một chút nữa người này chết rồi, ta liền mang xác hắn đến làm bằng chứng cho các người Nam tử kia hiện giờ mỗi đã thâm tín, vô lực ngã xuống, độc này vốn không phát tác nhanh như vậy nhưng vì người này vận động quá nhiều lại thêm khí tức trong người không tốt nên độc tính càng mạnh thêm

Vân Du cúi xuống cõng giày của nam tử ra, bàn chân hắn đen đi một mảng, kim châm cứ vậy mà đâm sâu vào trong. Tất cả mọi người ở đây đều biến sắc, Hà Dịch Văn mặt lại càng trắng bệch, hắn tính toán đã rất kĩ không ngờ lại xuất hiện ba tiện nhân chết tiệt.

- Mau, giải độc cho hắn, đi tìm đại phu

- Không cần, chờ các người đưa đại phu đến đây hắn liền mất mạng Nhã Nguyệt khinh thường nói

Vân Du rất chuyên nghiệp lấy túi kim châm ra, balo của nàng lúc nào cũng có thứ này nên khi nàng xuyên đến đây nó cũng đi theo. Vân Du sắc mặt bình tĩnh rút ra sáu cây châm bằng nhau, lần lượt cắm vào lòng bàn chân người nọ tạo thành một hình tròn nhỏ bao quanh vết thương. Một lát sau, nàng rút bên hông ra một con dao nhỏ rạch một đường, máu đen từ trong chảy ra, xong xuôi nàng băng lại vết thương cho người này, phải tay đứng dậy.

- Xong rồi

Nam tử vốn định nói lời cảm tạ với Vân Du lại bị tiếng quát của Như Ngọc làm cho giật mình

- Đứng lại, còn muốn chạy Hà Dịch Văn biết mình không thể ở lại nữa liền nhân cơ hội lên đi không ngờ bị Như Ngọc phát hiện.

- Nhã Nguyệt mau bắt hắn lại. Nhã Nguyệt đứng gần với Hà Dịch Văn nhất, nàng đang định dùng khinh công đuổi theo thì đột nhiên một hòn đá bay về phía hắn, nhằm bụng mà tới. Hà Dịch Văn không tránh được, bị hòn đá làm cho đau đến gập cả người. Mọi người ngậy ngốc nhìn Hà Dịch Văn lại nhìn hướng mà hòn đá bay tới

- Haha, là ta lỡ tay, lỡ tay thôi, vị công tử này xin thứ lỗi. Ta vốn định hù dọa con chó nhỏ ở đằng kia một chút, không ngờ nó lại tránh được nên hòn đá mới bay về phía người nam tử hoàng y dung nhan tuấn mỹ từ trong bụi cỏ tay cầm quạt thông thả đi ra

Mộ Dung Mặc nghe xong lời này cực kì bất đắc dĩ, Mộ Dung sơn trang hắn không nuôi chó a~. Nhưng mà ý tứ của người này ai lại không hiểu? Ý chính là muốn nói Hà Dịch Văn kia ngay cả con chó cũng không bằng.

Nhã Nguyệt neho mắt, tên Lăng Chấn Thiên này sao lại giống âm hồn bất tán vậy? Ở đâu cũng thấy hắn.

- Được rồi, được rồi lão già... à không Mộ Dung minh chủ ngài định xử lí thế nào đây? Như Ngọc không kiên nhẫn lên tiếng

Mộ Dung Mặc trên đầu chảy đầy vạch đen, hấn bắt quả cũng chỉ mới hơn bốn mươi, như thế nào lại bị cô nương này gọi là lão già? Khẽ hắng giọng

- Như ta đã nói trước đó, Hà công tử không tuân thủ nguyên tắc, sử dụng ám khí trong khi tỉ thí lại còn là ám khí có độc suốt nửa gây chết người ta quyết định từ nay về sau Hà công tử không được tham gia đại hội võ lâm nữa. Hi vọng các minh chủ đời sau tôn trọng ý kiến của ta

- Đúng vậy, người như hấn không đáng làm minh chủ

- Việc của Mộ Dung minh chủ đã xong. Đến lượt bọn ta cùng hấn giải quyết ân oán cá nhân. Mong mọi người không xen vào Nhã Nguyệt nói vậy nhưng lại không cho người khác cơ hội cự tuyệt

- Ta và các người không quen biết thì làm gì có ân oán cá nhân chứ? Hà Dịch Văn chỉ muốn mau chóng rời khỏi đây, hấn hận không có cái lỗ nào để chui xuống

- Người động đến người của Minh Dạ cung bọn ta

- Hừ, Minh Dạ cung nay cũng chỉ là rắn không đầu, là các người không có năng lực

- Không có năng lực? Không có năng lực mà người phải dùng ám khí mới thắng được người của Minh Dạ cung ta? Không có năng lực có thể trụ lại đến bây giờ? Vân Du đáp trả không chút lúng túng

- Nhân có các vị ở đây, ta cũng muốn thông báo một chuyện. Minh Dạ cung hiện giờ do Lâm Nhã Nguyệt ta làm chủ. Ai muốn động đến người của Minh Dạ trước hết phải hỏi qua ta. Hà Dịch Văn, hôm nay ta nể tình người bị thương không thể đánh trả mới tha cho người một mạng. Sau này, tốt nhất đừng để ta nhìn thấy nếu không... gặp một lần giết một lần Những lời này không phải chỉ nói cho Hà Dịch Văn nghe.

Nói xong Nhã Nguyệt dùng khinh công bay đi, đằng sau Lăng Chân Thiên đuổi theo nàng

- Nay, chờ ta, chờ ta a Nhã Nguyệt thăm than nam nhân này không có chút hình tượng nào cả

Như Ngọc nói với nam tử kia vài câu, đưa cho hấn lọ thuốc rồi cũng mang Vân Du đi, để lại một đám người ngơ ngác với tin tức Minh Dạ cung đổi chủ. May mắn, Mộ Dung Mặc vẫn còn tỉnh táo, tiếp tục chủ trì cuộc thi.

Bạn đang đọc truyện *Không Cần Đậm Sâu Chỉ Mong Là Mãi Mãi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Chát một âm thanh thanh thúy vang lên trong khu rừng nhỏ. Nhã Nguyệt cả người lạnh lẽo toát ra hàn khí. Lăng Chân Thiên đứng đối diện với nàng, một tay ôm lấy mặt mình tay còn lại cầm một chiếc mặt nạ mỏng. Hiện nhiên người vừa bị đánh chính là hấn. Bây giờ hấn chẳng khác nào một tiểu tử phụ nhỏ ai oán nhìn phụ quân. Lăng Chân Thiên không ngờ nàng lại tức giận đến vậy chẳng qua chỉ là 'lỡ tay' kéo mặt nạ của nàng xuống thôi mà, vậy cũng bị đánh?

Nàng nhẹ tay một chút không được sao? Nhìn xem, khuôn mặt anh tuấn bất phàm của ta bị nàng đánh tới hồng luôn rồi Nhã Nguyệt hừ lạnh, da mặt vẫn còn dày như vậy.

Tốt nhất sau này không nên gặp nhau nữa Người này không đơn giản, hấn vừa nhìn qua liền biết nàng mang mặt nạ dịch dung, võ công lại không phải tầm thường, là thù hay bạn vẫn chưa xác định được nên tránh xa thì tốt hơn.

Vừa nghe Nhã Nguyệt nói vậy Lăng Chân Thiên liền bày ra vẻ mặt bị vút bỏ đau khổ nói Nàng muốn đuổi ta đi, ôi ta thật đau lòng sau đó liền phân bua Chúng ta gặp nhau chính là ý trời a~ không thể tránh được.

Ý trời cái đầu người. Nhã Nguyệt không muốn nói thêm với người này liền quay gót bước đi. Nàng đi được vài bước Lăng Chân Thiên ở sau cũng nhắc chân bước theo, nàng dừng hấn dừng nàng đi hấn liền đi. Nhã Nguyệt quay người trừng mắt với hấn Đứng có đi theo ta thấy Lăng Chân Thiên không di chuyển nữa Nhã Nguyệt mới đi tiếp không ngờ lần này nàng bước một bước hấn bước một bước, nàng bước hai bước hấn bước hai bước, cứ vậy mà đi theo sau nàng. Không nhận được nữa Nhã Nguyệt tức giận Người thật ra là muốn cái gì?. Tên này gặp lần nào cũng làm nàng tức giận

Nàng không cảm thấy hai chúng ta rất có duyên sao? Ta vừa nhìn thấy nàng liền nhận ra. Lăng Chân Thiên cười cười nói

Rồi sao? Nhã Nguyệt lạnh lùng

Người ta nói 'hữu duyên thiên lí năng tương ngộ, vô duyên đối diện bất tương phùng' ta cảm thấy...

Nói vào trọng điểm Nhã Nguyệt không kiên nhẫn mà ngắt lời hấn.

Trọng điểm chính là ta cảm thấy nàng nên có trách nhiệm với người có duyên với nàng là ta một chút

Người là ai ta còn không biết, ta và người gặp nhau được mấy lần? Nói như hấn nàng gặp qua ai cũng phải chịu trách nhiệm?

Lăng Chấn Thiên còn định nói gì đó nhưng lại im lặng, thôi rồi. Cảm nhận được sát khí nổi lên từ bốn phía, Nhã Nguyệt đã quen thuộc tình huống như vậy, không chút hoảng loạn, nàng cảnh giác nhìn xung quanh, lạnh giọng quát

Ra đây vừa nói xong một đám hắc y nhân từ trong bụi cây nhảy ra bao quanh hai người, tiếp đó một tiếng cười cuồng vọng vang lên

Hahaha, tiện nhân, Hà Dịch Văn ta người cũng dám đụng vào. Hà Dịch Văn cảm tức nhìn Nhã Nguyệt, nỗi nhục này hấn nhất định phải đòi lại gấp đôi. Khi nàng ta vừa mới rời khỏi Mộ Dung son trang hấn đã âm thầm đi theo, phân phó thuộc hạ điều thêm người tới, núp sau bụi cỏ chờ thời cơ, chỉ là không ngờ nàng ta lại là một đại mỹ nhân. Ý định giết chết nàng lúc đầu liền thay đổi, mỹ nhân như vậy chết đi hấn cũng thật luyến tiếc. Chỉ bằng đem nàng về làm công cụ ẩm giương cũng không tồi.

Tiện nhân? được lắm, từ trước đến giờ cũng chưa có ai dám mở miệng gọi nàng là tiện nhân

Lăng Chấn Thiên thấy nàng như vậy có chút thương sót cho số phận của Hà Dịch Văn, hấn chỉ đứng đây thôi cũng lạnh cả người

Nhã Nguyệt đảo mắt nhìn qua đám hắc y nhân một lượt. Nàng vì tức giận mà không chú ý động tĩnh của Hà Dịch Văn nhưng xem ra tên Lăng Chấn Thiên kia đã biết trước rồi, vậy được nàng cũng không ngại kéo hấn cùng xuống nước

Hà Dịch Văn của ta, còn lại người tự quyết Nhã Nguyệt lạnh giọng nói, cũng không thèm nhìn Lăng Chấn Thiên lấy một cái

Hà Dịch Văn, ta nói với người thế nào? Mới đó đã quên rồi? Nhã Nguyệt nói xong liền rút kiếm bên hông ra, một đường lao thẳng đến chỗ của Hà Dịch Văn, hấn có chút hoảng hốt hét lên với thủ vệ Còn không mau ngăn ả lại. Tức thì có vài tên chạy ra chặn Nhã Nguyệt lại chỉ tiếc kiếm nàng còn chưa động những tên đó đã lăn ra đất, ngay giữa án đường máu không ngừng chảy ra. Thấy đồng đội chết không kịp ngáp những tên còn lại do dự không dám đến gần Nhã Nguyệt, lúc này Lăng Chấn Thiên uể oải lên tiếng

Này, bọn chúng là ta giết, các người nhìn nàng làm gì chứ Lăng Chấn Thiên hấn chưa từng thấy người nào như nữ tử này, nói giết là giết, lại còn cứ vậy mà xông lên không thèm phòng bị, cũng không sợ hấn ở đây không quan tâm đến nàng?

Nhã Nguyệt không gặp chút trở ngại nào, rất nhanh đã đến trước mặt Hà Dịch Văn, dứt khoát hạ kiếm, chỉ là tên này cũng có chút bản lĩnh đỡ được một kiếm của nàng. Nhã Nguyệt nhếch môi cười lạnh, động tác nhanh hơn nấy phần mũi kiếm hướng thẳng tới yết hầu của Hà Dịch Văn, không kịp chống đỡ chỉ có thể cật lực né tránh Hà Dịch Văn cần mỗi chịu đựng vết thương ở vai, người của hấn đều nằm la liệt dưới đất, nhận thấy tình hình không ổn liền quay người bỏ chạy. Còn muốn chạy, hấn nên biết đụng vào Lâm Nhã Nguyệt nàng chính là tìm đường chết, Nhã Nguyệt không đuổi theo, cúi người nhặt hòn đá dưới đất lên, dồn lực vào lòng bàn tay chính xác ném hòn đá vào lưng Hà Dịch Văn.

Hự kêu lên một tiếng Hà Dịch Văn ngã xuống đất. Nhã Nguyệt không chút quan tâm quay người đi.

Hấn vẫn chưa chết Lăng Chấn Thiên tốt bụng nhắc nhở

Sẽ chết nàng dồn nội lực vào hòn đá đó, chính là muốn làm hấn nội thương, nàng không tin phổi của tên đó khỏe tới mức chịu được lực đạo của nàng

Lăng Chấn Thiên không nói nữa, hấn lại bày ra vẻ mặt tươi cười với Nhã Nguyệt

Nàng thấy ta có phải phi thường giỏi không? Ta rất nghiêm túc đứng qua một bên dọn đường cho nàng nha

Nhã Nguyệt nhìn hấn thật lâu một lúc sau mới lên tiếng Người rốt cuộc là ai?

Bạn đang đọc truyện *Không Cần Đậm Sâu Chỉ Mong Là Mãi Mãi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Như Ngọc hai mắt sáng rực nhìn nam tử trước mặt, đôi mắt chuyển động từ đầu xuống chân lại từ chân lên đầu, cuối cùng dừng lại trên khuôn mặt đẹp trai. Lăng Chấn Thiên rung mình một cái, trong đầu hiện lên hai từ sắc nữ. Nữ tử này nhìn hấn chẳng khác nào hổ rình mồi. May cho Lăng Chấn Thiên là Như Ngọc không biết suy nghĩ trong đầu hấn, nếu biết hấn so sánh nàng với hổ nàng chắc chắn không để hấn yên. Lăng Chấn Thiên khẽ hắng giọng

Vị cô nương này, ta biết ta khí khái bất phàm, anh tuấn bức người nhưng mà cô cũng không nên cứ nhìn ta như vậy nói xong cũng không thấy người ta có chuyển biến gì, Lăng Chấn Thiên đưa mắt cầu cứu người bên cạnh, Nhã Nguyệt lại không thèm để ý đến hấn mà ung dung ngồi xuống bàn uống nước. Vân Du nhũ mày, không chịu được vẻ mặt như sắp chảy cả nước dãi ra của Như Ngọc Vân Du kéo tay bắt nàng ngồi xuống ghế, thẳng thừng lấy

cái bánh bao trên bàn nhét vào họng nàng. Như Ngọc lúc này mới bừng tỉnh, quay sang trừng mắt với Vân Du sau đó liến nhai bánh, một cái liếc mắt cũng không nhìn tới Lăng Chấn Thiên nữa.

- Hắn nói có thể giúp chúng ta khôi phục Minh Dạ Nhã Nguyệt không vòng vo mà trực tiếp đi vào vấn đề. Nàng biết hai người kia cũng đang thắc mắc về sự xuất hiện của Lăng Chấn Thiên. Vân Du nghe Nhã Nguyệt nói vậy không khỏi nhìn nam tử trước mặt một lần nữa, bộ dạng cợt nhả lưu manh, lúc nào cũng cười đùa, xem ra chỉ có vẻ ngoài của hắn là nhìn được thôi, thu lại ánh mắt, Vân Du chìm trong suy nghĩ của bản thân.

Như Ngọc vừa nhai vừa nói Minh Dạ chúng ta có thể tự khôi phục, không cần đến người khác. Lăng Chấn Thiên lườm Như Ngọc một cái Minh Dạ có thể duy trì được đến nay đã là cực hạn rồi, ngoài cái vỏ trống rỗng thì chẳng còn gì cả. Điều Minh Dạ cần bây giờ bây giờ chính là một nguồn tài lực vững chắc mà ta vừa hay lại có thể cung cấp cho Minh Dạ điều đó. Lăng Chấn Thiên nói xong, Nhã Nguyệt và Vân Du đều nhủ mảy, ngay cả các nàng cũng không thể biết được chính xác tình hình hiện nay của Minh Dạ vậy mà người này lại rõ ràng như vậy. Như Ngọc cũng thôi ăn tập trung vào câu chuyện.

Sau một hồi trầm ngâm Nhã Nguyệt lên tiếng Điều kiện là gì?, Lăng Chấn Thiên ai oán nhìn Nhã Nguyệt Nàng sao có thể nghĩ ta như vậy? Ta là thật lòng muốn giúp đỡ nàng a~. Nhã Nguyệt lại không chút cảm động lạnh lùng Bớt nói nhảm đi, làm ra vẻ bắt đắ dĩ Lăng Chấn Thiên thờ dài Thôi được rồi, ta sẽ đưa ngân lượng cho nàng nàng muốn dùng như thế nào cũng được nhưng hai năm sau phải trả lại cho ta, còn có lợi nhuận chia 4:6, ta 4 nàng 6

Như Ngọc nhủ mảy, Nhã Nguyệt lại im lặng chỉ có Vân Du khóe miệng nhếch lên hỏi Lăng Chấn Thiên Thương nhân?. Lăng Chấn Thiên có chút ngạc nhiên nhìn nàng nhưng rất nhanh sau đó đã biết mất Sao cô nương biết? Vân Du chỉ cười nhạt không nói, lúc đầu còn không nhận ra nhưng khi hắn đưa ra điều kiện nàng liền hiểu, điều kiện thoạt nhìn có lợi cho các nàng nhưng hắn cũng hưởng được không ít. Bỏ ra một chút vốn hai năm sau thu về cả vốn lẫn lời không làm gì cũng có được 4 phần thu nhập của Minh Dạ, nhìn hắn tự tin như vậy hắn là tin tưởng các nàng có thể kiếm ra không ít, không đúng hắn là tin tưởng Nhã Nguyệt. Người này làm việc rất biết cân nhắc, không có lợi tuyệt đối không làm, chính là gian thương chính hiệu.

2:8, ta đồng ý suy nghĩ xong, Nhã Nguyệt thương lượng, Lăng Chấn Thiên nhủ mảy 3:7, thành giao. Nhã Nguyệt gật đầu coi như đã đồng ý, hai người kia cũng không nói gì, Nhã Nguyệt là người có đầu óc kinh doanh nhất trong cả ba. Trước đây tình hình tài chính của tổ chức đều do Nhã Nguyệt phụ trách, các nàng căn bản không có ý kiến.

Hai người thương lượng đi Vân Du lười biếng vờn vai một cái rồi đi về phòng của mình. Như Ngọc thấy Vân Du đi cũng vội vã đứng dậy Ta ăn no rồi phải đi dạo một chút đây. Hai người cứ từ từ mà bàn bạc nói xong liền phui mông chạy mất, trước khi đi còn nháy mắt với Nhã Nguyệt một cái. Cuối cùng chỉ còn lại hai người, Nhã Nguyệt nhủ mảy không vui còn Lăng Chấn Thiên lại rất vui vẻ Ván cờ lần trước vẫn chưa phân thắng bại. Có muốn tiếp tục không. Nhắc đến đánh cờ chân mảy Nhã Nguyệt mới dãn ra, gật đầu.

Lăng Chấn Thiên vừa xếp lại bàn cờ vừa nói Nàng định khôi phục lại Minh Dạ như thế nào Không liên quan tới người Nhã Nguyệt chần chú nhìn bàn cờ cũng không thèm ngán đầu nhìn Lăng Chấn Thiên một cái Sao lại không liên quan, tiền tài của ta đều đổ hết vào đó, ta có phải có quyền biết một chút chứ, lúc này Nhã Nguyệt mới dời tầm mắt Một là yên lặng, hai là rút. Được rồi, được rồi ta yên lặng là được chứ gì Nhã Nguyệt lại tiếp tục nhìn bàn cờ, Lăng Chấn Thiên thấy vậy không ngừng lăm bằm Bàn cờ đó có gì hay chứ, ta chẳng lẽ lại không hấp dẫn bằng nó Cầm miếng thấy giọng nói của Nhã Nguyệt đã mất đi vài phần kiên nhẫn Lăng Chấn Thiên mới chịu im lặng.

Bạn đang đọc truyện *Không Cần Đậm Sâu Chỉ Mong Là Mãi Mãi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Như Ngọc thông thả dạo phố, nơi này không sầm uất như kinh thành nhưng cũng rất náo nhiệt, hai người kia không quan tâm đến nàng, Vũ Giai lại không ở đây nàng đành phải tự tìm thú vui cho mình , haizz ai bảo nàng lại làm bạn với hai con người nhảm chán đó chứ. Nghe nói Vân Châu nổi tiếng nhất là đồ trang sức, nàng phải tranh thủ đi xem một chút nếu không rất nhanh sẽ bị Nhã Nguyệt kéo đi làm việc. Tùy tiện bước vào một cửa hàng Như Ngọc quan sát một lượt, rất được nha, vừa nhìn đến mấy vật phẩm phát sáng kia Như Ngọc nàng liền vui vẻ. Xem nào phi thủy, trân châu, ngọc bích... rất tốt, nhìn rất đã mắt. Cầm trên tay một cái vòng ngọc màu trắng, không có hoa văn cầu kì, cũng không quá quý giá, cái này rất hợp với Vũ Giai. Aii, đừng nói nàng keo kiệt nàng thật sự không có tiền a~, kinh tế khó khăn các nàng ai cũng phải tiết kiệm, chờ sau này Minh Dạ phát triển, tới lúc đó... hắc, hắc nàng có thể ăn chơi thỏa thích rồi. Các nàng coi Vũ Giai như muội muội, nàng lại giúp đỡ không ít, cái vòng này coi như là quà cảm tạ đi.

Thanh toán xong, vốn định quay người rời đi, tầm mắt nàng lại nhìn thấy một bóng lưng cao lớn, thực quen mắt, nàng hình như đã nhìn thấy ở đâu rồi thì phải. Chỉ từ đằng sau cũng có thể thấy người này cực kì có khí chất nha, chắc chắn rất đẹp trai. Như Ngọc hiếu kì lui về phía sau vài bước để nhìn thấy mặt người nọ. Mau mau quay mặt về phía này để nàng nhìn a~, mẹ nó không phải chỉ là lựa vài cái trang sức thôi sao? Lâu như vậy. Hừ, không để nàng nhìn nàng lại càng muốn nhìn, nàng từ trước đến nay ngoài tiền ra chỉ có hứng thú với trai đẹp.

Vị công tử này muốn lựa trang sức sao? Như Ngọc đến chỗ nam tử đang đứng hỏi một câu đến chính nàng còn cảm thấy ngu ngốc. Không đến mua trang sức thì đứng đây cả ngày làm gì. Người kia không quan tâm đến nàng, chắc là không biết nàng đang nói chuyện với hắn đi. Ho khan một tiếng, bước thêm một bước song song với nam tử, Như Ngọc rất không biết xấu hổ mà nhìn chăm chăm người ta. Choáng váng, nàng đúng là không nhìn lầm, đẹp trai chết người. Haha, hôm nay đúng là may mắn, mới đó đã gặp được hai mỹ nam. Còn có, người này nàng quen nha, chính là nam nhân chết tiết đã lên vào Linh Lung cốc của bà bà . Gặp lại hắn nàng thật cao hứng, người này vừa nhìn liền biết là nhiều tiền, nàng có nên nhắc hắn một chút nàng chính là người đã cho hắn lánh nạn nhờ không nhỉ? Sau đó thừa dịp từ chỗ hắn lấy một ít tiền. Dù gì nàng cũng là ân nhân của hắn.

Thật trùng hợp nha, chúng ta lại gặp nhau rồi! Như Ngọc hai mắt phát sáng cố gắng bắt chuyện với người trước mặt, nhưng mà hắn không có để ý đến nàng. Không lẽ tại hắn có vấn đề, lần trước nàng cũng gọi hai, ba tiếng hắn mới chịu quay lại. Nghĩ vậy, Như Ngọc liền tăng âm lượng.

Này, người có nghe ta nói gì không? Người không nhớ ta sao? Nam tử này cuối cùng cũng chịu nhìn nàng rồi, nhưng mà hắn cũng chỉ liếc qua một cái rồi đi đến một quầy khác, dám coi nàng là không khí. Tức chết nàng.

Người tốt xấu gì cũng không thể ngó lơ ta như vậy a~

Hắn vốn định ghé qua mua một ít đồ, không ngờ lại bị nữ nhân không biết xấu hổ tới quấy rầy, lại còn làm như quen biết, trí nhớ hắn trước giờ vẫn rất tốt cũng không có nhớ đã từng gặp qua nữ nhân này. Thực ra cũng không thể trách hắn, Như Ngọc dịch dung lại quên mất mình bây giờ không giống với lần trước nên cứ một mực khẳng định hắn cố tình bỏ qua nàng. Như Ngọc nhất quyết không buông tha, nàng chính là cứ vậy mà nhìn hắn, hai mắt như muốn chọc thủng người ta ra vậy. Bị nhìn như vậy, Đông Phong Minh Hoàng có chút chột dạ, có khi nào hắn quên gì không? Nữ nhân này nhìn hắn thật hung hãn.

Như Ngọc còn định lên tiếng nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt mơ hồ của mình trong miếng ngọc bội trên bàn nàng liền ngậm miệng tĩnh ngộ. Nàng thật hồ đồ, xem chút nữa mắng hắn không ra gì.

Haha, ta quên mất, quên mất. Ta chính là người ở trên núi Linh Hoa giúp người tránh bọn thổ phỉ. Ta còn mời người uống trà.

Đông Phong Minh Hoàng nhìn nàng một chút rồi gật đầu, lần đó hắn suýt nữa thì bị bao vây, đương nhiên nhớ rõ. Thấy hắn nhớ ra, cũng không hỏi nàng tại sao lại dịch dung Như Ngọc cao hứng mà cười lớn, tiếp tục bắt chuyện với hắn.

Ta thấy người đứng đây cả nửa ngày, không chọn được món đồ như ý sao? Có cần ta giúp không?

Không cần tuy rằng có chút quen biết, nhưng cũng không thân đến mức ấy.

Không cần khách sáo, không cần khách sáo, ta hiện tại rất rảnh rỗi. Hơn nữa mắt thẩm mỹ của ta rất tốt đó. Người muốn mua cái gì? Ngọc bội sao? Cái này được không? Nhìn rất đẹp nha. Hay là cái này? Rất hợp với người. A, cái kia cũng không tồi... Uy, người như thế nào lại không lên tiếng mãi không thấy người này có động tĩnh gì, Như Ngọc nghi hoặc nhìn hắn.

Thờ dài một tiếng, hắn từ trước đến giờ cũng chưa có gặp qua người nào như nàng. Nói dễ nghe là nhiệt tình nói khó nghe chính là nhiều chuyện.

Ta muốn mua trâm cài.

Là trâm cài đầu sao? Cho nam hay nữ? Hắn là nữ đi? Người yêu? Mẫu thân? Muội muội? Nàng bao nhiêu tuổi, thích kiểu dáng như thế nào? Như Ngọc liếc thoáng không thôi, một chút khoảng trống cũng không để Đông Phong Minh Hoàng chen vào.

Là muội muội, vừa tròn mười lăm. Ta cũng không biết nàng thích kiểu dáng như thế nào vậy nên hắn mới chọn tới chọn lui.

Người có phải đại ca của nàng không vậy? Đến muội muội thích gì cũng không biết. Như Ngọc cực kì kinh thường liếc Đông Phong Minh Hoàng một cái.

Nàng thường ngày mặt đỏ như thế nào?

Đông Phong Minh Hoàng nghi hoặc nhìn Như Ngọc, nàng hỏi mấy cái này làm gì. Không phải là mua trâm sao?

Người nhiều chuyện làm cái gì. Mau nói. Chẳng lẽ bình thường nàng mặc đồ màu sắc như thế nào người cũng không biết?

Người nhiều chuyện không phải là nàng sao?

Nàng thường mặc lục y.

Như Ngọc nhìn qua đồng trâm bày trên bàn, không có cái nào vừa ý lại đi qua một quầy khác, lục y... lục y! Hắn trâm cài màu lam sẽ hợp đi. Qua lại một hồi cuối cùng cũng tìm được. Là một cây trâm màu lam nhạt, đầu trâm đính một đôi hồ điệp, còn có vài sợi dây đung đưa, trên dây là những bông hoa nhỏ nhiều màu được khắc tinh xảo. Rất tốt, cái này nàng ưng ý nhất.

Người nhìn xem, cây trâm này có được không? Như Ngọc cười híp mắt quay người đưa trâm cho Đông Phong Minh Hoàng. Hắn nhận trâm từ tay nàng, đánh giá một lượt, nhìn thật thuận mắt, muội muội hắn sẽ rất thích. Lại nhìn Như Ngọc chỉ thấy nàng đang cười với hắn, cũng không phải mua cho nàng, nàng vui vẻ như vậy làm gì? Nhưng mà mắt nhìn của nàng thật đúng là rất tốt.

Đa tạ.

Haha, không có gì, tiện tay, tiện tay hắn có phải rất cảm kích nàng hay không? Nàng có nên nhân cơ hội này xin xỏ một chút? Không được, như vậy rất mất mặt, Như Ngọc nàng khi nào thì không có mặt mũi như vậy? Tốt nhất vẫn nên để hắn tự mình tĩnh ngộ.

Ta ở quán trọ... Như Ngọc còn đang định nói gì đó nhưng nàng nhìn thấy một bóng người lướt qua cửa, mắt nàng rất tốt nên nhìn rõ sau gáy của người này là một hình xăm hình con cáo. Lão bà từng nói, phạm là người của Minh Dạ đều có một hình xăm như vậy sau gáy. Nam tử hắc y hôm trước trên võ đài thi thí cũng có một hình xăm giống hệt. Người nọ vội vàng như vậy, dựa vào trực giác nàng liền thấy không ổn, lập tức đuổi theo. Đông Phong Minh Hoàng cũng không phải dạng vừa. Chuyện Minh Dạ hắn cũng muốn tìm hiểu một chút, nghe nói tân cung chủ là một nữ tử không tầm thường. Vì vậy hai

thân ảnh một trước một sau đuổi theo người nọ.

P/S: Xin lỗi mọi người vì ra chap chậm như vậy. Nhưng mà thời gian này mình bận, không có nhiều thời gian như trước. Mình sẽ cố gắng ra chap đều cho mọi người. Hic, không biết có ai đọc không nữa

Bạn đang đọc truyện *Không Cần Đậm Sâu Chỉ Mong Là Mãi Mãi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19

Hai người đuổi theo tới một con phố nhỏ không người qua lại, nấp sau bức tường quan sát người nọ. Như Ngọc lén lút ngó đầu ra để nhìn cho rõ nhưng rất nhanh đã bị ai đó kéo lại

A? Sao người lại ở đây? vì sợ mất đầu nên Như Ngọc không chú ý đến xung quanh, không biết Đông Phong Minh Hoàng cũng bám sát phía sau

Còn nói nữa sẽ bị phát hiện

Như Ngọc bĩu môi, không thèm nói chuyện với Đông Phong Minh Hoàng nữa vì người nọ cũng bắt đầu có động tĩnh

Mau ra đi

Như Ngọc giật mình, không lẽ bị phát hiện? Nàng rõ ràng trốn rất kĩ nha. Như Ngọc lấy khuỷu tay chọt chọt người phía sau, dùng khẩu hình nói

Hắn là nói chúng ta sao?

Đông Phong Minh Hoàng liếc nàng một cái, nàng như vậy cũng muốn theo dõi người khác?

Không phải Đông Phong Minh Hoàng vừa nói vừa hắt cằm về phía trước, Như Ngọc theo đó mà nhìn liền thấy xuất hiện thêm một người nữa, hắn đeo mặt nạ màu bạc cả người tỏa ra sát khí nồng đậm, vừa nhìn đã biết không phải hạng tốt đẹp gì. Người của Minh Dạ sao lại qua lại với loại người này

Có chuyện gì? Nam tử đeo mặt nạ lên tiếng, giọng nói của hắn rất thấp, có lẽ không muốn để người khác nghe ra giọng thật của mình

Tân cung chủ của Minh Dạ muốn tất cả các sát thủ ngày mai tụ tập tại Minh Viện Minh Viện là địa bàn chính của Minh Dạ

Hừ, một đám nữ nhân vô dụng thì làm được cái gì nam tử đeo mặt nạ khinh thường nói

Như Ngọc bên này nghe được như vậy nghiêng răng ken két, lắm bầm Ngươi mới vô dụng, cả nhà ngươi đều vô dụng. Không những vô dụng mà còn tự đại, nói cho ngươi biết bản cô nương chỉ cần một phát là có thể đục một lỗ trên người ngươi, hơn nữa còn là ngay giữa trán. Nếu ngươi không thích chỗ đó ta cũng có thể hạ tâm ngắm dịch qua phải một chút, cho ngươi nếm thử mùi vị một nhát xuyên tim.. Hừ, chỉ tiếc ta không có súng ở đây, nếu không..

Đông Phong Minh Hoàng ở phía sau nghe được mấy lời này của Như Ngọc có chút giật mình, nàng thực lợi hại như vậy? Qua lời nói của nàng thì nàng hẳn là có liên quan mật thiết đến Minh Dạ. Hắn không đến Mộ Dung sơn trang nên không biết dung mạo của vị tân cung chủ này như thế nào, không phải là nàng chứ.

Không đơn giản như ngươi nghĩ. Loại độc mà Trần Bạch trúng hôm qua không phải là độc người thường có thể giải. Nữ nhân đó chưa tới một khắc đã đem hân cứu tỉnh, còn có hai nữ nhân kia võ công không tồi. Ta thấy trên người họ có ngọc bội của Âm Tử. Chắc chắn là người của bà ta

Được lắm, được lắm, ngày mai ngươi tốt nhất không nên đến nếu không đừng trách ta. Biết bọn ta không đơn giản còn dám động vào, sống đủ lâu rồi phải không? Như Ngọc lại tiếp tục lắm bầm

Người đeo mặt nạ nghe nói vậy liền rơi vào trầm mặc, một lúc sau mới lên tiếng

Ta biết rồi nói xong lập tức phi thân đi

Như Ngọc không chần chừ mà đuổi theo, nhân tiện kéo cả Đông Phong Minh Hoàng, hắn từ nãy đến giờ đều nghe cả rồi, nàng đầu cũng không được. Nàng không biết năng lực thực sự của người kia thế nào, cứ vậy mà hành động hẳn không có kết quả, hai người vẫn hơn một người.

Các người là ai? Tại sao lại theo ta? nam tử đeo mặt nạ bị Như Ngọc chặn đằng sau, Đông Phong Minh Hoàng chặn đằng trước, hai người này võ công chắc chắn cao hơn hắn

Nực cười, ngươi hỏi ta gì ta cũng phải trả lời. Ta cứ không nói đấy, ngươi có giỏi thì tự mình đoán xem ta là ai. Không phải ngươi nói ta là nữ nhân vô dụng sao? Để ta cho ngươi biết nữ nhân vô dụng có thể làm những gì Như Ngọc cực kì chán ghét loại người không coi ai ra gì này

Ta và các người không thù không oán. Hà có gì lại làm khó nhau? nếu đánh nhau hấn đánh không lại, võ công của nữ nhân này cùng lắm chỉ cao hơn hấn một chút nhưng nam tử kia, sâu không lường được. Hấn không ngờ đến nỗi đối đầu với hai người họ

Bản cô nương làm việc chính là như vậy? Ta nhìn người ngửa mặt không được sao?

Đông Phong Minh Hoàng buồn cười nhìn Như Ngọc, nàng đúng là kì lạ, với tính cách của nàng mà đi lại trên giang hồ chỉ sợ sẽ bị người ta hiểu lầm không thôi, không thuận mắt liền giết, cái này không phải là phong thái của đại ma đầu sao?

Tại sao lại điều tra chuyện của Minh Dạ? hấn làm người tốt một lần vậy, nàng với Minh Dạ có quan hệ vừa hay hợp ý hấn, không phải cần công tìm kiếm

Các người là người của Minh Dạ? nam tử nghe Đông Phong Minh Hoàng nói vậy hoảng hốt hỏi lại, không xong hai người này hấn là nghe được vừa nãy hấn nói chuyện nên mới đuổi theo

Như thế nào? Biết sợ rồi? Vừa nãy không phải rất mạnh mẽ sao? Không phải nói ta vô dụng sao?

Như Ngọc nàng cũng không muốn dây dưa nữa, lập tức xông lên phía trước định cho hấn một chưởng, cứ đánh cho hấn không chạy nổi rồi tính sau. Như Ngọc động thủ hấn cũng không thể cứ đứng yên, rất nhanh đã tránh được một chưởng này, đồng thời cũng rút kiếm ra hướng Như Ngọc mà đánh. Nội lực của Như Ngọc hơn hấn nhưng là mới được truyền vào, hơn nữa nàng cũng chưa thuần thục cách vận chuyển nội lực, động tác liền chậm đi rất nhiều. Không bằng nàng dùng mấy món võ ở hiện đại còn dễ dàng hơn. Nghĩ sao làm vậy, Như Ngọc chuyển sang thế tấn công mới. Động tác của nàng cực kì linh hoạt, một tay trụ lấy vai của đối phương tay còn lại vạt hấn ngược về phía sau. Đưa chân gạt chân hấn, tên này lập tức ngã xấp xuống đất, mặt nạ cũng rớt ra.

Người mau tới giúp ta trời hấn lại. Có phải nam nhân không vậy, chẳng có chút galang nào cả Như Ngọc trừng mắt nhìn Đông Phong Minh Hoàng

Đông Phong Minh Hoàng chậm rãi đi tới, điểm huyết của hấn, Như Ngọc cũng lôi từ trong áo ra một lọ thuốc cho hấn uống.

Uống xong viên thuốc này người có thể 'ngủ ngon' hai ngày. Tới lúc đó ta sẽ chiêu cố người thật tốt. Được rồi, mang hấn về đi Như Ngọc phất tay đứng dậy nói với Đông Phong Minh Hoàng

Nàng coi hấn là người hầu sao? Người dám ra lệnh cho hấn trên đời này không có nhiều nhưng mà nàng thật sự cứ vậy mà đi.

Nhanh lên, có một người mà cũng không mang được sao? Đừng làm ta hoài nghi người là nữ giả nam

Đây rõ ràng là chuyện của nàng.

*****

Nguyệt Nguyệt, Vân Vân, mau ra đây xem ta mang cái gì về. Rất hay nha Như Ngọc vừa bước vào phòng đã lên tiếng. Vân Du không có ở đây, chắc vẫn còn đang ngủ. Còn hai cái người này, giờ này đánh cờ không thấy nhàm chán sao?

Nhã Nguyệt không thèm liếc tới Như Ngọc một cái. Lăng Chấn Thiên vốn định không để ý nhưng khi nhìn thấy người đằng sau Như Ngọc liền có hứng thú, khỏe miệng nhếch lên cực kì lưu manh

Aida, không ngờ vị chiến thần danh tiếng lừng lẫy của chúng ta cũng ở đây. Vương gia ngài tới nơi hẻo lánh này là để thị sát dân chúng sao? Lăng Chấn Thiên rất không khách sáo mà trêu chọc

Chẳng phải Lăng công tử cũng tới đây sao? Phải chăng lại tìm được mối làm ăn lớn nào rồi? Đông Phong Minh Hoàng cũng không chịu yếu thế

Hai người quen nhau sao? Như Ngọc nghi hoặc hỏi

Vương gia của chúng ta ai mà không biết chứ Lăng Chấn Thiên cười cười nhìn Đông Phong Minh Hoàng trả lời cho Như Ngọc

Vương gia? Chiến thần? Người... người... là Đông Phong Minh Hoàng, vị vương gia đó sao? Như Ngọc cực kì ngạc nhiên, miệng há to, aaaaaa... nàng lại quen với nhân vật lớn như vậy.

Nhã Nguyệt cuối cùng cũng ngẩng đầu lên nhìn vị vương gia trước mặt, nàng bình tĩnh hơn Như Ngọc rất nhiều, người này vừa nhìn đã biết không tầm thường, nàng chỉ không ngờ Như Ngọc lại dẫn về một người như vậy.

Thực ờn ào Vân Du từ phòng bên cạnh đi vào, nhìn thấy một người nằm trên mặt đất, nàng thuận tiện đá hấn vãi phát, thấy hấn không có động tĩnh gì liền bỏ qua đi đến bàn ngồi

Như Ngọc, người mang cái tên đó về làm gì, rất chật chỗ, a... sao lại có thêm một người nữa?

Đông Phong Minh Hoàng gật đầu với Vân Du và Nhã Nguyệt. Như Ngọc vẫn chưa hết ngẩn người, thiên a, nàng quen với vương gia đương triều, còn là chiến thần người người ca ngợi.

Được rồi, vị này, người cũng ngồi xuống đi Nhã Nguyệt không nói, Như Ngọc ngơ ngẩn, Lăng Chấn Thiên lại không phải chủ nhà, Vân Du nàng đành lên tiếng. Đợi Đông Phong Minh Hoàng ngồi xuống, Nhã Nguyệt nhìn về phía Như Ngọc, không nhanh không chậm lôi cả họ tên nàng ra

Tống Như Ngọc

Đề ta giải thích, ta giải thích, đừng nóng, tức giận không có lợi cho sức khỏe

Như Ngọc kể lại mọi chuyện, ngay cả việc hấn là người lúc ở Linh Lung cốc cũng nói ra. Nhưng mà vì sao hấn có hứng thú với Minh Dạ thì nàng không biết, cũng rất tò mò.

Bạn đang đọc truyện *Không Cần Đậm Sâu Chỉ Mong Là Mãi Mãi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20

Như Ngọc không thèm để ý hình tượng, bất chấp trong phòng có hai nam nhân mà nằm dài trên bàn, suýt chút nữa đem cả bộ ấm chén đẩy xuống đất. Sau đó vô cùng uể oải nói

Các người nói xem, một người là thương nhân giàu nhất thiên hạ, một người là chiến thần vương gia, cả hai đều muốn hợp tác với Minh Dạ của chúng ta, là phúc hay họa đây? Còn một tên ở Tây Vực đó nữa, nếu hấn cũng tới đây ba người tụ họp hấn là rất náo nhiệt

Sau khi nghe Đông Phong Minh Hoàng nói muốn hợp tác với Minh Dạ, Nhã Nguyệt trầm mặc, Vân Du im lặng, chỉ có Lăng Chấn Thiên hứng thú nhìn Đông Phong Minh Hoàng chờ hai người kia lên tiếng. Hấn rất muốn xem thử quyết định của ba nữ tử này. Có thể nói mấy tổ chức sát thủ là cái gai trong mắt triều đình bấy lâu nay. Rất nhiều quan viên đã bị thủ tiêu dưới tay sát thủ. Đông Phong Minh Hoàng lại muốn cùng hợp tác, lại còn với một tổ chức sắp sụp đổ.

Vì sao? lại là Minh Dạ, Nhã Nguyệt không đầu không đuôi nói ra một câu, nàng tin hấn hiểu được

Tuy Minh Dạ hiện đang đứng trước vực thẳm nhưng nhân khí lại không tồi Hấn đương nhiên sẽ không chọn một tổ chức vô dụng để cùng hợp tác, Minh Dạ hơn mười năm qua không có cung chủ vẫn có thể trụ được đến giờ chứng tỏ căn nguyên rất vững chắc, quan trọng là Minh Dạ đã không còn đường để đi, sẽ dễ nói chuyện hơn nhiều

Phải không? Ta lại thấy là vì vương gia nghĩ rằng Minh Dạ yếu thế, dễ bắt nạt Vân Du vươn tay lấy một ly trà, cười cười nhìn Đông Phong Minh Hoàng

Có ý gì? Như Ngọc bên cạnh ngơ ngác hỏi lại

Tất nhiên là vì vương gia của chúng ta thân phận cao quý không thể cúi đầu trước người khác rồi. Chúng ta chỉ là một tổ chức sắp diệt vong làm sao dám bất kính với vương gia, nhưng với những tổ chức khác thì chưa chắc Đông Phong Minh Hoàng là người kiêu ngạo, chắc chắn sẽ không chịu nhún nhường nên mới tìm đến các nàng.

Hợp tác như thế nào? Nếu cùng ngài hợp tác bọn ta nhận được gì? Nhã Nguyệt nghe Vân Du nói xong, cuối cùng cũng đưa ra quyết định nhưng nàng vẫn muốn nghe thử vị vương gia này tìm đến tổ chức sát thủ để làm gì

Đông Phong Minh Hoàng còn chưa hết bất ngờ khi Vân Du đoán được suy nghĩ của hấn thì Nhã Nguyệt đã lên tiếng. Nghe ngữ khí của nàng có lẽ đã đồng ý rồi, đúng là một nữ tử thông minh, nghĩ tới đây Đông Phong Minh Hoàng như có như không liếc nhìn Như Ngọc đang nằm trên bàn một cái.

Chỉ cần Minh Dạ chịu hợp tác, yêu cầu không quá đáng ta đều có thể đáp ứng

Được, nhưng Minh Dạ cũng chỉ làm những việc nằm trong phạm vi cho phép, tuyệt đối sẽ không có chuyện vì triều đình mà liều sống liều chết Nhã Nguyệt đáp ứng, Đông Phong Minh Hoàng rất biết chọn thời cơ. Tài lực, thế lực nàng đều cần, nếu không Minh Dạ sẽ không thể phát triển lại.

Cuối cùng cũng bàn xong rồi. Thế nào? Có muốn cùng nhau ăn một bữa cơm làm quen không. Chúng ta sau này còn gặp nhau nhiều, vẫn nên thân thiết một chút Nhã Nguyệt vừa đáp ứng Đông Phong Minh Hoàng, Như Ngọc liền bật dậy như đã chờ rất lâu rồi đưa ra ý kiến

Ta thấy ý tưởng này rất hay, ta cũng chưa biết quý danh của hai vị đây Lăng Chấn Thiên gật đầu ủng hộ

Ta đồng ý Vân Du cũng tán thành, hai đại nhân vật ở đây người nào trên người cũng có một đồng tiền, chắc sẽ không để các nàng trả tiền đâu, ăn của người ta đương nhiên là ngon miệng hơn rồi.

Nếu vậy tối nay ở Hương Tuyết lâu, ta mời. Bây giờ có việc phải đi trước. Cáo từ Đông Phong Minh Hoàng nói xong rất nhanh đã rời khỏi, xem ra là có việc thật.

Nghe nói ngày mai nàng muốn gặp tất cả người của Minh Dạ? Ta cũng muốn đi xem thử Lăng Chấn Thiên rất có hứng thú với những nữ tử này, hấn muốn biết các nàng bằng cách nào có thể đưa Minh Dạ trở về như trước.

Người muốn đi còn phải hỏi ý kiến ta sao? Nhã Nguyệt hừ lạnh một tiếng, võ công của hắn hơn nàng, hắn muốn đi nàng cản được mới lạ.

Haha, coi như nàng đồng ý rồi, ta cũng có việc phải đi đây, tối gặp Lăng Chấn Thiên tiêu sái quay người ra khỏi khách điếm.

Vân Du, hay người gọi cả vị soái ca kia tới đi, càng đông càng vui, không phải người nói hắn từng giúp người sao, coi như là cảm ơn.

Người rõ ràng là muốn ngắm trai Vân Du không chút nề tình vạch trần ý đồ của Như Ngọc.

Cũng không thể trách ta, ai bảo cổ đại này phong thủy tốt như vậy, nhìn đâu cũng thấy mỹ nam.

Ta làm sao biết hắn ở đâu mà mời chứ? Hơn nữa cũng chưa chắc hắn chịu đến. Vân Du biết Diệp Y Vũ cùng loại với Lăng Chấn Thiên và Đông Phong Minh Hoàng, các nàng không biết là may mắn hay xui xẻo mà vừa mới xuống núi chưa được bao lâu đã gặp toàn đại nhân vật.

Nàng còn chưa mời làm sao biết ta sẽ không đến chứ? Diệp Y Vũ không biết từ đâu xuất hiện, trên mặt hiện lên ý cười.

Ba người trong phòng đều được một phen sững sốt, người này là ma sao? Một chút tiếng động cũng không có.

Diệp công tử? Người sao lại ở đây?

Ta không được đến đây sao? Chẳng lẽ Vân cô nương không muốn nhìn thấy tại hạ?

Ta đương nhiên không có ý đó. Mời công tử ngồi.

Diệp Y Vũ ngồi xuống ghế, khoe môi lại cong lên, nhìn qua Nhã Nguyệt cùng Như Ngọc.

Vân cô nương không định giới thiệu một chút sao?

Đây là bằng hữu của ta.

Diệp Y Vũ hướng Nhã Nguyệt và Như Ngọc, chấp tay nói.

Tại hạ Diệp Y Vũ.

Người ta chủ động nói tên, đáng lý các nàng cũng phải trả lời, nhưng mà... hiếm khi Nhã Nguyệt với Như Ngọc có cùng một suy nghĩ, người này tối nay hẳn cũng sẽ tới Hương Tuyết lâu, bây giờ các nàng nói tên không phải tí nữa lại nói thêm lần nữa sao, chỉ bằng đợi đến tối nói luôn một thể. Vậy nên Nhã Nguyệt và Như Ngọc rất ấn ý mà cùng chấp tay.

Diệp công tử.

Vân Du đen mặt nhìn hai người, nàng còn không hiểu trong đầu hai con người này đang nghĩ cái gì sao. Cũng may, Diệp Y Vũ kia cũng không quá để ý.

Tối nay bọn ta đến Hương Tuyết lâu dùng cơm, không biết Diệp công tử có hứng thú không hẳn nghe được các nàng nói chuyện, nàng cũng phải lịch sự mời hắn mời tiếng.

Hào, Vân cô nương đã lên tiếng, ta đương nhiên phải đi.

Như Ngọc liếc nhìn hai người, lại ghé qua chỗ Nhã Nguyệt thì thầm.

Có JQ.

Nhã Nguyệt nhìn cũng không nhìn đến Như Ngọc, tốt bụng nhắc nhở nàng.

Cây trà đó người nhanh như vậy đã quên?

Như Ngọc bĩu môi không nói, nàng đương nhiên không quên.

Không làm phiền ba vị nữa, tại hạ còn có việc phải đi trước. Tối nay nhất định sẽ đến Diệp Y Vũ đến nhanh mà đi cũng nhanh như vậy.

Các nàng thực hoài nghi hắn có phải đến chỉ để nghe Vân Du mời cơm hay không?

Bạn đang đọc truyện *Không Cần Đậm Sâu Chỉ Mong Là Mãi Mãi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21

Sân sau của Minh viện có hơn hai trăm người, tất cả đều mặc đồ đen, để ý kỹ hơn một chút sẽ thấy sau gáy của họ có một hình xăm con cáo. Hai trăm người, vậy mà không hề có một tiếng động, im lặng đến đáng sợ.

Ba người Nhã Nguyệt từ cửa bước vào, mọi ánh mắt đều lạnh lùng dồn về phía các nàng. Như Ngọc rung mình một cái, may mà nàng ở với Nhã Nguyệt quen rồi nếu không sẽ chết cứng với đám người này mất. Nhã Nguyệt đứng ở vị trí trung tâm, Như Ngọc và Vân Du ở hai bên, ba người nhìn xung quanh một lượt sau đó Nhã Nguyệt rút từ bên hông ra một miếng ngọc bội hình con cáo to bằng bàn tay giơ lên cao. Tức thì hơn hai trăm người ở đây đồng loạt quỳ xuống, hô to

Cung chúc tân minh chủ

Nhã Nguyệt ngẩn người, Vân Du giật mình, Như Ngọc há miệng to đến nỗi có thể nhét cả nắm đấm vào. Các nàng lớn ngần này cũng chưa từng có ai quỳ trước mặt như vậy, chứ đừng nói đến một đám nam nhân cao lớn, không phải chỉ mới giờ ngọc bội ra thôi sao? Nàng còn chưa có mở miệng nha. Nhưng Nhã Nguyệt rất nhanh đã khôi phục như cũ

Đứng lên đi thanh âm lạnh lùng cao ngạo, rõ ràng là một câu nói bình thường lại làm người ta bí bách đến khó thở.

Mọi người hẳn cũng biết ngọc bội này là của ai, chắc cũng đoán ra được tại sao nó lại nằm trong tay ta Đây là ngọc bội mà bà bà đưa cho các nàng, người cầm nó chính là cung chủ của Minh Dạ.

Bây giờ, Minh Dạ do Lâm Nhã Nguyệt ta làm chủ. Lời của ta chính là mệnh lệnh tuyệt đối Nhã Nguyệt chỉ nói có vậy sau đó liền ngồi xuống ghế, ra hiệu cho Như Ngọc nói tiếp

E hèm, alo 1 2 3 4, alo... Chào mọi người, ta là Tổng Như Ngọc, ừm... ta cũng được coi là phó cung chủ của mọi người, còn người này là... quân sư, đứng quân sư của chúng ta... Như Ngọc chỉ về phía Vân Du, khó khăn nghĩ ra một chức danh cho nàng

Nói vào trọng điểm Nhã Nguyệt không chịu được Như Ngọc dài dòng, lên tiếng hối thúc

Chê ta dài dòng vậy sao người không tự mình nói, việc của người đã đẩy cho ta thì không có quyền lên tiếng nữa Như Ngọc quay sang làm mất xấu với Nhã Nguyệt, cũng không để ý ở đây có bao nhiêu người đang nhìn nàng

Đám sát thủ của Minh Dạ khỏe môi giật giật, đây là phó cung chủ của bọn họ?

Được rồi, bởi vì Minh Dạ của chúng ta hiện nay đã không còn như trước nữa, vì vậy bọn ta quyết định sẽ đổi mới toàn diện, cũng đưa ra một số nguyên tắc cơ bản mà tất cả mọi người đều phải tuân theo. Hiện người vẫn đứng ra giải quyết chuyện của Minh Dạ từ trước đến giờ là ai? Ta muốn gặp một chút

Một nam tử ngoài 30 bước ra từ đám người, chính trực, gan dạ đi đến trước mắt Như Ngọc

Tiểu nhân Lý Danh ra mắt cung chủ, phó cung chủ, quân sư

Minh Dạ có tất cả bao nhiêu người?

Tất cả gần ba trăm người, hai trăm sát thủ, còn lại là gia nhân

Ba người đồng loạt nhũ mày, chỉ có hai trăm sát thủ, cái tổ chức này cũng quá tàn tạ đi.

Phiên Lý thúc lát nữa đem đến phòng bọn ta thông tin chi tiết một chút, còn có cả ngân sách hiện nay, tất cả những gì liên quan đến Minh Dạ đều mang đến hết đi

Vâng, tiểu nhân đã rõ, phó cung chủ còn có việc gì phân phó?

Bọn ta muốn trong vòng một tháng, tuyển thêm hai trăm sát thủ mới, tất cả đều phải trải qua huấn luyện cơ bản của sát thủ, một tháng sau đem người đến giao cho quân sư. Hai trăm sát thủ ở đây, cũng một tháng sau bắt đầu khóa huấn luyện đặc biệt. Hi vọng mọi người chuẩn bị sẵn sàng

Cái này...

Lý Danh do dự nhìn Như Ngọc, một tháng chọn hai trăm người mới cũng không quá khó khăn nhưng mà còn phải đào tạo trước, cái này không phải là làm khó hấn sao? Vốn định nói với Như Ngọc cho thêm thời gian nhưng mới đó đã không thấy nàng nữa rồi.

Lý thúc, một tháng đã là rất dài rồi, bọn ta cũng không yêu cầu quá khắt khe, chỉ là huấn luyện cơ bản thôi Như Ngọc này chưa nói chuyện xong đã chuyển sang việc khác rồi. Vân Du đành phải thay nàng nói

Vậy tiểu nhân xin cáo lui trước để chuẩn bị

Như Ngọc chấp tay ra sau, lượn lờ quanh một nam tử, nàng nhếch môi cười với người nọ

Biết tội của mình không?

Người này vừa nghe Như Ngọc nói không ngần ngại mà đáp trả, hần rõ ràng không có chút tôn trọng nào với nàng

Tiểu nhân không hiểu tại sao phó cung chủ lại nói như vậy?

A, không hiểu? Rất tốt. Vậy người thử nhìn cái này xem có hiểu không? Như Ngọc đưa một lệnh bài nhỏ bằng đồng xu, bên trên có khắc chữ trước ra mặt hần. Vừa nhìn thấy lệnh bài, nam tử sùng sốt, sắc mặt trắng bệch nhưng vẫn ngoan cố

Tiểu nhân không hề biết vật này

Không biết cũng không sao, đợi người xuống gặp diêm vương hỏi chủ nhân của nó đây là gì không phải liền biết sao? Như Ngọc nói xong, nhìn qua hai nam tử bên cạnh

Bất hần lại. Người này thông đồng với bên ngoài tiết lộ cơ mật của Minh Dạ nhằm chuộc lợi cho bản thân, phản bội lại tổ chức, giết không tha

Hai người được Như Ngọc ra lệnh bắt động đứng đó, không nghĩ tới nàng sẽ phân phó việc cho mình, càng không nghĩ tới Như Ngọc lại có khí thế như vậy, mãi lúc sau mới phản ứng. Nếu không phải tên kia đã bị Như Ngọc hạ thuốc thì hần chạy từ lâu rồi, không còn người để bọn hần bắt nữa.

Nhân đây ta cũng nói luôn, đã là người của Minh Dạ thì phải tuyệt đối trung thành. Nếu phát hiện ai có ý muốn phản bội sẽ không nương tay. Bây giờ ta cho các người một cơ hội, ai không muốn ở lại Minh Dạ nữa có thể đi, Minh Dạ sẽ không gây khó dễ Như Ngọc vừa dứt lời bên dưới đã im lặng nay còn im lặng hơn tuy nhiên không ai bước ra khỏi hàng cả. Điều này chứng tỏ không có người muốn rời đi.

Như Ngọc hài lòng gật đầu

Đây là quyết định của các người, đã ở lại thì phải tuân theo quy định. Minh Dạ sẽ không bạc đãi ai cả

Như Ngọc trở về chỗ với Nhã Nguyệt uống trà rồi ngồi xuống, nàng nói này giờ khát khô cả họng, để Vân Du nói tiếp đi.

Vân Du liếc hai người đang nhìn nhã trên kia một cái, sau đó quay xuống dưới, lấy trong tay áo ra một lọ thuốc cỡ lớn đưa cho người đầu hàng

Tất cả truyền nhau thoa thuốc này ra sau gáy, nó sẽ xóa hình xăm của các người

Mọi người ngạc nhiên nhìn Vân Du, đây là kí hiệu của Minh Dạ, từ trước đến giờ đều như vậy, tại sao lại xóa đi?

Quân sư, đây là kí hiệu đặc biệt của chúng ta, tại sao phải xóa? Trần Bạch, người được Vân Du giải độc hôm ti thí nghi ngờ hỏi

Đã là sát thủ, quan trọng nhất là phải che dấu bản thân. Hình xăm này là thứ chứng minh thân phận của mọi người. Tất nhiên phải xóa. Đây là mệnh lệnh nàng không hiểu tại sao lại có người nghĩ ra cái việc xăm hình nhận dạng này, chẳng khác nào vạch áo cho người xem lưng.

Tuy không quá đồng tình, nhưng đã là mệnh lệnh, bọn hần không thể không nghe.

Là sát thủ của Minh Dạ bắt buộc phải tuân theo những gì ta nói sau đây. Thứ nhất: không được lạm sát người vô tội. Thứ hai: chỉ cần là nhiệm vụ nguy hiểm tới tính mạng hoặc nhiệm vụ không thể thực hiện thì không được nhận. Thứ ba: đã là mệnh lệnh tuyệt đối tuân thủ. Vi phạm liền xử phạt. Nghe rõ chưa?

Rõ âm thanh vang dội làm Vân Du hài lòng

Được rồi, giải tán. Huấn luyện của mọi người sẽ do phó cung chủ phụ trách. Đúng một tháng sau tới gặp nàng

Ba người đi tìm Lý thúc, nhờ hần sắp xếp chỗ ở cho các nàng. Những người khác cũng dần tản ra.

Bạn đang đọc truyện *Không Cần Đậm Sâu Chỉ Mong Là Mãi Mãi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22

Ba người nhìn chồng sách Lý thúc đưa đến ở trên bàn rồi lại nhìn nhau, thở dài một hơi. Các nàng tự hại mình rồi, cổ văn này cùng lắm chỉ hiểu được vài chữ, làm sao mà đọc hết đống này đây? Như Ngọc tùy tiện lấy một cuốn, mở ra, nhìn một chút, đóng vào, ném lại lên bàn, tiếp tục thở dài.

Lúc Diệp Y Vũ, Đông Phong Minh Hoàng và Lăng Chấn Thiên bước vào phòng liền nhìn thấy một màn cực kì đặc sắc. Nhã Nguyệt hai chân gác lên bàn, cả người ngã ra sau ghế, lấy sách che mặt, hô hấp đều đặn, hần là đã ngủ rồi. Như Ngọc co một chân lên ghế, khuỷu tay gác trên đầu gối, lật sách với tốc độ chóng mặt, tay còn lại che miệng ngáp một cái thật to. Hình như còn thiếu một người, đảo mắt nhìn quanh phòng thì thấy Vân Du ngồi hần

xuống sàn, khoanh chân cúi người, hai mày nhú chặt nhìn vào cuốn sách để dưới đất. Cái này, nói sao nhỉ? Dùng một dáng vẻ cực kì không nghiêm túc để làm việc trọng đại? Khóe môi Đông Phong Minh Hoàng không ngừng co rút, Lăng Chấn Thiên hai mắt mở to không tin vào những gì mình đang thấy, nụ cười sáng lạn thường trực của Diệp Y Vũ cũng cứng ngắc không động đậy.

Hình ảnh này hình như rất không nên xuất hiện trên người nữ tử. Ba cái nữ nhân này rõ ràng là mỹ nhân khuynh quốc lại không có chút khí chất đoan trang hiền thực nào.

Sách ngược Đông Phong Minh Hoàng nhú mày nhìn cuốn sách trên bàn của Như Ngọc, tốt bụng nhắc nhở. Như Ngọc ngẩng đầu nhìn hắn một chút lại nhìn xuống cuốn sách của mình, lật xuôi nhìn ngược cuối cùng chán ghét mà vứt xuống sàn. Nhã Nguyệt cũng ngồi thẳng dậy, để mặc cuốn sách từ mặt mình trôi xuống đất, Vân Du lười biếng đứng lên dùng chân đá cuốn sách sang một bên, lên ghế ngồi.

Diệp Y Vũ lắc đầu cười, cúi người nhặt lại ba cuốn sách để lên bàn.

Ta đã chuẩn bị xong những thứ nàng yêu cầu rồi, tất cả đều đưa cho quản gia Lăng Chấn Thiên hướng Nhã Nguyệt vừa mới tỉnh ngủ báo cáo công việc

Nhã Nguyệt gật đầu một cái Cảm ơn

Lăng Chấn Thiên nhin cười đến đỏ mặt, hất cằm về phía chống sách trấn tĩnh nói Nhưng cái này là sao vậy?

Vừa nói xong hắn liền nhận được ba đạo ánh mắt sắc như dao không ngừng chém về phía mình. Mồ hôi lạnh toát ra, thẳm mắng chính mình ngu ngốc, Lăng Chấn Thiên chuẩn bị tư thế để chạy bất cứ lúc nào. Cũng may, ba người kia chỉ hừ lạnh một tiếng rồi thôi.

Ba người rất rảnh rỗi nhỉ? Cả ngày không phải làm gì sao? Chạy tới đây làm gì? Như Ngọc phẫn nộ, nàng bận rộn cả buổi vậy mà đám người ngày lại ung dung lượn lờ trước mặt, tức chết nàng. Hai mắt sáng lên, Như Ngọc cười hắc hắc một tiếng. Vươn tay tới chống sách, ném cho mỗi người một ít

Nếu đã rảnh như vậy thì tới đây giúp đỡ đi, vừa hay bọn ta đang không biết xử lý thế nào. Ba người thanh âm hay như vậy, giúp bọn ta đọc một chút

Có ý gì?

Thì chính là nhờ ba người đọc cho bọn ta nghe, chữ viết trong đó bọn ta nhìn không hiểu

Đây là không phải là cơ mật của Minh Dạ sao? Người ngoài cũng có thể xem? Diệp Y Vũ bất đắc dĩ lên tiếng, các nàng tùy tiện như vậy không sợ bọn hắn đem Minh Dạ hủy đi?

Như Ngọc ngán ra một chút, cũng đứng.

Vậy thôi đi

...

Chữ trong đó tại sao lại không hiểu? Chẳng lẽ là văn tự khác? Đông Phong Minh Hoàng hiển nhiên không hề nghĩ tới chuyện các nàng không biết chữ

Bọn ta không biết chữ Vân Du bình thản nói

Miếng trà vừa mới đưa vào miệng liền bị Lăng Chấn Thiên phun ra không sót một chút. Đông Phong Minh Hoàng và Diệp Y Vũ cũng không ngờ đến các nàng cư nhiên lại không biết chữ.

Ngôn ngữ của các người khó hiểu chết đi được Như Ngọc bất mãn

Trầm mặc. Một người là cung chủ, một người là phó cung chủ, người còn lại là quân sư. Ba người đứng đầu Minh Dạ không ai biết chữ. Minh Dạ tốt xấu gì cũng từng là tổ chức sát thủ hàng đầu, chuyện này nếu đồn ra ngoài không biết sẽ làm trò cười cho bao nhiêu người. Aizzz, bọn hắn đang làm gì thế này? Một chút thông tin về ba người họ cũng không có vậy mà cũng dám tin tưởng?

Nghe nói một tháng nữa ba người định tổ chức huấn luyện sát thủ? Diệp Y Vũ lên tiếng chấm dứt không khí yên lặng này, tuy hắn là hỏi ba người nhưng mắt lại nhìn về phía Vân Du

Ừ Vân Du lười biếng gật đầu

Mẹ nó, sao các người cái gì cũng biết vậy? Nghe lén? Như Ngọc một bụng tức giận

Ngu ngốc Đông Phong Minh Hoàng liếc Như Ngọc một cái, phun ra hai chữ, khoa trương như vậy bọn hắn còn không biết sao?

Người mới ngu ngốc, cả nhà người đều ngu ngốc đột nhiên bị người khác mắng là ngu ngốc, nàng có thể để yên sao?

...

...

....

Mặt Đông Phong Minh Hoàng đen lại.

Tổng cô nương thật là khí phách, ngay cả đương kim hoàng thượng cũng dám mắng Lăng Chấn Thiên ánh mắt lưu manh, nụ cười cột nhà ngồi chờ kịch hay

Như Ngọc nhăn nhó nhìn Đông Phong Minh Hoàng, khó khăn nói ra vài chữ

Tội... rất lớn sao?

Nhẹ thì 100 đại bản, nặng thì chu di tam tộc

Như Ngọc cố tình bỏ qua về trước chỉ chú ý về sau, khẽ thở ra một hơi lẩm bẩm May mà mình không có tam tộc

...

...

...

Nàng có hiểu vấn đề không vậy?

Ở chung vài ngày bọn hắn phát hiện lá gan của các nàng rất lớn, không chuyện gì là không dám làm, lần trước gọi thẳng tặc danh của vương gia không tính hôm nay lại lời cả nhà hắn ra mắng ngu ngốc. Nên biết hắn là vương gia, hoàng thượng là biểu ca của hắn, cha hắn là thái thượng hoàng, mẹ hắn là quý phi, còn có cả thái hậu.

Không có lần sau Đông Phong Minh Hoàng thật đau đầu với nàng.

Như Ngọc gật đầu như giả vờ.

Ta rất muốn biết ai là người huấn luyện nha? Ta thấy đám người kia không có khả năng đám người trong miện Lăng Chấn Thiên đương nhiên chính là hai trăm sát thủ của Minh Dạ

Ngươi cảm thấy mình có khả năng? Nhã Nguyệt hé miệng châm chọc

Ta đương nhiên có khả năng chỉ là bình thường ít ra tay thôi nhưng nếu nàng đã mở lời ta sẽ không từ chối

Cảm ơn ý tốt của Lăng công tử nhưng ta thấy ngươi vẫn nên đi làm gian thương của ngươi đi Nhã Nguyệt cự tuyệt không chút lưu tình

Gian thương? Từ này dùng thật đúng Diệp Y Vũ một bên cười

Sao nàng lại đối xử với ta như vậy? Còn có người tốt hơn ta sao? Lăng Chấn Thiên không để ý lời điều cột của Diệp Y Vũ tiếp tục hướng Nhã Nguyệt âm ỉ

Lăng công tử đây là đang chê tiểu nữ và Như Ngọc vô năng sao? Vân Du nhếch miệng cười đến thân thiện với Lăng Chấn Thiên

Đi? Hai người? Lăng Chấn thiên ngờ vực. Hai nàng thực sự có thể sao? Một người không có võ công, một người có chút... ừm không được thông minh.

Ta nói này, Vân Du ngươi có thể nhường nhóm người mới đó cho ta được không?

Không thể

Tại sao? Tại sao a~? Các ngươi bắt nạt ta. Mấy tên mặt lạnh đó thì dạy dỗ kiểu gì, cả ngày chỉ trưng ra một bộ mặt, chán muốn chết. Ngươi nói đi, tại sao?

Vì ngươi có võ công Vân Du không nhanh không chậm dập tắt hi vọng còn sót lại của Như Ngọc. Nàng biết võ công đương nhiên biết nên làm thế nào để huấn luyện chính xác nhất.

Lăng Chấn Thiên nhìn hai người tranh giành, nghiêng người qua chỗ Đông Phong Minh Hoàng và Diệp Y Vũ, nhỏ giọng

Hai nàng thực sự có thể sao?

Đến lúc đó mời các vị đến xem thử một chút không phải liền biết sao? Nhã Nguyệt cười, không đợi hai người kia trả lời đã nói trước

Lâm cung chủ đã mở lời, ta... Đông Phong Minh Hoàng còn chưa nói hết câu đã bị Như Ngọc cắt ngang

Các ngươi lúc thì Vân cô nương, lúc thì Lâm cung chủ xong lại Tổng cô nương làm bọn ta cũng phải Lăng công tử, Diệp công tử, Đông Phong công tử

theo. Gọi hoài không thấy ngượng mồm sao? Như Ngọc thật sự không thể chịu được cách nói chuyện này nữa rồi, không quen biết thì không sao nhưng kiểu gì cũng gặp mặt thường xuyên mà cứ gọi như vậy chắc nàng điên mất.

Nếu vậy... không biết phải xưng hô thế nào?'

Gọi tên thôi

Tên? Bọn hấn gọi tên cũng không sao, nhưng mà... tất cả đông loạt nhìn sang Đông Phong Minh Hoàng, người này cũng gọi tên được sao?

Đông Phong Minh hoàng khê hắng giọng

Ta không có vấn đề gì tại sao hấn lại cảm thấy mình bị uy hiếp?

Nhất chí vậy đi, đỡ tốn nước bọt

...

...

...

Bạn đang đọc truyện *Không Cần Đậm Sâu Chỉ Mong Là Mãi Mãi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Một tháng này hình như ai cũng đều bận rộn. Chỉ có Lăng Chấn Thiên vẫn thường đến bàn bạc với Nhã Nguyệt về chuyện làm ăn của Minh Dạ. Còn Đông Phong Minh Hoàng và Diệp Y Vũ từ lần tụ tập hôm đó liền không quay lại lần nào nữa. Vân Du và Như Ngọc trong một tháng không ngừng rèn luyện lại chính mình, đem cả tinh thần và thể lực nâng lên cao nhất. Hôm nay hai người không tập luyện nên cùng nhau nói qua một chút về kế hoạch huấn luyện thì Lý Danh bước vào, nhìn hấn có vẻ khó xử, muốn nói gì đó lại thôi

Lý thúc có gì cứ nói Vân Du thấy Lý Danh dường như không có ý định nói ra

Phó cung chủ, quân sư, xin hai vị trách phạt

Hai người nhú mày nhìn nhau

Việc để cho hai trăm sát thủ mới trải qua huấn luyện cơ bản chỉ sợ là không thể, nô tài vô dụng Lý Danh xấu hổ cúi thấp người

Vân Du nhướn mày nhìn Lý Danh chờ giải thích, hấn có cảm giác vị quân sư này không ôn hòa như hấn tưởng

Vốn dĩ có thể tuyển hai trăm người này trong nửa tháng nhưng người của chúng ta lại bị Thiên Long Môn giành mất, nên cho tới hiện tại mới tuyển đủ người hiện tại chỉ còn ba ngày nữa là đến buổi huấn luyện

Thiên Long Môn. Tổ chức sát thủ đứng đầu thiên hạ? Như Ngọc cao giọng hỏi

Dạ phải

Được rồi, người lui ra đi, hai trăm người đó như cũ tiến hành Vân Du hiện không gọi hấn là Lý Thúc nữa chứng tỏ nàng không hài lòng với việc này, hấn cũng chỉ biết thở dài, người của Thiên Long Môn, Minh Dạ hiện không thể dụng vào

Mẹ nó, một tổ chức lớn như vậy còn giành người với chúng ta Như Ngọc tức giận lên tiếng

Bọn chúng là đánh đồn phủ đầu. Muốn ra uy Vân Du nhàn nhạt nói ra mục đích của Thiên Long Môn

Hừ, để rồi xem Nhã Nguyệt lạnh lùng từ cửa bước vào. Việc làm ăn của Minh Dạ trước giờ cũng là do Thiên Long môn cản trở mới không thể phát triển. Thiên Long Môn, các người kết thù nhằm người rồi.

*****

Vân Du mặc một bộ dạ hành màu đen bó sát người, mái tóc dài được cột lên cao, khuôn mặt xinh đẹp không còn đáng vẻ biếng nhác như trước thay vào đó là ánh mắt sắc bén, khí thế bức người, nhìn nàng có thể liên tưởng đến nữ trung hào kiệt. Như Ngọc cũng mặc một bộ hạnh hành bó sát nhưng của nàng là màu đỏ, nàng không thích màu quá tối.

Cái này, không hợp với người Vân Du liếc Như Ngọc một cái nhẹ nhàng đã thương người

Cái này gọi là ngoa hồ tàng long, người căn bản không hiểu

Với tính cách thường ngày của Như Ngọc xác thực không hợp với bộ đồ này, nhưng đó là khi nàng không nghiêm túc, khi nàng nghiêm túc tuyệt đối không thua kém Nhã Nguyệt, nếu muốn biết khi nàng nghiêm túc sẽ như thế nào mời tới sân luyện.

Vì hai người huấn luyện hai nhóm có thực lực hoàn toàn cách xa nên Như Ngọc và Vân Du chia nơi tập luyện ra, Như Ngọc huấn luyện ở sân sau của Minh viện, còn Vân Du ra sau núi huấn luyện.

Lúc Vân Du đến nơi hai mây liền nhúu chặt, kẻ đứng người ngồi, đùa giỡn qua lại, huyền não âm ỉ, lộn xộn không còn gì để nói. Bọn hấn không phải nam nhân sao? Lắm chuyện như vậy.

Vân Du đi đến một khoảng đất trống, có mấy người nhìn nàng đến ngờ ngẩn, chính là chưa từng thấy người nào xinh đẹp như nàng, nhất thời không tự chủ được mà nhìn lâu hơn một chút

Tất cả xếp hàng giọng nói uy nghiêm phát ra từ nữ tử xinh đẹp làm bọn hấn giật mình, không phải nói tới đây huấn luyện sao? Chờ mãi cũng không thấy ai đến ngoài nữ tử này. Chấn không phải đâu?

Tất cả xếp hàng Vân Du lặp lại một lần nữa nhưng vẫn không động tĩnh gì, mãi lúc sau mới có người lên tiếng

Vị cô nương này, người đi chỗ khác chơi đi, bọn ta còn có việc ở đây

Khóe miệng Vân Du giật giật. Chơi? Được, nàng chơi với bọn hấn

Ta là quân sư của Minh Dạ, là người sẽ huấn luyện các người. Ta đếm từ 1 đến 10, nếu ai còn chưa vào hàng, lập tức xử phạt. Một.... Hai...Ba...

Mười Nhìn đám người hàng ngũ không chỉnh tề phía dưới. Xiên xiên vẹo vẹo, dài dài ngắn ngắn, Vân Du không kiên nhẫn quát

Không biết đếm sao? Hàng thì mười mấy người, hàng chưa đến mười người. Như vậy cũng được coi là xếp hàng? Cho các người 5 giây nữa. Chính đốn hàng ngũ

Một đám nam nhân to lớn bị Vân Du hét tắt nhiên không cam lòng, nàng chỉ là một nữ tử chân yếu tay mềm, tại sao bọn hấn phải nghe nàng?

Vân Du nhìn vẻ mặt bất mãn của những người này, hai mắt tối lại

Không phục phải không? Ngay cả xếp hàng cũng không biết còn muốn lên mặt với ta

Đám người chậm rãi di chuyển, Vân Du cũng chờ cho đến khi hàng ngũ ổn định mới tiếp tục

Chuyện hôm nay ta coi các người là người mới sẽ không nói nữa nhưng tuyệt đối không có lần sau. Các người không phục, ta biết. Vậy nên ai không phục bước ra một bước, trực tiếp lên đây đấu với ta

Cô nương, người không đùa đấy chứ? giọng nói mang theo chút khinh thường

Gọi quân sư, ta không phải em gái người. Muốn biết thật hay giả thì lên đây

Người vừa nói thực sự bước lên, đặc ý nhìn Vân Du, hấn không tin nàng mạnh mai như vậy có thể thắng được hấn

Đấu thế nào? hấn rất muốn cười lớn nhưng dù gì nàng cũng là quân sư, nhịn lại thì hơn

Hít đất. Ai làm lâu hơn sẽ thắng Vân Du không tức giận, đưa ra thẻ lệ

Được, quân sư, nô tài nhường ngài hai mươi cái

Không cần nói xong Vân Du liền chống hai tay xuống đất. Thấy nàng như vậy, hấn cũng bắt đầu

... Chín mươi ba... chín mươi bốn...

...bảy mươi...bảy mươi một, bảy mươi... Chưa đến bảy mươi hai cái hai tay hấn đã mềm nhũn, không còn sức lực mà ngã xuống

Một trăm Vân Du bên này làm đủ một trăm cái mới dừng, bình ổn hơi thở, liếc sang người đang phì phò

Về chỗ

Hấn cúi đầu xấu hổ về chỗ, đường đường là một nam nhân lại không thắng được một nữ tử

Còn ai muốn lên nữa?

Im lặng. Người vừa nãy có thể xem là người khỏe nhất trọng bọn hấn, bọn hấn không muốn rước nhục vào thân, vẫn nên nghe lời thôi.

Tốt, trước khi chính thức bắt đầu ta hi vọng những lời ta nói sau đây mọi người sẽ nghe rõ, ghi nhớ và thực hiện

Thứ nhất: không được làm trái mệnh lệnh. Thứ hai: cho dù thế nào cũng phải nghe theo mệnh lệnh. Thứ ba: tuyệt đối tuân thủ điều thứ nhất và thứ hai. Nghe rõ chưa?

Rõ âm thanh có phần ẻo oải

Nghe rõ chưa

RỒ hai trăm người này gần như là gân cổ lên mà hét.

Tất cả chạy mười vòng quay núi, đứng hai khắc sau phải có mặt ở đây. Nếu không phạt chạy thêm ba vòng nữa. Bắt đầu

Đội đám người đã đi khuất, Vân Du lúc này mới nhìn về một cái cây cao gần đó

Ồ trên đó mất sao?

Haha, gió thổi đương nhiên mát, nàng có muốn lên đó một chút không? Tầm nhìn không tệ Diệp Y Vũ một thân bạch y tuấn dật, tiêu sái từ trên cây nhảy xuống

Tốt. Nàng cũng đang có ý định này.

Bạn đang đọc truyện *Không Cần Đậm Sâu Chi Mong Là Mãi Mãi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24

Bây giờ là giữa trưa, sân sau của Minh Viện, hai trăm người gần như ngồi bệt dưới đất, vài người thậm chí còn nằm hấn xuống. Nổi bật giữa đám đông có một nữ tử y phục đỏ rực, hai mắt híp lại nhìn đám người đang chật vật, khóe môi nâng lên một nụ cười, vui sướng khi người gặp họa.

Bọn hấn nhìn nhầm người rồi, vốn tưởng vị phó cung chủ này ngoài xinh đẹp ra thì không biết gì nữa, thật không ngờ bị nàng chinh đến chết đi sống lại. Huấn luyện của nàng cực kì nghiêm khắc, cũng cực kì tàn nhẫn. Trước đây bọn hấn trải qua huấn luyện sát thủ còn tưởng lần đó đã là cực hạn rồi, hôm nay mới biết thế nào là mệt đến mức không thể động đậy, quá khủng bố đi. Đừng nhìn nàng lúc nào cũng cười cợt vui vẻ mà bị đánh lừa. Hôm qua nhìn nàng lạnh lùng bọn hấn cũng phải lạnh gáy, cả người nàng toát ra một cỗ uy nghiêm bức người, không cho phép ai cãi lời. Trải qua lần này không ai dám coi thường nàng nữa nhưng nhờ vậy bọn hấn lại càng tin tưởng ba người các nàng có thể đưa Minh Dạ trở về như trước, thậm chí là vượt qua cả Thiên Long Môn.

Được rồi, tất cả trở về đi. Đến nhà bếp nhận phần ăn của mình. Đầu giờ chiều tiếp tục

Uể oải đứng dậy, cả người như không còn chút sức lực nào, có thể đem hơn hai trăm sát thủ chuyên nghiệp biến thành cái dạng này quả thực không phải ai cũng làm được. Đến nhà bếp, vừa đứng lúc gặp được hai trăm người của Vân Du. Hai bên gặp nhau, nhìn thấy bộ dạng đối phương tâm tình bỗng nhiên tốt hẳn lên. Có người đồng cảnh ngộ đương nhiên thoải mái hơn nhiều.

*****

Hai người đứng là không nương tay một chút nào. Danh tiếng của các người ở Minh Dạ bây giờ còn vượt cả ta đây gần đây bận rộn, ba người chẳng mấy khi có thời gian rảnh rỗi mà tụ tập. Vậy mà mỗi lần gặp nhau Nhã Nguyệt đều mang chuyện huấn luyện của các nàng ra nói

Chẳng mấy khi được thoải mái hành hạ người khác, đương nhiên không thể nương tay Như Ngọc về mặt sung sướng có phần đắc ý mà nói

Vân Du ngồi bên cạnh cũng gật đầu

Trước đây bị huấn luyện viên dày vò cũng chỉ dám âm thầm bắt mẫn. Bây giờ được dày vò người khác mới thấy cảm giác này không tồi

Hai người còn ở đây mà hường thụ. Đám người ngoài kia loạn hết lên rồi kia Lăng Chấn Thiên đứng ở cửa nói với Vân Du và Như Ngọc mà không bước vào, hấn chính là muốn nhanh nhanh đi xem kịch hay

Hai người nhú mày, lập tức đứng dậy

Có chuyện gì? Như Ngọc hỏi

Đi xem thử

Lúc bốn người tới nơi, sân sau của Minh Viện đã có rất nhiều người, tập trung thành một vòng tròn, bên trong vòng tròn có hai nam tử đang đánh nhau rất hăng say, người xem cũng rất tập trung nên không hề biết đến sự hiện diện của bọn họ

Tất cả dừng lại Nhã Nguyệt quát lên một tiếng, xung quanh lập tức im lặng, hai người đang đánh nhau cũng dừng lại, bốn người đi tới, đám đông tản ra tránh đường. Ngoài Lăng Chấn Thiên vẫn cười được thì sắc mặt ba người Nhã Nguyệt đều cực kì âm u.

Vân Du và Như Ngọc nhận ra hai người này, một người trong nhóm của Như Ngọc, người còn lại nằm trong nhóm của Vân Du.

Nói. Chuyện gì? Như Ngọc lạnh lùng nhìn hai người

Lăng Chấn Thiên giật mình nhìn Như Ngọc, hắn còn tưởng lời đồn không thể tin, ai mà ngờ được nàng cũng có khí chất này.

Hai người cúi đầu không nói. Vân Du nhìn vết bầm tím, máu rỉ ra ở khoe miệng của hai người, ánh mắt dần tối lại

Không nói? giọng nói lạnh lẽo

Lăng Chấn Thiên run lên một cái, hai chân không tự chủ được nhích về phía Nhã Nguyệt, nhỏ giọng hỏi

Cứ để vậy sao? Ta thấy hai người đó muốn giết người tới nơi

Nhã Nguyệt lắc đầu, đây là chuyện của hai người, nàng không quản được.

Các ngươi cảm sao? Như Ngọc hiện giờ phi thường tức giận

Xin chủ tử trách phạt Hai người đồng loạt quỳ xuống

Trách phạt? Bọn ta làm sao dám trách phạt các ngươi đây?

*****

Phản rồi. Phản hết rồi Như Ngọc thật sự phát hỏa với đám người này rồi, bực chết nàng

Không phải chỉ là đánh nhau thôi sao, cũng chưa có chết người Lăng Chấn Thiên phe phẩy quạt, bộ dạng chả có gì đáng quan tâm

Bọn hắn có giỏi thì ra ngoài mà đánh nhau với đám người Thiên Long Môn, ta ủng hộ cả hai tay. Đẳng này lại đi đánh người mình. Đã vậy còn không chịu nói nguyên nhân, rõ ràng không coi phó cung chủ này ra gì. Còn nữa, đánh nhau có gì hay mà xem, tụ tập đông như vậy làm gì? Cổ vũ? Đã không ngăn cản thì thôi đi, còn dám đứng đó xem. Để bọn hắn chạy hai mươi vòng thật quá nương tay rồi. Hừ hừ Như Ngọc xỏ ra một tràng, Lăng Chấn Thiên cảm thấy đầu mình ong ong, hối hận vì chọc trúng tổ kiến lửa.

Được rồi, sống tập thể ngươi còn không hiểu sao? Để bọn hắn tự mình giải quyết đi Vân Du khuyên nhủ, Như Ngọc này tức giận như vậy làm gì không biết, trước đây nàng cũng sống chung với cả trăm người trong cô nhi viện, phức tạp như thế nào nàng phải là người hiểu nhất.

Như Ngọc này, khí chất vừa nãy của ngươi đúng là dọa người, ta vẫn còn nổi da gà đây này. Đáng tiếc, Đông Phong Minh Hoàng không ở đây Lăng Chấn Thiên đột nhiên nhắc tới Đông Phong Minh Hoàng làm Như Ngọc khó hiểu

Hắn ở đây thì hay không thì liên quan gì?

Lăng Chấn Thiên làm vẻ mặt kinh hãi với Như Ngọc, ngươi đúng là ngu ngốc.

Ngươi nhắc mới nhớ, dạo này không thấy Diệp Y Vũ với Đông Phong Minh Hoàng đâu cả. Hai người đó không phải lên lút đi hện hò rồi chứ?

Hện hò? Hahahaha, Tổng Như Ngọc ới là Tổng Như Ngọc, ngươi tốt nhất đừng để bọn hắn nghe được nếu không coi chừng bọn hắn xé xác ngươi ra

Xi Như Ngọc bĩu môi xi một cái, không quan tâm đến Lăng Chấn Thiên nữa mà quay sang Nhã Nguyệt.

Như thế nào rồi?

Cái gì thế nào? nói chuyện không đầu không đuôi ai mà hiểu được.

Thì là chuyện làm ăn đó. Có lợi nhuận chưa vậy?

Ta cũng không phải máy in tiền Nhã Nguyệt liếc về mặt hưng phấn như chờ phát lương của Như Ngọc mà buồn cười.

Ngươi khi nào rảnh giúp ta thiết kế mấy bộ đồ, chờ xưởng vải xây xong liền có thể bắt tay vào may Nhã Nguyệt nhìn Như Ngọc nói

Ừ, nhớ trả thù lao Như Ngọc sáng khoái gặt đầu cũng không quên nhắc nhở

Nghe Như Ngọc nói vậy Nhã Nguyệt lạnh lùng liếc nàng một cái, Vân Du bật cười

Người đấy, chỉ có tiền thôi

Người định hít không khí để sống chắc

Lăng Chấn Thiên ở bên cạnh nghe các nàng nói chuyện, chỉ biết lắc đầu cười. Ba người này có thể làm bằng hữu đúng thật là kì tích.

Bạn đang đọc truyện *Không Cần Đậm Sâu Chỉ Mong Là Mãi Mãi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25

Ánh trăng hôm nay không rực rỡ như mọi ngày, mây mù che khuất cả bầu trời. Bóng đêm bao trùm mọi góc ngách, đêm nay có lẽ là thời điểm thích hợp để làm chuyện xấu. Ba thân ảnh nhanh nhẹn hòa mình vào bóng tối, từng bước chân nhẹ nhàng mà linh động không ngừng di chuyển, cuối cùng dừng lại trước một bức tường cũ cao hơn 2m. Cả ba đều mặc hắc y, che kín mặt chỉ lộ ra đôi mắt. Lấy ra một đoạn dây dài, đầu dây cột một thanh sắt hình lưỡi liềm. Thành thực ném dây qua vách tường, ba người lần lượt leo lên, nhảy xuống bên kia sau đó thu lại dây. Cả quá trình không hề phát ra một tiếng động dư thừa.

Khi vào đã vào bên trong, ba người tách nhau ra làm việc của mình. Hai người kia một nhóm, người còn lại hành động một mình, chia làm hai hướng mà đi. Cả ba hình như đều không thông thuộc địa phương này, vì vậy mỗi bước chân đều rất cẩn thận, gặp người sẽ lập tức tránh. Đi được nửa canh giờ, nhóm hai người dừng lại ở một nơi trông giống nhà bếp, mở cửa nhìn vào, cẩn thận suy xét xung quanh. Sau khi chắc chắn đây là phòng bếp mới bước vào, nhanh chóng lấy từ trong tay áo ra một lọ thuốc nhỏ, một người lục tìm nơi chứa gạo, người còn lại tìm những vại nước có sẵn trong phòng, tìm thấy liền lập tức đổ thuốc vào. Xong xuôi, hai người sắp xếp mọi thứ về như cũ, một chút khác biệt so với ban đầu cũng không có. Tuy nhiên cả hai cảm thấy như vậy vẫn chưa đủ nên đi ra sau nhà bếp tiếp tục tìm kiếm thứ gì đó. Một người hai mắt lóe lên sự giảo hoạt kéo tay người còn lại chạy về phía giếng nước, người bị kéo nhìn giếng nước khỏa môi dưới khăn che mặt nhếch lên, lại lấy từ trong tay áo ra một lọ thuốc, không chút khách sáo đổ toàn bộ vào giếng.

Nhiệm vụ của người còn lại khó khăn hơn một chút, tìm kiếm mật đạo của nơi này. Thường thì mấy cơ quan kiểu như vậy sẽ nằm trong phòng sách hoặc phòng ngủ. Phòng ngủ không thể mạo hiểm, người này quyết định tìm ở thư phòng trước. Nơi này địa hình phức tạp lại rộng lớn, nếu không chú ý rất nhanh sẽ bị lạc, hơn nữa thư phòng là nơi trọng yếu, người ngoài không dễ gì tìm ra. Mất gần một canh giờ mới tìm thấy thư phòng. Người này dùng tay chọc một lỗ nhỏ trên cửa, qua lỗ đó nhìn vào bên trong. Sau khi xác định an toàn mới đi vào, quét mắt nhìn một lượt khắp phòng, có một chiếc bàn bằng gỗ lim, bên trên chứa vài cây bút lông, bàn tính, giấy trắng, ngoài ra thì không còn gì nữa. Sạch sẽ đến khó tin. Kệ sách được đặt đầy cả ba phía, chỉ cửa hướng cửa là không có. Căn phòng này làm người ta liên tưởng đến kệ sách khổng lồ của Shinichi, tất nhiên quy mô và độ đồ sộ vẫn không thể bằng. Không có tâm tư nghĩ quá xa, người này đi về phía tủ sách bên trái, tìm những chỗ không dính bụi, lặng lẽ ghi nhớ vị trí, cứ như vậy mà làm với hai tủ sách còn lại.

Lúc quay lại chỗ ba người tách ra thì đã thấy hai người kia đứng ở đó. Cũng giống như lúc đi vào, ba người lặng lẽ đi ra.

*****

Như Ngọc há miệng ngáp một cái thật to, nước mắt chảy ra, nằm dài trên bàn, hai mí không ngừng dính lại với nhau. Vân Du cả người dựa vào ghế, đầu cúi xuống, mái tóc cứ vậy mà tùy ý xõa ra thỉnh thoảng sẽ vì ngủ quên mà gục đầu xuống bàn, nếu không có Diệp Y Vũ ở bên cạnh thì không biết nàng đã bị đập đầu bao nhiêu lần rồi. Nhã Nguyệt lấy tay chống cằm, hai mắt nhắm lại, cánh tay trắng nõn vì vậy mà lộ ra, nàng cũng không thèm để ý đến. Các nàng rõ ràng là nữ nhân lại có thể làm ra hành động khiếm nhã như vậy, không sợ người ta chê cười sao? Tất nhiên đây chỉ là suy nghĩ của người ngoài. Còn với những người đang ngồi đây thì chuyện này cũng không có gì hiếm lạ. Đặc biệt là ba nam nhân khí chất hơn người này, nhìn hoài rồi cũng quen, đối với lời nói cũng như hành động của các nàng đã không còn quá ngạc nhiên nữa.

Các người thử nói xem hôm qua các nàng làm cái gì mà lại có bộ dạng này? Diệp Y Vũ lắc đầu cười khò với ba người

Lăng Chấn Thiên và Đông Phong Minh Hoàng không trả lời, những việc các nàng làm thực ngoài dự đoán của ba người họ, một nữ tử từ trên núi xuống không biết chữ lại có thể đưa ra những ý tưởng cực kì thông minh trong chuyện làm ăn, một nữ tử không biết võ công lại có thể huấn luyện một đám người không biết gì thành sát thủ chuyên nghiệp, người còn lại... chắc là năng lực tiềm ẩn đi. Bọn hắn biết những gì các nàng thể hiện ở đây chỉ là phần nổi của tảng băng chìm, khả năng thật sự của các nàng chỉ sợ bọn hắn cũng không làm được.

Ba người nói rất đúng. Các nàng mỗi người đều có sở trường riêng của mình. Từ lúc sáu tuổi được nhận vào viện mồ côi, cũng là tổ chức đào tạo sát thủ các nàng đã được học đủ mọi thứ, kinh tế, y học, quân sự, vũ khí... tất cả đều sẽ được đào tạo cơ bản. Sau đó tùy theo năng lực, thiên phú của mỗi người mà lựa chọn chuyên ngành chính của mình để đào tạo chuyên sâu. Công việc chính của Nhã Nguyệt là quản lý, vạch ra kế hoạch, mở rộng tổ chức. Vân Du chuyên về y học, nàng chính là bác sĩ thiên tài, đông y lẫn tây y đều hiểu rõ, chỉ cần là những gì có liên quan đến y học Vân Du đều thành thạo. Trong ba người có lẽ chuyên ngành Như Ngọc là cao siêu nhất, chế tạo vũ khí. Bom, đạn, súng... Như Ngọc đều có thể tạo ra, tất nhiên là trong điều

kiện có đầy đủ thiết bị và nguyên liệu.

Tuổi các nàng không lớn nếu như không muốn nói là nhỏ nhất trong tổ chức vì vậy vẫn phải tuân thủ một số nguyên tắc cơ bản, tất cả những gì các nàng nghĩ ra, nếu muốn thực hiện thì phải thông qua người hướng dẫn, sản phẩm sau khi hoàn thành cũng phải được kiểm tra kỹ lưỡng để tránh rủi ro nếu có.

Nếu ba người Lăng Chấn Thiên mà biết điều này chỉ sợ ngay cả miệng cũng không khép lại được, nhưng mà có lẽ các nàng đánh giá thấp khả năng tiếp nhận của ba con người này rồi. Sau này người không khép miệng lại được phải là các nàng mới đúng. Tuy nhiên đó là chuyện của sau này.

Diệp Y Vũ thấy các nàng một chút phản ứng cũng không có, bất đắc dĩ lấy tay đỡ trán của Vân Du để nàng không phải gật gù nữa, Lăng Chấn Thiên cũng kéo tay áo của Nhã Nguyệt lên nhưng cứ kéo lên lại tuột xuống, hắn liền cứ giữ như vậy không thả ra nữa. Đông Phong Minh Hoàng nhìn nữ tử xinh đẹp đang nằm dài trên bàn suy nghĩ một chút quyết định dùng tay làm gối cho nàng. Bọn hấn vốn định đưa các nàng về phòng nhưng ba người khi ngủ cực kì nhạy cảm, chỉ cần một tiếng động nhỏ hay một chút thay đổi liền tỉnh dậy, trong mắt tràn ngập cảnh giác cùng sát khí. Bọn hấn vốn tưởng chỉ những người như bọn hấn ngày ngày đề phòng người khác mới phải như vậy, còn các nàng đã phải trải qua những gì? Càng nghĩ lại càng thấy chính mình hồ đồ, thân phận không rõ, mục đích không rõ, năng lực không rõ. Chuyện gì liên quan đến các nàng đều mơ hồ, người nào lại có thể che giấu được cả ba người bọn hấn chứ?

*****

Hai ngày sau giang hồ truyền ra một tin tức cực kì chấn động. Toàn bộ người của Thiên Long Môn ở địa bàn Vân Châu đều bị trúng độc, độc này không có gì nguy hại nhưng lại làm người trúng độc không ngừng... đi nhà xí, hơn nữa còn là đi hơn một tuần liền. Tên gọi khác chính là thuốc xổ. Trước cửa lớn của Thiên Long Môn còn dán một tờ giấy: 'Đây chỉ là khởi đầu. Nhắc các người tự mình cẩn thận một chút'. Chuyện này lan truyền khắp nơi, ai cũng muốn biết người làm ra chuyện này có lai lịch như thế nào, có thể chinh một nhánh của Thiên Long Môn thế thảm như vậy thực không phải ai cũng làm được.

Diệp Y Vũ, Lăng Chấn Thiên và Đông Phong Minh Hoàng lúc này không ở Minh viện, cũng không gặp nhau nhưng cả ba sau khi nghe tin này đều nhớ đến hình ảnh của ba người Nhã Nguyệt hai ngày trước. Ngoài ba người ra thì còn ai vào đây nữa, nghe nói Thiên Long Môn gây khó dễ cho Minh Dạ không ít, sau này chắc sẽ khó mà yên ổn với các nàng.

Bạn đang đọc truyện *Không Cần Đậm Sâu Chỉ Mong Là Mãi Mãi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

Sáng sớm, không khí trong lành mang theo chút se lạnh, mặt trời vẫn chưa lên cao, ánh nắng yếu ớt không đủ làm khô đi sương sớm trên những tán lá. Ba người Như Ngọc ngồi bên chiếc bàn tròn nhỏ trong sân viện, không gian có chút yên tĩnh. Cuối cùng vẫn là Như Ngọc lên tiếng trước:

Ngày mai chúng ta đi rồi, có nên nói với ba người kia một tiếng không?

Các nàng phải trở về kinh thành, đó mới là nơi tốt nhất để vực lại Minh Dạ, chuyện ở đây cũng đã sắp xếp ổn thỏa, hơn nữa để Vũ Giai một mình ở đó lâu như vậy các nàng không yên tâm. Chỉ là không biết mấy người kia có dự định gì, các nàng không tiện hỏi, bọn hấn lại đề phòng các nàng nên cũng không tiết lộ. Tuy thời gian không lâu nhưng các nàng vô thức coi bọn hấn như bằng hữu mà đối đãi. Ở thế giới này ngoài bà bà ra các nàng chỉ quen biết bọn hấn, đôi lúc còn vô thức mà i lại, vậy nên không muốn cứ vậy mà đi.

Chúng ta còn không biết bọn hấn ở đâu thì thông báo kiểu gì? Vân Du đang rót trà vào chén giúp Nhã Nguyệt nghe Như Ngọc nói vậy, động tác dừng lại một chút, sau đó thờ dãi:

Ba người đó chính là kiều thân long thấy đầu không thấy đuôi, thỉnh thoảng sẽ đến đây ở vài ngày, thỉnh thoảng lại biệt tăm biệt tích có khi cả tháng trời không thấy mặt. Theo như suy đoán của Nhã Nguyệt lần này bọn hấn có lẽ sẽ đi đến 5,6 ngày. Đành chịu, nếu ngày mai bọn hấn vẫn chưa trở lại thì các nàng cũng không có thời gian ở đây thêm nữa.

*****

Sáng hôm sau ba người đeo tay nải lên đường, hành lí của các nàng không nhiều, toàn bộ đều để trong balo ở quán trà nên không có gì nặng nề cả. Lý thức vốn định chuẩn bị xe ngựa cho các nàng nhưng các nàng lại không muốn. Nhìn xe ngựa xóc nảy, dạ dày các nàng đều muốn đau, ngựa lại không biết cười, đi bộ vẫn tốt hơn, tuy thời gian có lâu một chút.

Lần này các nàng đi nhanh nên chưa tới ngày thứ 8 đã đến được kinh thành. Chuyến đi này không gặp rắc rối nên dù mệt nhưng tâm trạng vẫn rất tốt. Ba người trở về Như Nguyệt lâu, hơn hai tháng không gặp nơi này hình như náo nhiệt hơn thì phải, sao lại nhiều người như vậy nhỉ? Bên trong có loảng xoảng của chén bát còn có cả tiếng la hét. Nhận ra có gì đó không ổn ba người lách qua đám đông bước nhanh đến nơi phát ra tiếng động.

Vũ Giai khuôn mặt đầy phần nộ mang theo chút hoảng sợ nhìn nam tử trước mặt, lướt xung quanh một lượt chỉ thấy một mảnh hỗn loạn, lại nhìn đến những người ở đây đưa ánh mắt cầu cứu nhưng không ai dám ra mặt, nàng thất vọng cúi đầu xuống đất.

Nữ nhân không biết điều, được bản công tử coi trọng còn dám làm ra vẻ thanh cao. Nói cho người biết, ta đây không có kiên nhẫn mà chơi đùa với người lâu như vậy, nếu hôm nay người không theo ta thì đừng trách ta phá nát cái quán rách của người

Nói xong hắn đi về phía Vũ Giai định bắt lấy tay nàng nhưng chưa kịp động vào thì không biết mảnh vỡ của ấm trà từ đâu bay đến đập vào tay hắn, làm rách một đường vừa dài lại vừa sâu, máu không ngừng chảy ra

Như Ngọc đi đến chắn trước Vũ Giai, trừng mắt với hắn, Nhã Nguyệt và Vân Du từ đám đông đi ra, Vũ Giai vừa nhìn thấy ba người liền vui mừng, cũng có chút lo sợ, tính cách của ba người nàng biết, nàng không muốn họ vì nàng mà đắc tội với người khác.

Muốn phá quán của lão nương lại còn dám động tay động chân với người của ta. Người chán sống rồi phải không? Đừng tưởng có chút tiền, ăn mặc sang trọng dẫn theo một đám người ra ngoài vênh mặt hất cầm thì người chính là hoàng thượng. Nói cho người biết hoàng thượng bản cô nương cũng không sợ chứ đừng nói đến hạng người cò cây như người

Những người có mặt ở đây hít vào một ngụm khí lạnh. Không muốn sống nữa là vị cô nương này mới đúng.

Cút tâm trạng của Nhã Nguyệt bị hắn phá hỏng nàng không muốn nhiều lời với loại người này, nàng có thể khẳng định là hắn trêu chọc Vũ Giai nhà các nàng

Các người là cái thứ gì mà dám vô lễ với bản công tử. Có tin ta sai người đánh chết các người không?

Xin hỏi công tử đây là? Vân Du nở nụ cười vô hại hỏi danh tính của tên này

Thấy Vân Du như vậy hắn lại càng hống hách hơn

Ta chính là con trai độc nhất của tứ phẩm đương triều Chu Nhất Lam

Thì ra là vậy Vân Du tỏ vẻ đã hiểu, sau đó quay sang nói với chủ quán đang đứng run rẩy ở một góc

Còn đứng đó làm gì, mau đi thu dọn, tất cả bỏ vào bao tính toán thiệt hại kỹ cho ta, một mảnh vụn cũng không được bỏ sót, sau đó đem đến phủ của tứ phẩm đương triều yêu cầu bồi thường Vân Du còn cố ý nhấn mạnh từ 'tứ phẩm đương triều' trong lòng kính thường, cũng chỉ là tứ phẩm mà thôi.

Chu Nhất Lam nghe Vân Du phân phó thuộc hạ như vậy lúc đầu là giật mình sau đó phần nộ chỉ vào mặt nàng gần như hét lên

Có tin ta tổng các người vào đại lao không hả?

Tin, ta tin được chưa. Phien người bỏ cái tay bẩn thỉu đó xuống đi Vân Du dùng một đôi đũa gạt cánh tay của Chu Nhất Lam ra khỏi mặt mình.

Cho dù thế nào hôm nay ta cũng phải mang được nữ nhân này đi, các người tốt nhất đừng có cản ta. Đến, đem nàng ta về phủ Chu Nhất Lam quay sang nói với hộ vệ.

Hừ, muốn mang người đi trước mặt ta? Nhã Nguyệt lạnh lùng nhìn đám người chuẩn bị xông đến làm bọn hắn nhúc nhích cũng không dám

Còn đứng đó làm gì? Chu Nhất Lam giận xanh mặt, hét lên

Đám người cần răng lao đến chỗ Vũ Giai, chỉ là chưa động được đến một sợi tóc của nàng đã bị ba người Như Ngọc đánh bật ra, không đứng dậy nổi.

Cút. Đừng để ta nhìn thấy người lần nữa Nhã Nguyệt không muốn làm lớn chuyện, cha hắn tốt xấu gì cũng là quan phủ.

Chu Nhất Lam mặt trắng bệch trước khí thế của Nhã Nguyệt, vội vàng chạy về phía cửa, suýt nữa còn trượt chân té.

Chuyện hôm nay đã làm mọi người hoảng sợ rồi, bữa cơm hôm nay coi như là Như Nguyệt lâu bọn ta mời, sẽ không tính tiền, mọi người cứ tự nhiên Vân Du nói với những khách quan có trong quán, dọn đồ tiểu nhị dọn dẹp rồi đưa Vũ Giai về phòng

Có bị thương chỗ nào không?

Vũ Giai lắc đầu, bao nhiêu uất ức trong những ngày qua đều vì một câu nói này của Vân Du mà tràn ra.

Được rồi, không khóc, chẳng phải bọn ta đã về rồi sao, sau này không để ai bắt nạt muội nữa Như Ngọc ôm lấy Vũ Giai an ủi.

Vũ Giai vốn là một cô nương thanh tú, vừa nhìn vào liền có cảm tình, đáng lẽ các nàng không nên để nàng một mình ở đây mà ra mặt buồn bán. Nếu ba người không về đúng lúc không biết sẽ có chuyện gì nữa.

*****

Về đến kinh thành, ba người không những không được nghỉ ngơi mà còn bận rộn hơn trước. Nhã Nguyệt ngày ngày phải ra ngoài tìm nơi thích hợp xây nhà xưởng, Như Ngọc cầm cũi trong phòng tô vẽ vẽ, sau đó cùng Vân Du tìm nguyên liệu bắt đầu pha chế thuốc nhuộm vải. Tiếp đó còn phải tìm công thức làm đồ gốm, tận dụng mọi kiến thức các nàng có để làm ra một bình gốm có chất liệu gần giống với hiện đại. Các nàng phải thử đi thử lại rất nhiều lần mới có được sản phẩm vừa ý.

Nhưng khi chuẩn bị xong, các nàng phát hiện ra một điều rất quan trọng: không có tiền. Việc này cần rất nhiều tiền, số tiền còn lại của các nàng đều dùng để nghiên cứu sản phẩm rồi. Cái tên Lăng Chấn Thiên kia lại không có ở đây, hẳn còn chưa có đưa thêm tiền cho các nàng.

Tiền, tiền, tiền. Thấy chưa, ta đã nói mà, không có tiền là không sống nổi Như Ngọc thở dài

Các nàng không biết cách liên lạc với ba người kia, nếu bọn hắn không tìm các nàng thì các nàng cũng chỉ có thể ngồi chờ.

A, hay là chúng ta đi tổng tiền Thiên Long Môn. Không phải bữa trước Nhã Nguyệt vào được thư phong của bọn chúng sao? Chúng ta đe dọa bọn chúng, nói rằng phải đưa cho chúng ta 500 lượng vàng, nếu không chúng ta phát tán bí mật của chúng Như Ngọc vui vẻ lên tiếng đòi lại hai ánh nhìn kinh hãi đến cực độ của Nhã Nguyệt và Vân Du

Ngươi có thể ngu ngốc hơn được nữa không? Chưa kể chúng ta không tìm được gì từ cái thư phong đó chỉ cần chúng ta lộ diện thôi cũng đủ nguy hiểm rồi Vân Du làm vẻ mặt chỉ tiếc rèn sắt không thành với Như Ngọc

Như Ngọc bĩu môi.

Chứ giờ các ngươi tính sao? Chờ tên Lăng Chấn Thiên kia đến khi nào? Hẳn quên luôn chúng ta rồi cũng không chừng

Bạn đang đọc truyện *Không Cần Đậm Sâu Chỉ Mong Là Mãi Mãi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27

Các nàng vẫn còn đang không biết giải quyết chuyện tiền bạc ra sao thì chuyện khác lại ập tới. Hôm đó, các nàng đang cùng nhau tìm cách kiếm tiền thì Vũ Giai từ ngoài quán trà chạy vào, vẻ mặt cực kì hoảng loạn, vành mắt đỏ hoe. Như Ngọc thấy Vũ Giai như vậy tưởng nàng lại gặp chuyện như mấy ngày trước, hùng hổ đứng dậy, vừa kéo tay Vũ Giai vừa nói

Lại có người bắt nạt muội? Đi, ra ngoài đánh chết hắn

Các tỉ mau chạy đi, người của quan phủ đang ở ngoài, nói là muốn bắt ba người đi Vũ Giai lắc đầu, nước mắt bắt đầu rơi xuống, nếu không phải vì nàng thì chuyện này cũng không xảy ra

Ba người đồng loạt nhú mày, trấn an Vũ Giai

Không sao, đi ra ngoài xem một chút

Đừng, xin các tỉ, đừng ra đó, họ là người của hình bộ nếu bị bắt chắc chắn sẽ rất tệ hại Vũ Giai gần như là cầu xin ba người

Hình bộ? Vân Du nhếch môi kinh thường, có thể mời cả người của hình bộ đến đây có lẽ chỉ có tên Chu Nhất Lam kia thôi, các nàng có nên cảm thấy vinh hạnh không nhỉ?

Các tỉ không biết, hình bộ nổi tiếng là công tư phân minh, tuyệt đối không tha cho bất kì ai, hơn nữa nghe nói đã vào đó rồi thì không thể ra, dù có ra được cũng thân tàn ma dại. Các tỉ đừng vì muội mà... Vũ Giai lo lắng đến mức không nói được nữa

Được rồi, đừng khóc nữa, không phải muội nói nơi đó công tư phân minh sao, nếu đã như vậy thì có gì phải sợ, ta không giết người cũng không phóng hỏa, muội ở trong này, tuyệt đối đừng ra ngoài, để bọn ta ra xem sao Như Ngọc thở dài với Vũ Giai, ép nàng đi vào trong, còn mình và hai người kia đi ra ngoài.

Lúc ba người bước vào quán trà đã có một đám người mặc quan phục đứng ở đó, tay găm gươm, ánh mắt sắc bén, không tò, ít ra cũng có khí chất của quan phủ. Chỉ là khi các nàng vừa nhìn đến Chu Nhất Lam thì chút cảm thán vừa rồi liền biến mất. Công tư phân minh, sau này phải nhắc nhở Vũ Giai một chút, đừng từ không thể dùng bậy.

Xin hỏi các vị cần gặp bọn ta có việc gì sai bảo? Vân Du miễn cưỡng lên tiếng, Nhã Nguyệt tuyệt đối sẽ không chịu nói chuyện với những người này, còn Như Ngọc, chỉ sợ nàng ta lại không kiềm chế được mà lôi cả 18 đời nhà Chu Nhất Lam ra mà mắng chửi.

Khi các nàng vừa xuất hiện những người có mặt trong quán trà đều cực kì ngạc nhiên, mọi người đều tưởng rằng chủ quán trà này là Vũ Giai, không ngờ lại là người khác, hơn nữa cả ba nữ tử này đều xinh đẹp động lòng người, chỉ sợ mấy vị thiên kim tiểu thư ở trong kinh thành này không có mấy người được như các nàng. Chu Nhất Lam lại càng ngạc nhiên hơn, người đánh hắn bữa trước rõ ràng là mấy nữ nhân cực kì bình thường, không có chút nổi bật, sao giờ lại thành mỹ nữ rồi.

Này mỹ nhân, gia đang tìm chủ nhân của quán trà này, các nàng phạm tội rất nghiêm trọng, không liên quan thì đừng nhận bừa, nếu không ta cũng không có cách nào bảo vệ mỹ nhân đầu bản tính háo sắc lại hiện ra, Chu Nhất Lam cười đến vô sỉ với ba người.

Ta chính là chủ quán trà này Vân Du nhìn cũng không nhìn tới Chu Nhất Lam, nàng là nói chuyện với nam tử đứng cạnh hắn, người này ít ra vẫn có thể nói chuyện được

Tại hạ Văn Nguyên, hôm nay đến đây là muốn hỏi cô nương vài điều người tên Văn Nguyên này hành động có hơi cao ngạo nhưng không phải là kẻ vô lí

Ta là Vân Du, đây là bằng hữu của ta Nhã Nguyệt, Như Ngọc. Không biết bọn ta đã làm gì mà phải để đích thân đại nhân tới đây cái tên Văn Nguyên các nàng đã từng nghe qua, tuy còn trẻ nhưng hắn chính là người đứng đầu của hình bộ, xét xử công bằng, xử lí nhanh gọn, những vụ án qua tay hắn hầu hết đều có thể tìm ra chân tướng. Xem ra cô đại nhân tài không ít.

Còn không phải là vì các người động đến người của quan phủ sao Văn Nguyên còn chưa lên tiếng Chu Nhất Lam đã cáit ngang, hắn phải mất rất nhiều công sức mới lôi được tên Văn Nguyên này đến đây. Nếu không phải trong kinh thành gần đây có mấy vụ án khó giải quyết, hắn cũng không thể mượn cơ chủ quán trà này có vấn đề mà lừa được hắn đến điều tra.

Văn Nguyên liếc Chu Nhất Lam một cái, Chu Nhất Lam liền im miệng, chức vụ của Văn Nguyên còn lớn hơn cha của hắn, hắn đành nhịn vậy.

Một màn này ba người Vân Du đều nhìn thấy, trong lòng cười thầm, xem người hống hách với ai.

Các vị đây không phiền đến hình bộ một chuyến chứ? Văn Nguyên nhìn ba người hỏi nhưng lại không cho phép cự tuyệt

Như Ngọc nhún vai một cái không nói lời nào liền quay người ra cửa, đợi nàng đi được một đoạn vẫn không thấy ai đi theo, Như Ngọc có chút nhăn mặt quay đầu lại

Phiền các vị đi trước, ta không biết đường

Một loạt hành động này của Như Ngọc làm mọi người không kịp thích ứng, có ai như nàng không cơ chứ? Bị mời đến quan phủ mà vẫn bình tĩnh như vậy. Còn có, đây cũng không phải quan phủ thường, là hình bộ a~.

Văn Nguyên lúc này mới bước về phía trước dẫn đường, đám người mặc quan phục theo sau, Như Ngọc, Vân Du, Nhã Nguyệt vô tình bị kẹp ở giữa. Những người này làm việc thực không thể xem thường. Có lẽ sự việc không đơn giản như vậy.

*****

Các nàng bị đưa đến hình bộ để thẩm vấn. Tên Văn Nguyên này hỏi rất nhiều, hắn như muốn lôi cả họ hàng gốc rễ nhà các nàng ra để điều tra. Hỏi kĩ đến mức Như Ngọc suýt nữa nói luôn cho hắn nghe khi nào thì nàng đi nhà xí, đi trong bao lâu, đi như thế nào rồi.

Văn đại nhân, nếu ngài không nói lí do tại sao bọn ta phải đến đây trả lời mấy câu hỏi vớ vẩn của ngài thì bọn ta sẽ không hợp tác nữa. Thứ nhất, bọn ta bị đưa đến đây trong tình trạng không ý thức được nguy hiểm của bản thân như thế nào, thứ hai ngài không hề nêu ra lí do để bọn ta phải đến đây, thứ ba ngài cũng không có bằng chứng buộc tội bọn ta. Vậy nên, nếu ngài không làm rõ những điều trên thì bọn ta sẽ đi về Vân Du nhận thấy hai người bên cạnh đã mất kiên nhẫn, nàng cũng không nhẫn nhịn nữa, cả buổi sáng đều ở trong cái nơi nóng nực này. Nếu không phải đây là cơ đại thì nàng đã kiện cái tên Văn Nguyên này tội bắt người trái phép rồi.

Văn Nguyên có chút sững sờ nhìn Vân Du, hắn thực sự không nghĩ đến một nữ tử có thể nói ra những lời sắc bén như vậy. Đáng tiếc nàng là nữ, nếu là nam nhân thì tiền đồ chắc chắn rộng mở. Hắn thực ra không tin tên Chu Nhất Lam kia, chỉ là vụ án này thực sự khó khăn, dù chỉ là một chút manh mối hắn cũng phải xem xét thật kĩ.

Đã làm phiền rồi, để ta phân phó người đưa các vị về Văn Nguyên đứng dậy, chấp tay tạ lỗi với ba người

Được rồi, không cần, bọn ta tự đi Như Ngọc như được giải thoát, lập tức bật dậy

Nhưng khi vừa ra đến cửa, có hai người đang khiêng một cái cáng gỗ bước vào, trên đó... là một nữ tử, sắc mặt trắng bệch, máu từ cổ tay chảy ra đã đông lại nhưng cả bộ lục y đều nhuộm đỏ, nhìn qua thập phần kì dị. Điều không ngờ hơn chính là, nữ tử này Như Ngọc biết, nàng ta là tiểu thư Bích gia tranh luận với nàng trên phố ngày trước. Xem ra đã chết cũng khá lâu rồi.

Vừa nhìn thấy thi thể, sắc mặt Văn Nguyên lập tức đen lại, gân xanh nổi lên, xem ra là thập phần tức giận. Ba người thâm ý nhìn nhau, cũng hiểu được nguyên nhân các nàng bị mời đến đây.

Bạn đang đọc truyện *Không Cần Đậm Sâu Chỉ Mong Là Mãi Mãi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

Văn Nguyên lập tức phân phó thuộc hạ đưa người chết vào trong rồi quay sang nói với một quan binh khác

Đi thông báo với Nhị Vương Gia lại có thêm một nạn nhân nữa rồi cũng đi vào trong

Ba người Nhã Nguyệt vẫn đứng ở ngoài sảnh, thực ra các nàng không quan tâm đến chuyện mấy chuyện chém giết này nhưng mà Nhị Vương Gia mà Văn Nguyên vừa nhắc tới hình như chính là Đông Phong Minh Hoàng. Các nàng vốn định vài ngày nữa đến nhờ hắc tằm tưng tích của Lăng Chấn Thiên. Vừa hay hôm nay có thể gặp hắc, đứng đây chờ một lúc hắc là không vấn đề đi.

Ba người rất tự nhiên mà ngồi xuống bậc cửa nhìn người của Hình bộ rồi rít chạy qua chạy lại, có lẽ vì bận rộn nên không ai chú ý đến các nàng, hơn nữa bọn hắc nghĩ 3 người vẫn chưa được cho phép trở về nên dù có thấy cũng không ai nói gì. Chưa đến một khắc các nàng đã thấy nhị vương gia Đông Phong Minh Hoàng từ cửa đi vào. Người này hơn nửa tháng không gặp vẫn không có chút thay đổi nào, hắc hôm nay lại mặc một bộ y phục đen tuyền, khí chất vương giả thực không thể đùa được. Vốn dĩ chuẩn bị ngủ gật tới nơi, vừa nhìn thấy Đông Phong Minh Hoàng Như Ngọc liền bật dậy, lao ra như tên bắn đến chặn đường hắc. Tức thì hơn chục binh lính rút gươm ra, chĩa thẳng vào Như Ngọc.

Ây...ây...ây dừng mạnh động, ta không có ý xấu, ta chỉ muốn gặp vương gia của các người một chút. Thật đấy, làm ơn bỏ đao xuống đi Như Ngọc cười còn xấu hơn khóc nói với hộ vệ của Đông Phong Minh Hoàng nhưng bọn hắc vẫn đứng im không nhúc nhích

Lui ra đi Đông Phong Minh Hoàng lên tiếng, lúc này bọn hắc mới chịu lùi lại phía sau.

Sao các người lại ở đây? Gặp ta có việc gì?

Bọn ta là bị cái tên Văn Nguyên chết tiệt kia gọi đến điều tra cái gì đó. Còn có nghe nói người cũng đến đây nên nán lại nhờ người chút việc. Chuyện này người nhất định phải giúp bọn ta, nếu không ta phải ra đường mà ở mất. Yên tâm, việc này đối với người dễ lắm. Giúp bọn ta tìm Lăng Chấn Thiên đi, hắc cả tháng nay không biết trốn đâu mất, bọn ta lại đang cần tiền

Giúp? Ta xưa nay không làm việc không có lợi cho mình

Người... keo kiệt... Như Ngọc chỉ thẳng tay vào mặt Đông Phong Minh Hoàng, nàng thật muốn xông lên đánh cho hắc một trận, chỉ tiếc nàng đánh không lại.

Vậy không biết vương gia có gì cần giúp đỡ? Văn Du thấy Như Ngọc như muốn đánh người tới nơi liền bước đến kéo nàng lại

Không có hắc thật ra chỉ muốn làm khó các nàng một chút, xem thử các nàng xử lý ra sao

Thật vậy sao? Vương gia không cần giúp nhưng ta thấy vị cô nương mới chết kia cùng với Văn Nguyên đại nhân rất cần giúp đỡ đấy Nhã Nguyệt lúc này mới lên tiếng

Có ý gì?

Văn Nguyên đại nhân hình như gặp khó khăn trong phá án, đến nỗi ngay cả người không liên quan như bọn ta cũng được mời đến đây. Vừa hay, Văn Du biết chút ít về nghiệm thi, có lẽ sẽ giúp được gì đấy Nhã Nguyệt lâu lắm mới nói một câu dài như vậy, xem ra tìm Lăng Chấn Thiên thực sự rất cấp bách rồi

Hình bộ không thiếu người biết nghiệm thi Đông Phong Minh Hoàng thực có chút bất ngờ với khả năng của các nàng, cũng muốn xem thử thể nào nhưng đây là trọng án không thể để người ngoài xen vào

Đừng nói là hình bộ các người, ta dám chắc cả thiên hạ này không ai có tay nghề cao hơn Văn Du nhà chúng ta đâu Như Ngọc rất hãnh diện mà nói, như thế chính nàng mới là người biết khám nghiệm tử thi vậy.

Những người có mặt ở đây thực sự bị các nàng dọa sợ xanh cả mặt rồi, những nữ tử này thật gan dạ, ngay cả vương gia của bọn hắc cũng dám nói chuyện như vậy.

Văn Du liếc Như Ngọc một cái, cuối cùng cũng thờ dài lên tiếng

Ta thật sự biết chút ít về lĩnh vực này, nếu ngài không tin có thể cho người biết nghiệm thi đến để quan sát. Hơn nữa, ta sẽ không tiết lộ bất cứ thông tin gì ra ngoài, làm giấy cam kết cũng được. Hi vọng vương gia sớm giúp bọn ta tìm Lăng Chấn Thiên

Được thôi, cam kết thì không cần, nhưng người nên nhớ những gì mình đã nói Đông Phong Minh Hoàng cuối cùng cũng đồng ý. Hắc không ngờ chỉ đùa giỡn một chút cũng có thể tìm được hi vọng cho vụ án này.

Nhưng mà vẫn phải phiền ngài chuẩn bị một ít đồ

*****

Văn Du đeo bao tay bằng da, mặt bịt một chiếc khăn trắng, hai ống tay áo đều được sấn lên gọn gàng. Vì đây là phòng xác, xung quanh là băng nên nhiệt độ thấp hơn bên ngoài rất nhiều. Trong phòng này chỉ có nàng, Đông Phong Minh Hoàng, Văn Nguyên và một lão nhân tầm 60 tuổi.

Sau khi chuẩn bị xong, Văn Du đưa cho Văn Nguyên giấy bút

Bắt k  ta n i nh ng g i  u phải ghi lại

V n Nguyên nh n đo từ tay V n Du, h n từ khi n o trở thành thuộc hạ cho nàng sai bảo rồi?  ng Phong Minh Ho ng không thể nh , nàng lại không thể sai bảo một  ng l o, chỉ có h n là thích hợp nhất.

Bắt đầu. Nạn nhân là nữ, tuổi từ 16-18, thời gian tử vong khoảng 6-8 tiếng trước, nguyên nh n là do mất máu quá nhiều. Vết thương chí mạng nằm ở động mạch phía bên tay trái, nạn nhân không có hiện tượng tr ng  c. Quần áo không chỉnh t ,  u tóc rối loạn, vạt áo, bàn tay dính  t, g t  y có dấu hiệu bị kéo lê, chứng tỏ nơi tìm thấy thi thể rất có thể không phải là hiện trường ưu tiên. Dưới móng tay của nạn nhân tìm thấy một m u da lớn, không phát hiện vết thương tương tự trên người nạn nhân, nghi ngờ nạn nhân và hung thủ  a xảy ra xô x t trước khi chết. Dựa vào vết thương có thể các định hung khí là vật sắc nhọn,  o đai khoảng một t c hoặc hơn. Hung khí là vật dễ tìm hoặc mua

V n Du nói xong quay sang nhìn V n Nguyên, chờ h n ghi xong liền n i tiếp

Dựa vào đặc điểm của nạn nhân có thể xác định hung thủ là nam, khỏe mạnh, tuổi từ 20-22, ngoại hình bình thường có khả năng cao quen biết với nạn nhân. Trước khi chết, nạn nhân và hung thủ có xảy ra xích mạch, cũng có thể cả hai đa có mâu thuẫn trong một thời gian nhất định. Hung thủ hành động một cách bộc phát, là người thông minh, có khả năng sắp xếp công việc

Ta chỉ có thể dựa vào đặc điểm bên ngoài để suy đoán. Nh ng g i ta n i không có hoàn toàn đúng V n Du c i bao tay ra đặt lên bàn, đi đến xem ghi chép của V n Nguyên

 a ghi xong chưa, không được ghi sai, thời gian càng l u, càng khó để nghiệm thi một cách chính xác, người tốt nhất nên cẩn thận

Không biết các vị có thắc mắc g i không? N i trước, ta sẽ không trả lời nh ng vấn  e m ng tính chuyên môn như tại sao lại như vậy. Nếu có ai cảm thấy ta sai có thể lên tiếng phản b c V n Du nhìn sang  ng Phong Minh Ho ng rồi lại nhìn sang l o nh n bên cạnh h n chỉ thấy người này hai mắt mở to nhìn ch m ch m vào bản khám nghiệm trên tay V n Nguyên như thể nhìn thấy vật báu vậy.

Nếu không có việc g i nữa ta có thể trở về không? Mong vương gia nhanh tìm Lăng Ch n Thiên gi m bọn ta. Bọn ta thực sự rất gấp rồi

 ng Phong Minh Ho ng gật đầu với V n Du tiễn nàng ra ngoài, việc còn lại để V n Nguyên lo liệu.

V ra ra tới cửa  a bị Như Ngọc qu n l y

Như thế nào?  a tìm ra hung thủ chưa? Có phải V n Du rất lợi hại không? , người không được quên vụ Lăng Ch n Thiên đau đấy. Đội tìm được h n ta nhất định phải bảo Nh  Nguyệt cho h n một trận

Hai người trực tiếp ph t l  nàng,  ng Phong Minh Ho ng cho người đưa các nàng về, h n n i nội trong ba ngày nữa sẽ đem Lăng Ch n Thiên đến trước mặt 3 người.  ng Phong Minh Ho ng  a chắc chắn như vậy các nàng cũng không cần phải lo nữa, trở về liền ăn no ngủ kĩ, chờ Lăng Ch n Thiên mang tiền tới thôi.

P/S:  oạn khám nghiệm ở trên là mình dựa vào một số truyện trinh thám cộng thêm tìm hiểu trên mạng. Vậy nên nó có thể có sai sót hi vọng mọi người bỏ qua. Đây cũng chỉ là một phân đoạn trong truyện, mình không viết truyện trinh thám nên sẽ không phân tích quá kĩ tránh trường hợp phi logic, không hợp lí. Cuối cùng, xin lỗi vì  a để mọi người chờ l u. Chúc mọi người năm mới vui về

Bạn đang đọc truyện *Không Cần  ậm S u Chỉ Mong Là M i M i*  ược tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.